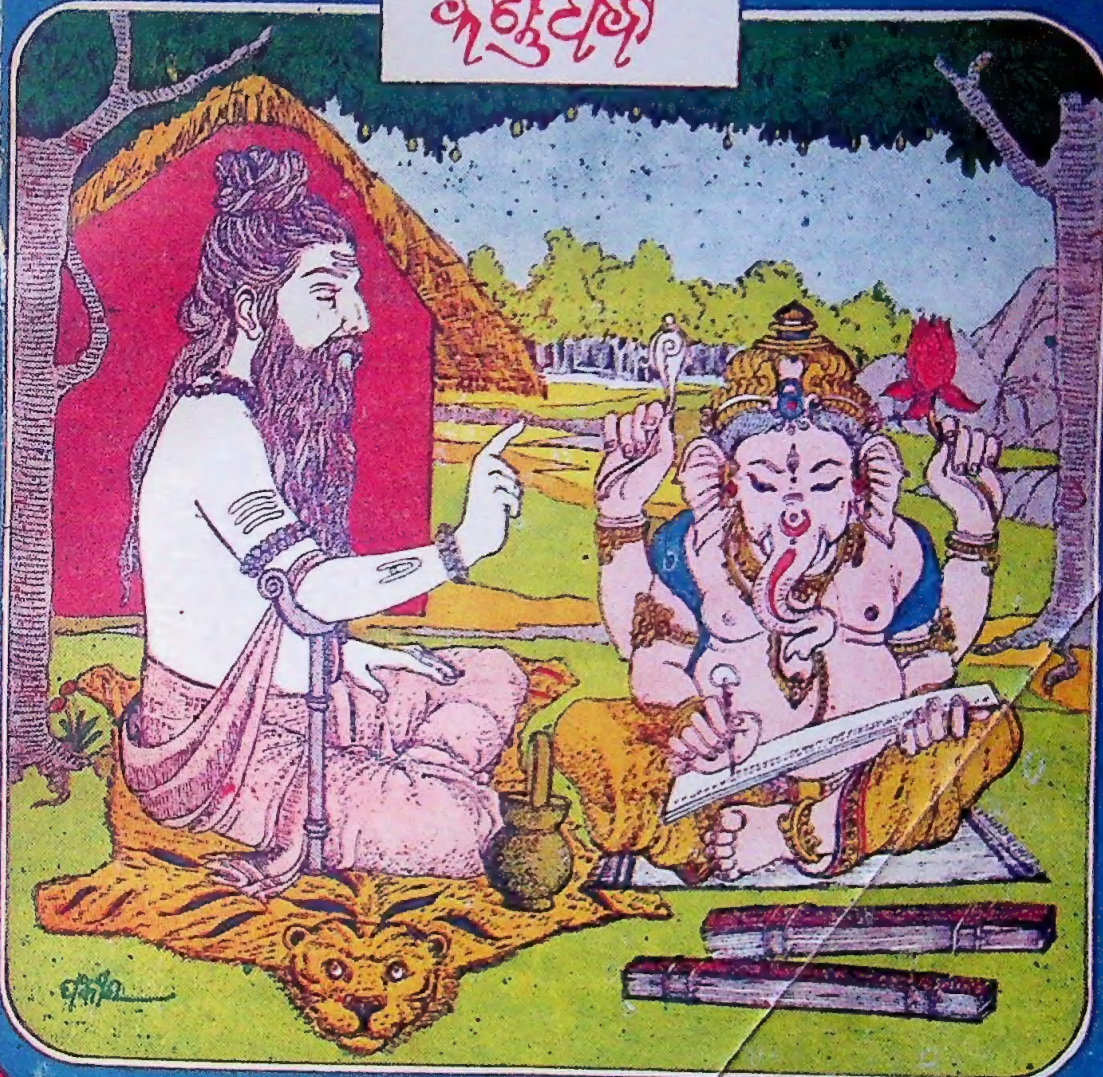

୨୩୦
୨୯୯

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶାସ୍ତ୍ରାବଳୀ କୃତ

ମହାଭାରତ

କଥା ପଦ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ

ମୂଲ୍ୟ
୩୦.୦୦

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀଧରମଣି ପୁସ୍ତକାଳୟ, ନିମିତ୍ତପୁର, କଟକ - ୨

ਗੁਰਮਤਿ

102

କର୍ଣ୍ଣପଦ୍ୟର ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ଶାରଳା ଦେବୀଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୨
ଭରଦ୍ବାଜଙ୍କର ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ପ୍ରଦାନ	୨
କୃତ୍ୟାଚ୍ଛରେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ସେନାପତି ଓ ଶଲ୍ୟଙ୍କୁ ସାରଥି ପଦେ ବରଣ	୪
କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସତାଶୋଇ ଭାଇଙ୍କ ପତନ	୮
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସତାଶୋଇ ଭାଇ ବଧରେ ସତାଶୋଇ ବଧୂ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଓ ଗାନ୍ଧାରୀ ଶୋକ	୧୭
କର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗର୍ଭମଧ୍ୟେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦର୍ଶନ	୧୮
କର୍ଣ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ, କର୍ଣ୍ଣଦାର ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଅପମାନ ଓ କର୍ଣ୍ଣର ଜନ୍ମ ବୃତ୍ତାନ୍ତ	୨୧
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଲଞ୍ଜିତା କରିବା ଓ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ କୋପ	୨୪
ଭୀମ ଦୁଃଶାସନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀମଙ୍କର ପରାଜୟ	୨୭
ଦୁଃଶାସନ ବଧ ଓ ଦ୍ରୋପଦୀର ବେଶୀ ବନ୍ଦନ	୩୧
ଦ୍ରୋପଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରବ୍ରଜନର ବିବରଣ ନକୁଳଙ୍କର ଅପମାନ ଓ ଦ୍ରୋପଦୀଙ୍କଠାରୁ ଭୀମଙ୍କର ବରଲାଭ	୩୭
ଶ୍ୟାମପତ୍ନୀର ପ୍ରବ୍ରଜନ ବିବରଣ ଓ ଭୀମ ଦୁଃଶାସନର ପ୍ରବ୍ରଜନ ବିବରଣ	୪୧
କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ଶୋଷକ ସର୍ପ ପ୍ରୟୋଗ	୪୩
କର୍ଣ୍ଣବଧ	୪୭

କର୍ଣ୍ଣପଦ୍ୟର ସୂଚିପତ୍ର ସମାପ୍ତ

1830

1830

1830

2

2

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

1830

ମହାଭାରତ

କର୍ଣ୍ଣ ପର୍ବ

ନାରାୟଣଂ ନମସ୍କୃତ୍ୟ ନରଂ ଚୈବ ନରେନ୍ଦ୍ରମ୍ ।
ଦେବୀଂ ସରସ୍ବତୀଂ ବ୍ୟାସଂ ଚତୋଜୟମୁଦାରୟେତ୍ ॥
ବେଦେ ଶ୍ରୀମାୟଣେ ଚୈବ ପୁରାଣେ ଭାରତେ ତଥା ।
ଆଦୌ ଶୃନ୍ଵେ ତ ମଧ୍ୟେ ଚ ହରିଃ ସବଶ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରିନିଷ୍ଠି ଶ୍ରେଷ୍ଠବୃଦ୍ଧିଃ,
ଚର୍ମାମ୍ବରଂ ସୁରମୁନାନ୍ତନୂତଂ କର୍ଣ୍ଣାନ୍ତଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଙ୍ଗକଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସଂ ନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁନିନାନ୍ ॥

ଆଦୌ ଚକ୍ରଚରସ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀବୃଦ୍ଧେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ତ୍ରୀହରଣଂ ବନେ ହରଣଂ ମହ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ଦ୍ୟୁନେନ ଚରଣଂ ସନ୍ନିପିୟା କୁମ୍ଭଣଂ,
ଔଷ୍ଣଦ୍ରୋଣସୁଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନହାସାରୁଚଂ ॥

ଶୁଷ୍କଦ୍ରୋଣତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଜଳା ଗାନ୍ଧାରମଳୋଦୁଳା,
 ଶଲଗ୍ରାହବଳା ଜୁପେଶ ବହନା କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
 ଅଶ୍ୱଥାମାବିକର୍ଣ୍ଣ ଦୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଜିନୀ,
 ସୋଃଶ୍ରୀର୍ଣ୍ଣା ଶକୁପାଶ୍ରବେଃ ରଣନୟା ଯଜ୍ଞର୍ଣ୍ଣଧାରେ ହରଃ ॥

ହେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ମାସି ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ଶସ୍ତ୍ରୋଦ୍ଧେଷେ ।
 ପ୍ରବୃତ୍ତଂ ଭାରତଂ ଯୁଦ୍ଧଂ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଯମଦିବତେ ॥

ଭାରତ ଶ୍ରୁତିମାତ୍ରେଣ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ ।
 ଦିଷ୍ଟୁ ସ୍ମରଣମାତ୍ରେଣ ସର୍ବପାପେଃ ପ୍ରମୁଚ୍ୟତେ ॥
 ବ୍ୟାସଂ ବଶିଷ୍ଠନୟାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପୌତ୍ରମକଳ୍ମଷଂ ।
 ପରଶରାୟଜଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକଚାତଂ ତପୋନୟଂ ॥

ତତ୍ତ୍ୱେବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତତ୍ତ୍ୱ,
 ଗୋଦାବରୀ ତତ୍ତ୍ୱ ସରସ୍ୱତୀ ଚ ।
 ସର୍ବାଣି ଶାର୍ଥାନି ବସନ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ,
 ଯଯାତ୍ୟତୋଦାରକଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ॥

ଶାରଳା ଦେବୀଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ଜୟ ଦୁର୍ଗା ତାରଣୀ ମାତା ନାରାୟଣି
 ଜୟ ମାତା ସରସ୍ୱତୀ ବିପଦବାରଣି ।
 ଜୟ ଜୟ ଜନନୀ ଗୋ ଭକତ ବଞ୍ଚିକା
 ଜୟ ଜୟ ଗୋ ଜନନୀ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା ।
 ଜୟ ଜୟ ଜନନୀ ଗୋ ସୁମନ୍ତ ଗାୟତ୍ରି
 ଜୟ ମାତା ବରଦେ ଗୋ ଭକ୍ତ କୃପାଦାୟି ।
 ଜୟ ଜୟ ମାତା ତୁ ଗୋ ପ୍ରଳୟ ତାରଣି
 ଶାରଳାଦାସ ତୋ ପାଦେ ସେବକ ଯେ ଭଣି
 ଜନମୁ ମୁରୁଖ ମୁଣ୍ଡି ନ ପଡ଼ିଲ କହୁ
 ଅନୁଗ୍ରହ କର ମୋତେ ଅଭୟା କାମାକ୍ଷୀ ।

ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କର ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ପ୍ରଦାନ

ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଦ୍ରୋଣପଦ ସମାପତ ।
 ଶୁଷ୍କ ଦଶଦିନ-ପୁଣି ଦ୍ରୋଣ ପାଞ୍ଚଦିନ
 ପଞ୍ଚଦଶ ଦିନ ପରେ କର୍ଣ୍ଣ କଲେ ରଣ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ରଜା ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଲଭିଲୁ ତୁ ଶତପୁତ୍ର ପାଇ ବହୁ କଷ୍ଟ ।
 ଏହି ପୁତ୍ରମାନେ ଉପକ୍ରମେ ଯେତେବେଳେ
 ବିଦୁର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ତୋର ଦେଲୁ ନେଇ କୋଳେ
 ଆବର ବୋଇଲୁ ରଜା ଶୁଣ ମହାନନ୍ଦ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ହୋଇବ ଏ ତୋର ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।

ହସ୍ତ ପାଦେ ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛଇ ଏହାର
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏହାର କରରେ ଥିବେ ନିରନ୍ତର ।
 ପରଶ ଅବତାର ଏ ନାରାୟଣ ମୁଁ ତୁ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନାମରେ ହେବ ବହୁ ଖ୍ୟାତି ।
 କର୍କଶ ମଧୁ ପିଙ୍ଗଳ ହେବ ମହାବୀରୀ
 ଅନ୍ୟ ଉନଶତ ରଖ ଥାକୁ ତେଜ ବେଶି ।
 ତା ନ କଲେ ଛାଡ଼ି ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ପ୍ରତିଆଶ
 ଏହାର ଯୋଗୁ ସକଳ ହୋଇବ ବିନାଶ ।
 ସେକାଳେ ବିଦୁର ବୋଲି ନ କଲେ ଶୁଣି
 ଆଉ କି ମଙ୍ଗଳ ହେବ ବିଚାରୁଣ ପୁଣି ।
 ଶୁଷ୍କ ଶରଣ୍ୟା କଲେ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ନାଶ
 ମହାବୀର ଜୟଦ୍ରଥ ମଲେ ଅଳମୁଷ ।
 ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଏହା ପ୍ରକାଶ କରଲେ
 ମୋ କର୍ମକୁ ଘେନି ପୁଣି ଅଯଶ ଲଭିଲେ ।
 ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରାୟେ ଗୀର ପ୍ରାଣେ ହେଲେ ହତ
 ଯାହାକୁ ମୁଁ ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେଲି ସେହି ହେଲୁ ଗତ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଲଇ ଶୁଣ ରଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ତୁ ଯେ ପରୁରଲୁ ସେନାପତିଙ୍କର କଷ୍ଟ ।
 ଶୁଷ୍କ ଶରଣ୍ୟା କଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହିତେ
 ଦ୍ରୋଣ ଶିର ଛିନ୍ନ ହେଲୁ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ହାତେ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ରାକାଳେ ଶୁଣି ହେ ସଞ୍ଜୟ
 ଦ୍ରୋଣ କଥା ଶୁଣି ବାରୁ ଲଗିଲ ସନ୍ଦେହ ।
 ସଞ୍ଜୟ କହିଲ ଆହେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ପୂର୍ବ ଶାପ ଥିବାରୁ ସେ ହେଲେ ମୁଣ୍ଡିକାଟ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ କାହାର ଅଟେ ଏଡ଼େ ଶାପ
 ଜାଣିଲି ଯେବେ ନ କଲ କର୍ମ ସେହୁ ତପ ।
 ଆହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭରତାଜ ଯେ ମହର୍ଷି
 ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କର ଶିଷି ।
 ଯେତେ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଆଦି ବ୍ରହ୍ମ କର୍ମମାନ
 ପୁଣିଙ୍କୁ ସକଳ କଥା କରଲେ ପ୍ରଦାନ ।
 ମନ୍ଦିର ରଖିକ ଗ୍ରାମ୍ୟା ନାମ ତା ହରିତା
 ଏହାର ନନ୍ଦନା ନାମ ହେଲୁ ସୁରଜିତା ।
 ଭରତାଜ ରଖି ତାଙ୍କୁ ବିବାହ ହୋଇଲେ
 ସମୟରେ ବୃହବାସ ହରଷେ ସେ କଲେ ।
 ସୁରଜିତା ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଜନନୀ ଅଟଇ
 ଦେବବିଳେ ସେହି ଗଲେ ପରଲୋକ ହୋଇ ।

କପିଳ ରାଜାଙ୍କ କନ୍ୟା ନାମ ଅନନ୍ତାଦେବ
 ତାକୁ ଭରତାଜ ପୁଣି ବିବାହ ହେଲେ ଯାଇ ।
 ସେ ଅନନ୍ତା କନ୍ୟା କାଳେ ହେଲୁ ପୁଷ୍ପବତୀ
 ସେ କାଳେ ଶର୍ପ ଉ ମଣେ ଯାଇଥିଲେ ଯତ ।
 ଗଙ୍ଗା ଗୟା ଗୋଦାବରୀ ହୁୟାଗ କେଶାବେ
 ଅଠରମାସ ଭ୍ରମଣ କରଲେ ହିମରେ ।
 ସେ ଅନନ୍ତା ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବୈମାତ୍ର ଜନନୀ
 ବୃହ ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ର ରହିଥିଲେ ବେନୀ ।
 ସେ କପିଳ ରାଜକନ୍ୟା କାମାତୁର ହୋଇ
 ପୁଣିରୁ ପ ଦେଖି ଆଉ ନ ପାରିଲୁ ସହି ।
 ପୁଣିର ଦେଖିଲୁ ଯଦୁ ସେ ସୁବାବସ୍ୟସ
 ଜାନସହର ନ ପାରି କଲେ ପରିହାସ ।
 ମାତା ଶୟନ ସ୍ଥାନକୁ ଗସେ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ
 କାମବତୀ ନାରୀ ପୁଣି ସଙ୍ଗରେ ମାଡ଼ିଲେ ।
 ପୁଣିସହ ସେ କନ୍ୟାର ହୃଦେ ରଙ୍ଗରସ
 ଏମନ୍ତେ ସେ ରାଜକନ୍ୟା ହେଲୁ ଗର୍ଭବାସ ।
 ଯଦୁ ସାତମାସ ଆସି ହୋଇଲ ଅଶ୍ୱତ
 ହିମେ ହିମେ ଗର୍ଭ ତାର ଦଶିଲୁ ବୃହତ ।
 ଏହିକାଳେ ଭରତାଜ ପଶ୍ଚିମର୍ଥ ସାରି
 ନିଜ କୁଟୀରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଆସିକରି ।
 ଦେଖିଲେ ହୋଇଅଛି ସେ କନ୍ୟା ଗର୍ଭବାସ
 ତାକୁ ଉପେକ୍ଷି ନ ଗଲେ ଆଉ ତାର ପାଶ ।
 ଦ୍ରୋଣକୁ ଡକାଇ ପୁଣି ପୁଚ୍ଛିଲେ କାରଣ
 କହରେ ପୁଣି ଏଥର ସର୍ବ ବିବରଣ ।
 ଅନେକ ରୂପେ ପୁଚ୍ଛିଲେ ତାଙ୍କୁ ମହାମୁନି
 ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲ କିଛି ହୋଇଲେକ ଭୁନି ।
 ଦିନ ଦୁଇ ଚାରି ଯଦୁ ହୋଇଲ ଅଶ୍ୱତ
 ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟେ ସେ କଥାକୁ କଲେ ପ୍ରକାଶିତ ।
 ଶୁଣି ମହାମୁନି ମନେ ହୋଇ ଅତି ରୋଷ
 ଦ୍ରୋଣକୁ ଡକାଇ ପୁଣି ଅଶାଂକଲେ ପାଶ ।
 ବୋଇଲେକ ପାପାଶୟ ମୋ ପୁଣି ହୋଇଣ
 ଅନାନ୍ତା ମାତାକୁ କୁହି କରଲୁ ହରଣ ।
 ଏବେ ତୋତେ ରେ ପାପିଷ୍ଠ ଦେବ ମୁହିଁ ଶାପ
 ବୃହ ଶକ୍ତିଲ ମୋହର ଦେଲୁ ଏଡ଼େ ତାପ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋର ପତ୍ନୀ ହେଉଥାଉ ନାଶ
 ପତ୍ନୀ ସୁଖରେ କିହୁ ନୋହିବୁ ତୁ ତୋଷ ।

ଏହା କହି ଭରଦ୍ବାଜ ଲକ୍ଷ୍ମି ତ ହୋଇଣ
 ପୁଣି ଶ୍ରୀକୁ ଚଳିଲେ ଗୁହ୍ୟକୁ ଦେଖଣ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଲିଲେ ପିୟୁର ବୟସ ମଦରେ
 ମନ୍ଦକାର୍ଯ୍ୟ କରିଅଛି ମୁକ୍ତକର ବାରେ ।
 ଏ ପାପପକ୍ଷରୁ ମୋତେ ବାରେ ରକ୍ଷାକର
 ଏହାକହି ପିତାଙ୍କର ଧରିଲେ ପୟର ।
 ଭରଦ୍ବାଜ ବୋଲେ ଶୁଭ ଚପୋଧନ ଦେଶ
 ଶନ୍ତି ପୃ କୁଞ୍ଜି ଆଚର ସମରରେ ପଣ ।
 ଶିରଶ୍ଚେଦ ହୋଇବ ତୋ ରଣଯଜ୍ଞ କରି
 ମାତାହରଣ ଦୋଷରୁ ତେବେ ହେବୁ ପାର ।
 ମହାଭାରତର ସୁଦେ ତୁ ଯାଇଁ ପଶିବୁ
 ଶତେ ଜନ୍ମ ଉତ୍ତରୁ ତୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇବୁ ।
 ପିତାଙ୍କ ବଚନେ ଦ୍ରୋଣ ଶୁଭ ମୁନବେଶ
 ପଶୁଁ ସମ୍ପଦ ନିକଟେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ମଣାଇ ନେଲେ ନାନାଜାତ ଶର
 ଗର୍ଭବାସେ ଆଇ କୃପା ଶୁଭିଲେ ଶରୀର ।
 ପିତାଙ୍କର ଅଭିଶାପ ପଡ଼ିଲା ତକ୍ଷଣେ
 ପେଟରର ପୁତ୍ର କାଢ଼ି ଆଣିଲେ ଯେ ଦ୍ରୋଣେ
 ଅଶ୍ବ ପରସ୍ତେ ଗଜ ନ କରନ୍ତେ କୁମର
 ତେଣୁ ଅଶ୍ବଥାମା ନାମ ହୋଇଲୁ ତାହାର ।
 ପିତାଙ୍କ ବଚନ ହୃଦେ ରଖିଥାନ୍ତୁ ଦ୍ରୋଣ
 ତେଣୁ ଭାରତ ସମରେ ପଶିଲେ ଯାଇଁଣ ।
 ମାତାହରଣେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ହେଲୁ ମୁଣ୍ଡକାଟ
 ଏତେବେଳେ ତୁମ୍ଭ ପକ୍ଷେ ହେଲୁ ତା ସଙ୍କଟ ।
 ଆହେ ନୃପତି ପୂର୍ବରେ ଯେ ପାପ ଅର୍ଜୁନ
 ଲହଜନ୍ମରେ ସେ ପ୍ରାଣୀ ନିଶ୍ଚେ ତା ଭୁଞ୍ଜିଲ ।
 ଆସେ ଯାହା ଅର୍ଜୁନ କର୍ମ ବୋଲି ତାକୁ
 ବିଧାତା ନିବନ୍ଧ ନିଶ୍ଚେ ଫଳିବ ତାହାକୁ ।
 ଜୟଦେବ ଉତ୍ତମାଥ ହେ ପଞ୍ଚମଜ୍ଞ
 ପରମ ଆନନ୍ଦ ସ୍ବାମୀ ନମସ୍ତେ କପାଳୀ ।
 ସଂସାରର ମଧ୍ୟ ହେବ ତୁ ଅଟୁ ଉତ୍ତମ
 ଯାହା ନାମ ଧରିଲେ ନ ଦଣ୍ଡେ କାଳସମ ।
 ଶଙ୍ଖ ଲେପନ ପିଙ୍ଗଳ ବର୍ଣ୍ଣ ପଞ୍ଚକଟି
 ଲେଙ୍ଗୁଟି ଚକ୍ରଟି ସ୍ବାମୀ କଟୀରେ କାନ୍ଦଟି ।
 ଅଳକ ଅଭୟ ଆର୍ତ୍ତଜନର ଯେ ବନ୍ଧୁ
 ଲେହନ ପିଙ୍ଗଳ ନାଥ କୃପାଜଳ ସିନ୍ଧୁ ।

ବାଳକ ଦୃଢ଼ ଚରୁଣ ଯଶ୍ବ ଦର୍ପ ଭଞ୍ଜ
 ବିଶ୍ବମୁର ସ୍ବାମୀ ପରସନ୍ନ ଦେବରାଜ ।
 ଅଜପା ଯୋଗ ମନ୍ତ୍ରରେ ଭଲ ଅଛି ଜ୍ଞାନ
 ନେତ୍ରାନଳେ କାମଦେବ କରିଛ ଦହନ ।
 ବିଦ୍ୟାଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ନାଥ ସଦା ରଙ୍ଗେ ଶ୍ରେଳା
 ନବଲକ୍ଷ ଉନ୍ମୁରୁ ଯେ ବାଜଇ ମେଖଳା ।
 ଜଗତ ମୋହନ ଦେବ ସଦା ଅଟ ଶ୍ରୀ
 ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଶ୍ରେଳାନାଥ ପୁଣି ମହାଯୋଗୀ
 ଉମାଛଲେ ଦକ୍ଷଯଜ୍ଞ କରିଲ ଦହନ
 ଦକ୍ଷମୁଣ୍ଡକାଟି ଦେଲ ଛେଳର ଆନନ ।
 ମସ୍ତକରେ ଗଙ୍ଗାଦେବୀ କରନ୍ତି ବିହାର
 ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବୋଲଣ ନାମଟି ତୁମ୍ଭର ।
 ଜଗତ ବନ୍ଦନ ନାଥ କଣ୍ଠେ କାଳକୂଟ
 ଜଗତ ଜୀବନ ନାଥ ନାମ ମାଳକଣ୍ଠ ।
 ସୁଶ୍ରୀଧର ହାର ହୃଦଗତେ ଯାର ଉମା
 ଦରଶନେ ମୋ ଦୂରତ କର ଦେବ କ୍ଷମା
 କୌଶିକ ବିବାଦେ ସ୍ବାମୀ ବ୍ରହ୍ମା ଦର୍ପ ହରି
 ପରଶୁରାଜେ କର୍ମି ଲ ସବ ବସୁଜୟ ।
 ସମସ୍ତ ପାତକ ଯାଏ ତୁମ୍ଭ ନାମ ଧରି
 ବଞ୍ଚିଲି ମୁଁ କାଳଦଣ୍ଡୁ ରୁଦ୍ର ମନ୍ତ୍ର ସୁରି ।
 ହେ ଅଭୟ ବରଦାତା ଘେନ ଏ ଜଣାଣ
 ଶାରଳାଦାସ ପଣଇ ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ।

କୁରୁଥାଟରେ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ସେନାପତି ଓ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କୁ ସାରଥ୍ୟ ପଣେ ବରଣ

ପୁନରପି ପରୁରନ୍ତି ବୈବସ୍ବତ ମନୁ
 ମହାଭାରତ କହିବ ମୋତେ ଚକ୍ର ଲୀଳୁ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ବିବସର ଅନ୍ତରେଣ କଥା
 ସଂସେପି କହିବ ମୁନ ଚହ୍ନିର ବାରତା ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପଣ କରେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ
 କହିବା ସେ ପଦ୍ମକଥା ହେବ ଯେଉଁମତେ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ନରଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ସଞ୍ଜପୁରୁ ଏ ସବୁ ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 କର୍ମକୁ ଆଦର୍ଶ ଭୁବ ହୋଇଣ ରହିଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ବେଳ କର୍ଣ୍ଣପାଣେ ଗଲ ।

ବହୁତ ସମ୍ପଦ ନାନା ଅଳଙ୍କାର ନେଇ
 ଅର୍ଥସମ୍ପାଦି ଦେଇ ତାଙ୍କ ପାଶେ ଉନ୍ନତମୋର
 ବୋଇଲେ ହେ ମିତ୍ରବର ଶୁଣ ମୋର ଗିର
 କୃଆରଣ ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ମୋହର
 ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁତ୍ର ଅଟେ ଯେଉଁ ଶୁଣୁ ମହାବାହୁ
 ପାଣ୍ଡବ କୁଟରେ ଶରଣଧ୍ୟା କଲେ ସେହୁ ।
 ଜଣି ନ ପାରିଲେ ମୋତେ ଯହୁଁ ରଣକରି
 କୌଶଳେ ସମ୍ପଦ ମୋର ନେଉଛନ୍ତି ହରି ।
 ହେତାରୁ ଦ୍ଵାପର ଯୁଗ ଯେହୁ କଲେ ଶେଷ
 ଏମନ୍ତ ଯେ ଦ୍ରୋଣାବର ସେ ହେଲେ ବିନାଶ
 ଭରତାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଅଟନ୍ତି ସି ଜାଣି
 ହସ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ଜଣି ପାରେ ଦିବ ଭୂବି ।
 ଏମନ୍ତ ବାର ମୋହର କର୍ମ ଅବଳକୁ
 ଶସ୍ତ୍ର କୁଟେ ଶୁଲଗଲେ ଶମନ ଆଳକୁ ।
 ଆଉ କି ଯଶ ପାଇବ ସଂଗ୍ରାମ ସାଜିଣ
 କୁଟ କୌଶଳେ ଜଣନ୍ତି ଅଧର୍ମ କରଣ ।
 ମହା ମହା ବୀର ସବେ ରଣସ୍ଥଳେ ପଡ଼ି
 ନିରାଶ କରଣ ମୋତେ ଏବେ ଗଲେ ଗୁଡ଼ି ।
 ଶକୁନି ସତବ ଶୁଣି ବୋଇଲ ବଚନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଜେ ଶୁଣୁ ଯୁଦ୍ଧ ଆଦ୍ୟ ଦନ ।
 ଯାନ ବାହନାଦି ତେଜ ଗମନ ପାଦରେ
 କମଳର ମାଳ ଥିଲା କେବଳ ହସ୍ତରେ ।
 ତା ଦେଖି ବିରୁର କଲୁ ନ ହେବ ସମର
 ଶରଣ ମାଗି ଆସିବେ ଏବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ସଜହୋଇ ତହିଁ ସୈନ୍ୟ ରହିଥିଲେ ଯେତେ
 ଶରଣ ପଶିବ ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ ସମସ୍ତେ ।
 ତହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆସି ଶୁଣୁଙ୍କର ପାଶ
 ପ୍ରଣାମ କରିଲେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ପାଦଦେଶ ।
 ଶୁଣୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ ଆନୁ ଆୟୁ ନିଅ
 ଶସ୍ତ୍ର ମାରି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରାଜ୍ୟେ ରଜା ହୁଅ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଭୁମକୁ ତ ନ ଜଣିଲେ କାହିଁ ରାଜ୍ୟଧନ ।
 ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ବାସିନ୍ୟ ଗଙ୍ଗା ଗର୍ଭରୁ ସମ୍ଭବ
 ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁ ତାହାଙ୍କର ଅଟଇ ଆୟୁଷ ।
 ଏମନ୍ତ ଯାହାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଅଟେ ଅପ୍ରମେୟ
 ତାହାକୁ ସମରେ କିଏ କରିପାରେ ଜୟ ।

ଶୁଣୁ ବୋଇଲେକ ଦଶଦିନ ପରିସନ୍ତେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବୁ ଉପୋଧ ନ କରିଣ ଗୋତେ ।
 ନବଦିନ ଅନ୍ତେ ତୁହି ଏମନ୍ତ କରିବୁ
 ଶିଖଣ୍ଡକୁ ଆଣି ପାର୍ଥ ରଥରେ ରଖିବୁ ।
 ତାକୁ ଦେଖି ଅସ୍ତ୍ର ଆମ୍ଭେ କରିବା ବର୍ଜନ
 ଗୋହର ଅସ୍ତ୍ରଶୁ ଚହୁଁ କରିବୁ ସାଧନ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୃଢ଼କଲେ ବୁକୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରପରେ ବାହାରିଲେ ଦ୍ରୋଣ ନିକଟକୁ ।
 ଯାଇ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ କରନ୍ତେ ଜହାର
 କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ଦିବ୍ୟାଲଭ ହେଉ ତୋର
 ପୁରୁ ଗୋହର ଅସ୍ତ୍ରଶୁ ଆନୁ ଆୟୁ ଦେନ
 ଫଳକଟକରେ ସୁଖେ ହୁଅ ତୁ ରଜନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆମ୍ଭେ ଗୁରୁଦେବ
 ଭୁମକୁ ଜଣିଲେ ସିନା ଏ କଥା ଫଳବ ।
 ରଣ କରୁଥିବ ଯେବେ ଦ୍ରାଘେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି
 ବିଜଗତେ କେ ଜଣିବ ନାହିଁ ନା ଏପରି ।
 ଅକାରଣରେ ଏମନ୍ତ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲୁ
 ଭୁମକୁ ତ ନ ଜଣିଲେ ନାହିଁ ମୋର ଭଲ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ କରିଲେ ଉକତ
 ଯଦ୍ୟପି ଶୁଣିବି ମୁହିଁ ଅଶୃୟାମ ହତ ।
 ତେବେ ସେହି ଶଣି ଅସ୍ତ୍ର ତେଜିବ କରନ୍ତୁ
 ସେହି ସମୟରେ ଯେବେ ମୋତେ ମାଣିପାରୁ
 ତା ନୋହିଲେ ପୁଣି ଅସ୍ତ୍ର ଧରିଲେ କରରେ
 ଆମ୍ଭକୁ ଜଣନ୍ତା ନାହିଁ ଏ ତିନି ପୁରରେ ।
 ସେହି କଥା ସବୁ ମନେ ଦୃଢ଼ିଥିଲେ ରଣି
 କୁଟ କପଟେ ସେକାଳେ ତାହାଦେଲେ ଯୋଗି
 ରାତରେ ତ ଗୋଳପୁର ହୋଇଲୁ ପ୍ରବଳ
 ଶର ଆତଯାତ ନର ଦଶିଲୁ ଉଦ୍ଧୁଳ ।
 ଭ୍ରମସେନ ଅଶୃୟାମ ରଥ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଫିଙ୍ଗି
 ଯମୁନା ଜଣି ପଡ଼ିଲୁ ରଥ ଗଲୁ ଭାଙ୍ଗି ।
 ପୁଣି ଭ୍ରମସେନ ମାରେ ଅଶୃୟାମା କଣ୍ଠ
 ଶକହେଲୁ ଅଶୃୟାମା ରଣେ ଗଲୁ ମରି ।
 ନର କି ଗୁଞ୍ଜର ବୋଲି ନ ଜାଣିଲେ କିଏ
 ଅଶୃୟାମା ହତ ବୋଲି ବୋଇଲେ ସଭୁଏ ।
 ଏ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ନିରାଶ ହେଲେ ରଣ ମଧ୍ୟେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଭ୍ରମକୁ ଗଲେ ଦ୍ରୋଣ ହୋଧେ ।

ଦ୍ରୋଣ ପରୁରନ୍ତ ସୁଧର୍ଷିର ମହାଶବର
 ଅଶ୍ୱଥାମା ହତ ହେଲ ମରୁଷ୍ୟ କ ଗଜ ।
 ନର ଅଶ୍ୱଥାମା ହତ ଯଦ୍ୱଂ ସେ କହିଲେ
 ପୁଣିର ଶୋକରେ ଗୁରୁ ଅସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିଦେଲେ ।
 ପରଶୁରାମେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଛୁଡ଼ା ହୋଇଥିଲ
 ପିତାଶବ ବୋଲି ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟକ ହାଣିଲ ।
 ଶକୁନି ବୋଇଲ ଶୁଣ ହେ କୁରୁରାଜନ
 ମୁଖ୍ୟଦେବ କହି ଦ୍ରୋଣ ହରାଇଲ ପ୍ରାଣ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ କହନ୍ତେ ଧର୍ମ ସେ ନାସ୍ତି କରିଲେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ମାରିବାକୁ ଦୃଢ଼ପଣ କଲେ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ମୋର ମନ୍ଦକର୍ମ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯା ସେନାପତି ନ କଲ ପ୍ରଥମ ।
 ହରାଇ ଶିଖିଲି ବୁଦ୍ଧି ତାଙ୍କୁ ଆଶାକରି
 ତେଣୁ ହରାଇ ବସିଲି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମୋହର ।
 ଏହାକହି ବେଗେ ଉଠି କର୍ଣ୍ଣେ କୋଳକରି
 ବୋଇଲ ହେ ମିତ୍ର ରଖ ଏ ମାନ ମୋହର ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଥାଅ ନରାଜ
 ପାଣ୍ଡବେ ମାରିବି ସ୍ୱେଗକର ଅଭିଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ।
 ପୁଣିହିଁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ବଚନ
 ବିରୁର ନ କରି ମିତ୍ର କଲ ଏହି କର୍ମ ।
 ଅକାରଣେ ଦ୍ରୋଣକୁ ମୁଁ ସେନାପତି କଲି
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ କରି ବୁଦ୍ଧି ହରାଇ ବସିଲି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ମରଣ କଥା ଏକ କର
 ଶଙ୍କୁ ସାରଥି କରି ଦିଅ ରଥେ ମୋର ।
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ପଙ୍କାତେ ଘେନି କରିଲ ଗମନ ।
 ଅନେକ ରତ୍ନାଳଙ୍କାର ସଙ୍ଗତରେ ନେଇ
 ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଶଙ୍କପାଶେ ଯାଇ ।
 ବୋଇଲ ମାମୁ କଥା ଏ କହିବି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
 ନାସ୍ତି ନ କରି ପାଳନ କରିବ ତାହାକୁ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଶଙ୍କରାୟେ ଦେଲେକ ଉତ୍ତର
 ଆମ୍ଭେ କ୍ଷୁଦ୍ରରାଜା ତୁମ୍ଭେ ପୃଥ୍ୱୀ ଠାକୁର ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ତଷ୍ଠମାନେ ଅନ୍ଧର ସମାନ
 ତୁମ୍ଭେ ଦିବ୍ୟବୀର ପ୍ରାପ୍ତ କେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସମ ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ମୂର୍ଖ ସଙ୍ଗେ ଅଛୁ ସମସ୍ତ
 ତୁମ୍ଭେ ତ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେଣୁ ଦଣ୍ଡଧାର ।

ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ବଧୂର ଅଛୁ ଜଡ଼ା କାଲ
 ତୁମ୍ଭର ବଚନ ରାଜା ଅଟେ ବଡ଼ ଶଲ ।
 ଆମ୍ଭର ବଚନ ସବୁ ପ୍ରଳାପ ସମାନ
 ତୁମ୍ଭର ବଚନ ରାଜା ଦୃଢ଼ ଚିତ୍ତଜ୍ଞାନ ।
 ଆମ୍ଭର ବଚନ ରାଜା ପାଣିରେଖା ପରି
 ତୁମ୍ଭବଚନ ପଥର ଗାର ସମସର ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଛୁ ଦେବ ନାନାରୂପ ବ୍ୟାଧି ।
 ତୁମ୍ଭେହିଁ ଅଟ କେବଳ ପରମ ଔଷଧ ।
 ଯେବଣ କଥା କହିବ ଆମ୍ଭେ ନୃପମଣି
 ସେ କଥା ଆନ କରିବ ଅଛୁ କେ ଧରଣୀ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ କହିଲେ ଶୁଣ ହେ ମାତୁଳ
 ସାରଥି ହୋଇଣ ତୁମ୍ଭେ କର୍ଣ୍ଣରଥ ଚାଲ ।
 ଶୁଣି ଶଙ୍କରାୟ ଚତୁର୍ଦ୍ଧା କଲେକ ଉତ୍ତର
 ସୁତପୁତ୍ରର ସାରଥି ହେବ କି ପ୍ରକାର ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତୁ ମାମୁଁ ତେବେ ଶୁଣି
 ସହସ୍ର ବରଷ ବଡ଼ ସୂର୍ଯ୍ୟହୁଁ ଅଛୁଣି ।
 ଶ୍ରାବ୍ୟବରେ ଅଟନ୍ତି ସେ ପଶୁଙ୍କ ସାରଥି
 ବେନଲକ୍ଷ ବସ ବଡ଼ ତା ଚତୁର୍ଦ୍ଧା ଅଟନ୍ତି ।
 ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଜନମ ଅଟନ୍ତି କେତନ
 ସାରଥି ହୋଇ ବଢ଼ିଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯାନ ।
 ଆଉ ଦେଖ ଚନ୍ଦ୍ରରଥ ବାହେ ନିଶାକର
 ଚନ୍ଦ୍ରଠାରୁ ପାଞ୍ଚଗୁଣ ବଧୂସ ତାହାର ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ରଥ ସବଦା ବାହନ୍ତି ମାତଳ
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କଠାରୁ ସେ ବଡ଼ ଲକ୍ଷେବର୍ଷ ବଳି ।
 ହେ ମାତୁଳ ଆଉ କେତେ କହିବି ଏମାନ
 ବଡ଼ହୋଇ ସାନ ରଥ କରନ୍ତି ଚାଲନ ।
 ସାରଥି ପଶୁକୁ କିପା ତୁଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନକର
 ଦେଖ ଅର୍ଜୁନ ରଥକୁ ବାହନ୍ତି ଶ୍ରୀଧର ।
 ତାଙ୍କଠାରୁ ପୃଥ୍ୱୀରେ କେ ବଡ଼ ଅଟନ୍ତି
 ଅଶ୍ୱ ଦଉଡ଼ିକ ଧର ନିଜେ ସେ ବାହନ୍ତି ।
 ବିନୟେ ବୋଇଲ ମାମୁଁ ବୁଦ୍ଧି ବିମୁଖ
 କର୍ଣ୍ଣର ସାରଥି ହୋଇ ମୋର ବଂଶ ରଖ ।
 ଶଙ୍କ ବୋଇଲେ ଯଦ୍ୟପି ହେବ ମୁଁ ସାରଥି
 ସମର୍ଥ ହେବ କି ଏହି ଅର୍ଜୁନର କଡ଼ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ମାମୁଁ ହେ ତୁମ୍ଭେ କି ନଜାଣି
 ମୁଁ କିପରି ଗାର ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବି ଅର୍ଜୁନ ।

କେବଳ ରଥ ବାହକ ଆନ ନ ବନ୍ଧଇ
 ଯେତେବେଳେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଥିବ ଶ୍ରବଣାନ୍ତ ।
 ହନୁ ବଞ୍ଚିଥିବ କପିଳେତନ ଧୂଳିର
 ଅଣ୍ଟା ଚାରି ଯୋଗୁ ଥିବେ ସୁନ୍ଦର ରୂପରେ ।
 ପାର୍ଥ ଧର୍ମକୁ ନିମ୍ନ ବଳର ଗାତ୍ରୀବ
 ବେନି କଟିରେ ଅନ୍ଧାୟୁ ଚୁଣ ଭବିଷ୍ୟକ ।
 ଏମନ୍ତ ବେଳେ ମୋ ରଥ କଲେ ତା ଆଗରେ
 କପର କରିବ ତାକୁ ଦେଖିବ ନେତ୍ରରେ ।
 ଯା କଲେ ହେ ମାୟୁ ଦେବ ରଠନ ଭଦ୍ରାର
 ସହସ୍ତ୍ରକ ଅଣ୍ଟା ଦେବ ଗମନେ ପ୍ରସର ।
 ସହସ୍ତ୍ରକ ହସ୍ତୀ ଦେବ ସିଂହାସନେ ପତି
 ଦେବ ପଦ୍ମ ନା କାୟା ସହସ୍ତ୍ର ରମଣୀ ।
 ସହସ୍ତ୍ରକ ଗାତ୍ର ଦେବ ବସା ସହସ୍ତ୍ରକ
 ମିଶ୍ରପଣେ ବାହା ରଥ ହରଷ ମନରେ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଗରବ ଦେଖି ଶଙ୍କ୍ର ହାସ କର
 ବୋଇଲେ ଯେ ଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି ଗାତ୍ର ନା ଗୋର
 ହେ କର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଭୁଞ୍ଜି କର ମୋତେ
 ଯାହାର ଯେମନ୍ତ ଶକ୍ତି ଜାଣନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ହସ୍ତୀ କରୁଥାଏ ଟାଣ ବହୁତ ପ୍ରକାରେ
 ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଂହରୂପ ନ ଦେଖେ ନେତ୍ରରେ
 ସିଂହକୁ ଦେଖିଲେ ଆଉ ବାଟ ନ ମିଳଇ
 ଭୁଞ୍ଜି ମଉହସ୍ତୀ ସିଂହ କରୁଛି ଧଟଇ ।
 ଯେହ୍ନେ ମହା ଅଜ୍ଞକାର ନିଖିରେ ଘୋଟଇ
 ମିଶ୍ରର ଦେଖିଲେ ଆଉ ରହି ନ ପାରଇ ।
 ଭୁଞ୍ଜି ଘୋଟୁଥିବୁ ନିଶା ଅନ୍ଧାର ଏମନ୍ତ
 ତୋତେ ଯେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପବ୍ଧି ପଞ୍ଜନ ।
 ଆଉ କର୍ଣ୍ଣ ମୁଣ୍ଡାସାୟ ମଞ୍ଜର ମୁଁ ତୋତେ
 ମାଜିର ଦେଖିଲେ ଯେହ୍ନେ ପଶଇ ସେ ଗାତେ
 ତୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କେବଳ ମୁଣ୍ଡା ଗରବାରେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ନିଶ୍ଚେ ପଶିବୁ ବଳରେ ।
 ନିରର୍ଥକ ଭୂମିରେ ସେ ଗଜ କାଳସର୍ପ
 ଖଗେଶ୍ଵରକୁ ଦେଖିଲେ ଭଜଇ ତା ଦର୍ପ ।
 ତୋହର ଗର୍ଜନ କାଳ ସର୍ପର ପ୍ରକାର
 ତୋତେ ସେ ଗରୁଡ଼ ବାବୁ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ବର
 ଯେତେବେଳେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ନେତ୍ରରେ ଦେଖିବୁ
 ନିଶ୍ଚୟ କହୁଛୁଁମୋତେ ଛୁଡ଼ି ପଳାଇବୁ ।

ତାହାଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣବର ବୋଇଲୁ ବଚନ
 କପାଇ ତୋ ମାୟୁ ମୋତେ କହୁଛୁ ନୃସିଂହ ।
 ଏବଂ ମୋର ଶରୀ ପଣ ଦେଖିବ ପାଷାତେ
 କପାଇ କରୁଛୁ ମୋତେ ନିନ୍ଦା ଏତେମତେ ।
 ଶଙ୍କ୍ର ବୋଇଲେ ଜାଣିଛୁ ମୁଁ ତୋହର ଟାଣ
 ଯେହ୍ନେ ନ ଜାଣେ ତା ଆଗେ କରିବୁ ବଶାଣ ।
 ମରିବାକୁ ଯାଉଥିଲୁ ପାଣ୍ଡବା ଅସୁର
 ସଙ୍ଗରେ ଯାଇଥିଲେ ଶତ ସହୋଦର ।
 ଶିଳବାପାଇଁ ତାହାକୁ ଧରନ୍ତି ଦଇତ
 ତୋକୁ ଛୁଡ଼ି ପଳାଇ ଅକଲୁ ଭୁଞ୍ଜି ତ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନାଶକ ଘାତେ ହେଲୁ ବେନିପାଳ
 ଯେବେ ଉଦାର ପାଇଲେ କୌରବ ସକଳ
 ଯଦୁ ପାଣ୍ଡବାସୁରକୁ ମାଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ପଳାଇ ଅଛଇଲେ ତଦୁ ନିଜ ନିକେତନ ।
 ଯୁଗି ଯାଇଥିଲୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସୁସୁମ୍ଭରେ
 ନବ ସହସ୍ର ବଜା ଏ ଥିଲେ ସେ ସ୍ଥାନରେ ।
 ବହୁପାଶ ବଜା କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେନିଲେ ହୋଇଣ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ।
 ଭୁଞ୍ଜେ ଶୁଣୁ ଥିଲୁ ତହିଁ ହୋଇ ଜଳ ଜଳ
 ଭୁଞ୍ଜେ ପୋଷେ ସେକାଳରେ ହେଲୁ କେଉଁ ଫଳ
 ବଜା ଧନଞ୍ଜୟ ମାରି ତାହାର ସୈନ୍ୟକୁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଣିଦେଲେ ଏ କୁରୁବଳକୁ ।
 ଆଉ ଯାଉଥିଲୁ ଘୋଷପାଶା ଦେଖିବାକୁ
 ଲୋଭାକ୍ତାକୁ ସମ୍ପଦ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ।
 ଯାହା ଦେଖି ଚକ୍ରସେନ ଗନ୍ଧବ ଶୂର
 ନ ସାହି ଭୁଞ୍ଜେ ବଜାକୁ କରିଲୁ ବନ୍ଧନ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଏ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଭୁଞ୍ଜେ ନେଇଥିଲୁ ସାଥେ
 କେହି ଯଦୁ ନ ପାରିଲେ ତାହାକୁ କହୁତେ ।
 ଶୂନ୍ୟ ପଥରେ ବଜାକୁ ଦେଇ ଗଲୁ ଚଳ
 ଭୁଞ୍ଜି କହୁଅଛୁ ମୁଁହିଁ ଅଟେ ମହାବଳୀ
 ସେ କାଳେ ବଜାକୁ ଭୁଞ୍ଜି ରଖି ନ ପାରିଲୁ
 ଭୁଞ୍ଜି ସୁଶ୍ରବଣେ ଭୁ ବଣରେ ଲୁଚିଲୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରି
 ଶରେ ପଥ ରୋଧ ନୃପେ ଆଣିଲେ ଉଦାର ।
 ଆଉ ଏକଥା ଶୁଣ ଆଦିତ୍ୟର ସୁତ
 ତୋହର ବଳବର୍ଯ୍ୟର ମହିମା ଯେମନ୍ତ ।

ମକର ସ୍ନାତ୍ନେ ଗଲ ଗଉଡମ କୁଳ
 ନୃପତିଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିନେଲ କାଳନମି ବଳେ ।
 ବନସ୍ତରେ ଅରଜନ ଏମନ୍ତ ଦେଖିଲ
 ତନିକାଟି ସୈନ୍ୟମାର ଗଜାକୁ ରଖିଲ ।
 ତତ୍ପର କାଳନମିକ କରିଲେ ସଂହାର
 ଏହା ମୁଁ ନିଜେ ଦେଖିଛି ନୟନେ ମୋହର ।
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚାଳ ଦେଶର ଦ୍ରୁପଦ ରାଜନ
 ଲକ୍ଷେ ନୃପତିଙ୍କି କରିଥିଲ ସେ ବରଣ ।
 ମହାରାଜା ବିଷ ପାତ୍ର ଲଢ଼ିଲେ କୁମାର
 ଏବେ ଗୋଳକଲେ କନ୍ୟା ବଳେ ନିନ୍ଦାପାତ୍ର
 ଲକ୍ଷେନୃପତିଙ୍କି ଜଣି ସୈନ୍ୟକଲେ ତପ୍ତ
 କନ୍ୟାଦେଶ ଚଳିଗଲ ଶର ଧନଶ୍ରୟ ।
 ହେ କର୍ଣ୍ଣ ବିରାଟ ରାଜ୍ୟ ଗୋପନ ହରଣେ
 ଯାହା କହିଥିଲ ପାର୍ଥ ନାହିଁ କି ଯୋ ମନ
 ଅଠର ଶତ୍ରୁଣି ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ନେଲୁଥିଲ
 ଏକ ଏକ ତୁମ୍ଭେମାନ ନିଜେ ନିଜେ ନିଜେ
 ଅର୍ଜୁନ ତୁମ୍ଭର ଜଣି ରଖନ୍ତୁ ଗୋପନ
 ଭୟେ ପଳାଇ ଅଇଲ ନିଜ ନିକଟନ ।
 ବହୁ ଯୋଗ୍ୟତା ତାଙ୍କର ଅଛି ଠାବେ ଠାବେ
 କପରି ପାର୍ଥ ଜଣିବୁ ବୋଲୁଅଛୁ ଏକ ।
 ଏବେ କି ବଦଳିଯାଇ ଅନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣହେଲୁ
 ସେ ହେତୁ ଏମନ୍ତ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଲୁ ।
 ଏପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆନ ଆଗର କରିବୁ
 ତୁମ୍ଭ ଯେତେ ଶର ତାହା ମୁଁହିଁ ଜାଣେ ସବୁ ।
 ତାହା ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣବର କହିଲ ବଚନ
 ବହୁତ କହିଲ ମାମୁଁ ନ ବିରୁଦି ମନ ।
 ତୋର ସମାନ ସାରଥୀ ମୋହର ନ ଥିଲ
 ତେଣୁକରି କାହିଁ ଅବା ଅପଣ ହୋଇଲ ।
 ଯେତେବେଳେ ଧନୁକୁ ମୁଁ କରେ ଆକର୍ଷଣ
 ଶକ୍ତି ତ ଶତ୍ରୁ ହୁଅନ୍ତୁ ସ୍ବୟଂ ନାରାୟଣ ।
 ମାରିବ ପାଣ୍ଡବ ବଳ ତୁମ୍ଭ ସାହାଯ୍ୟରେ
 ସଖା ହୋଇ ରଥ ବୁଲି ଦେଉଥିବ ଖରେ ।
 ଏହାଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇଣ ବ୍ୟଥିତ
 ବୋଲିଲେ ମାମୁଁ ଧୃଷ୍ଣି ତୁମ୍ଭ ଦେଶ ଯାତ ।
 ଗଡକଥା ସବୁ ଏବେ ପରିତ୍ୟାଗ କର
 କର୍ଣ୍ଣର ସାରଥୀ ହୋଇ ରଖ ମୋର ଗିର ।

ରାଜାର ବଚନ ଶୁଣି ଶଙ୍କ ମହାମତ
 ନିବାଇଲେ ମହା ମୁଁ କର୍ଣ୍ଣ ରଥର ସାରଥୀ
 ଜୟ ମନାଚଳନାଥ ଆଗତ ତାରଣ
 ଜୟ ରମାପତି ପ୍ରଭୁ ମାନ ଉଦାରଣ ।
 ଧୃମ୍ଭ ମହାମା ବର୍ଣ୍ଣନ ଅଛି କା ଶକତି
 ଶରଳାମାମକୁ ସତ୍ତା ମଗଲ ମୁକତି ।

କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରଥମଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସତାଶୋଇ

ଭାଇଙ୍କର ପତନ

ତେରୁଲୁ ବେ ଶୁଭ ମନୁ ନୃପବର
 ଶର ପାତ୍ର ମୁଁ ଶୁଣି ମୋ କହିବା ଗିର ।
 ବହୁତ କଷ୍ଟର ଫଳ ସାରଥୀ ହୋଇଲେ
 କର୍ଣ୍ଣ ରଥର ପଣି ନିମନ୍ତ କରିଲ ।
 ଯୋଗ୍ୟତା କଥା ମୋତେ କରନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶ
 କହିବୁ ମୋହିଁ ମୁଁ ଶୁଣିବୁ ନରେଶ ।
 ନର୍ଣ୍ଣରଥ ସଜାଇଲ ଶଙ୍କ ବରମଣି
 ଯହିଁ ପା ଗୋସ୍ତା ଦଣିବ ତା କଲେ ମଣ୍ଡଣି ।
 ଶଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ଶୂନ୍ୟ ନେଇ ଟଙ୍ଗାଇଲେ
 କାହିଁ ମଣିହୁଏ ମୁକ୍ତା ଯତନେ ଖଞ୍ଜିଲେ ।
 ଆଳଟ ଶୂନ୍ୟ ପଟା କାହିଁ ବୋଧଲେ
 କଳସ ଖଞ୍ଜିଲେ ରଥ ଶାଖା ତହଟଲ ।
 ଶାଙ୍କ ଲୁଚି ଶୁଭ୍ର ଚାହିଁ ସର୍ପ ଚକ୍ର
 ଶୁଭ୍ର ଶାଢ଼ି ଚାହିଁ ଦଣିବ ଶୋଭାବନ ।
 ମହାବୀର ପରୁରଲେ ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କି
 କର୍ଣ୍ଣରଥେ ସର୍ପଚକ୍ର ରହିଲ କାହିଁକି ।
 ଯାଗାକାଲେ ଯା ଦେଖିଲେ ଅସାଧା ହୁଅଇ
 ଯାହାକୁ ହୁଇଲେ ପାପ ଆର୍ତ୍ତେ ଘୋଟଲ ।
 ଯାହା ସମୟେ ଭେଟିବ ଯେବେ କାଳସର୍ପ
 ଦେଖିଲେ ଅଶ୍ରୁ ପୁଣି ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ମହାପାପ ।
 ଯାରନାମ ରାଜକାଳ ମୁଣେ ନ ଧରନ୍ତି
 ପୁଣି ସେହୁ କାମାଡ଼ିଲେ ପ୍ରାଣୀ ନ ବଢ଼ନ୍ତି ।
 ଯାରଗୁଣେ ତାର ମଳ ପଡ଼ଇ ଆର୍ତ୍ତେ
 ପିତୃସ ଯାହାନ୍ତି ଜଳ ନ କରି ଗ୍ରହଣ ।
 ଏମନ୍ତ ଯେବଣ ଶାବ ଅମାଳକାର
 କର୍ଣ୍ଣ ରଥଧୃକ ତାହା ରହିଲ କପରି ।

ବାହାରିଲେ ରଥ ଯାକ କର୍ଣ୍ଣ ମହାବୀର
 ଶୁଭିଅଣ୍ଟ ଯୋଗୁ ହୁଏନ୍ତ ଦିଶିଲ ମୁନର ।
 ବୀର ବାବ୍ୟମାନ ବାକେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁସ୍ବର
 ନିଶାଣ ରଜପତାକା ଉଡ଼େ ଫରଫର ।
 ଦିବ୍ୟବେଶ ସୂର୍ଯ୍ୟସୁତ ହୋଇ ସୁଧର୍ମିତ
 ଦିଶିଲ ଶି ପୁର ଯୁଦ୍ଧେ ଯେହେ ଉପାକାନ୍ତ ।
 କୁରଳଚନ୍ଦ୍ର ପରାୟ ଦିଶେ ବେନି ଡୋଳା
 ତା ଦେଖି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଳା ।
 ବୋଇଲ ହେ ମିତ୍ର ମୋର ଯେତେବା ଆସିବ
 ଏହା କହି ସେନ୍ଦ୍ରଭୂରେ କଲ କୋଳାହଳ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ହେ ମାମୁଁ କେ ବଚନ କୁ
 ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବ ଆଜି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅନେକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହେ ଦୁଃଶାସାର
 ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବି ମୁହିଁ ଆଜି ବୃକୋଦର ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହନ୍ତେ କୃପ ଧରୁକର ।
 ମୋ ଭାଗେ ରହିଲେ ଦୁଇ ମାନ୍ଦ୍ରୀର କୁମର ।
 ଯେ ଯାର ସାରଥ୍ୟ ରଥ କରିଲେ ମଣ୍ଡଣି
 ଅଣ୍ଟା ପଦାତକ ସୈନ୍ୟ କେ କହିବ ପୁଣି ।
 ଏମନ୍ତକାଳେ ନାରଦ ମୁନ ବ୍ରହ୍ମବେଶ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ କହିଲେ ବାରଦା ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଅଭାବେ ସେନାପତି ହେଲେ କର୍ଣ୍ଣ
 ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା ତାକୁ କରଇ ରଜନ ।
 ଶଲ୍ୟ ଯେ ସାରଥ୍ୟ ହେବେ କର୍ଣ୍ଣଗାର ରଥେ
 ଶୁଣି ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହେଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଦେଖି ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଆତ୍ମ ହସ୍ତାମୟ
 ଏ କି ବିପତ୍ତିତ କଥା ହେଉଛି ବସୁଧା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ମହାମନ
 ତାହାର ସାରଥ୍ୟ ପୁଣି ହୋଇଛନ୍ତି ଶଲ୍ୟ ।
 ଯେହୁ ଧନୁକୁ ଧଇଲେ ମୋର ହୁଏ ଭୟ
 ଏମନ୍ତ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ତାହାର ସହାୟ ।
 ଏହାଙ୍କର ସମାନ ଭୁ ହେବୁ କି ଅର୍ଜୁନ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କିସ କହୁ ଭଗବାନ ।
 ଆବର ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୋ ସପ୍ତେ ହେଉ କର୍ଣ୍ଣ
 ଦୁଇସହ ଶଲ୍ୟ ହେଲେ ନ ହେବେ ସମାନ ।
 ଅନୁକ୍ରହ କରି ନାଥ ଆଅ ମୋର ରଥେ
 ମାରିବି ମୁଁ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଶକୁନି ସହିତେ ।

ଭୀମସେନକୁ କହିଲେ ଯାଇ ଗୁପ୍ତଚର
 ଭୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଦୁଃଶା ଆଜି କରିବ ସମର ।
 ତାହା ଶୁଣି ଭୀମସେନ ହୋଇ ତୋଷମନ
 ବୋଇଲେ ଯାଜ୍ଞସେନର ଥିଲେ ପୁତ୍ରପୁଣ୍ୟ ।
 ଯେତେବ ଆଉ ତାର ମୁହିଁ ମୁକୁଳିତ କେତେ
 ଦୁଃଶାସନ ବାହୁରୁକ ବାନ୍ଧିବି ଅବଶ୍ୟ ।
 ଏହା କହି ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ମୁଖକୁ ଅନାଇ
 ବୋଇଲେ ଦୁଇ ଭୂ ଆଜି ମୋର ବାଟ ଚାହିଁ ।
 ଯଦି ମୋକୁ ତୁ ଆଗେ ଯୋରବ ସେନା
 ତାହା ସଙ୍ଗରେ ସଭର ଚଳିଯିବୁ ତେବେ ।
 ଧାକ ଯାକ ବୋଲି ଭୀମ ଦେଲେ ଗାରତାକ
 ଗଦା ଦୁଇ ଯି କୁରୁପ ଲଭିଲେ ତମକ ।
 ଭୀମସେନର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଖିଣି ପାଣ୍ଡାଳୀ
 କ୍ଷୋଧଭରେ କହଇ ସେ ମନେ ମନେ ଭାଳ ।
 ସକଳେ ଦୁଃଶାଲ ପିତା ମଲେ ରଣକରି
 କେଉଁ ପାତକ ପୁଣ୍ୟରେ ଥିଲ ମୁଁ ଆତର ।
 ତାର ପ୍ରତିଫଳ ଆସି ଫଳେ ଏତେକାଳେ
 ଏହା କହିଣ କାନ୍ଦିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଳେ ।
 ଶ୍ରୀ ଶକୁଳେ ଜାତ ହୋଇ ହେଲ ଅଲକ୍ଷଣୀ
 ଉଭୟ କୁଳକୁ ନାଶ କରଇଛୁ ଆଣି ।
 ପାଣ୍ଡାଳ ରଜନ ମୋର ପିତା ଶୁଣମାନ
 ଅକାରଣେ ରଣେ ପଡ଼ି ହୋଇଲେ ନିଧନ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣୟୁଧମନ ମୁଖକୁ ଅନାଇ
 ପୁଣି କାନ୍ଦିଲେ ଦ୍ରୌପଦୀ ବ୍ୟାକୁଳିତ ହୋଇ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ପରାୟ ପିତା ମରଇ ବସିଲ
 ପୁଣି ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଏଠାରେ ରହିଲ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବୋଇଲେ ଆଉ ବିଳାପ ନ କର
 ପିତାଶବୁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ତ କଲୁଣି ସହାର ।
 ଏହାସିନା କ୍ଷଣିକର ଉଚିତ ଅଟଇ
 ଅକାରଣରେ ଝିଙ୍କାସ କର କାହିଁପାଇଁ ।
 ଆଗୋ ଯାଜ୍ଞସେନ ଶୁଣ ମୋର ଏହି ବାଣୀ
 କୌରବଙ୍କ ହସ୍ତହତା ଦେଖିବ ଏକଣି ।
 ଏମନ୍ତ କହିଣ ସବେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଦ୍ରୁପଦ ଦୁଲ୍ଲଖୀ ବିଜେ କଲେ ଅନ୍ତଃପୁର ।
 ନନ୍ଦଘୋଷ ଚାଳଦ୍ୟାନ୍ତେ ସଭାରେ କେଶବ
 ଶ୍ରେତସ୍ତ୍ରୀ ପୁଷ୍ପେ ବିଜେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ।

ପୁଣି ଉଦୟରେ ଯେଉଁ ଦିନ ଉଦୟିକ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଶବ୍ଦ ପାଶ ଚଳେ ଜ୍ୟୋତିକର ।
 ପାର୍ଥଙ୍କର ରଥ ଦିଶେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର
 ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣ ପୁକାକଲ ଶବ୍ଦକୁ ସଂଧାର ।
 କହ ମାୟୁ ଏକଆୟା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ
 ମୋ ଦିପତିକାଳେ କିଏ କରିବ ଯତନ ।
 ଶବ୍ଦ ବୋଇଲେ ସଦୃଶି ପଡ଼ିବୁ ମନର
 ଚେନବ ରଥ ବାହନେକ ପ୍ରଜାକି ଶୁଭର ।
 ଏକା ପୁକାକଲେ ପାର୍ଥ ଶୁଣ ଦୟାମୟ
 କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ ଏକ ସମର ଦୁର୍ଜୟ ।
 ତାହାଙ୍କର ସଖା ଅଟେ ଶବ୍ଦ ମହାଶା
 ଏମନ୍ତେ ସ୍ଥଳେ ମୁଁ ରଣେ ଲେଲ ଗୋରୁଣ
 ଆପଣ ମୋ ପକ୍ଷେ ପ୍ରଭୁ କି କଥା କରବ
 ସେହି କଥା ବିସ୍ତାରିଣ କହ ବାସୁଦେବ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ରଣେ ଭୁବନେ ଅଗ୍ର
 ଚକରେ ଛେଦିବ ଶବ୍ଦ କର୍ଣ୍ଣର ମଧୁକ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏମନ୍ତ ବଚନ
 ଧନୁ ଶୟ ଥୋଇ ପାଦେ ପଡ଼ିଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ତଳୁ ଉଠାଇଲେ କୃଷ୍ଣ ଆକାଶନ କରି
 ବୋଇଲେ ତୁ ପଞ୍ଚଆୟା ଅଟୁ ସେ ମେଘର ।
 ମୁହିଁ ଯେବେ ସମ ତୁ ରେ ଅଭୁଜ ଲୟୁଣ
 ମୁହିଁ ବିଷ୍ଣୁହେଲେ ତୁହି ନରନାୟକ ।
 ମୁହିଁ ନରମୁହ ତୁହି ହିରଣ୍ୟର ସୁଦ
 ସବୁକାଳେ ଅଟୁ ତୁହି ମୋର ପଞ୍ଚଭୁବ ।
 ବଳଭଦ୍ର ଦେବ ମୋର ନିଜ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ
 ତାଙ୍କ କଥା ନ ମାନଇ କେବଳ ତୋ ପାଇଁ ।
 ଶବ୍ଦ କର୍ଣ୍ଣ କିଏ ଶ୍ରୁର ତାଙ୍କୁ କରୁ ଉପ
 ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ବାଘ ଶବ୍ଦେ ଯେବେ ଧନାୟକ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଖୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞକୁ ଶୁଣି
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ବରମଣି ।
 ଏହିକାଳେ କର୍ଣ୍ଣରଥ ହେଲ ଉପସ୍ଥିତ
 ପ୍ରଥମେ ବାସୁଦେବ ଶର ପ୍ରହାରରେ ପାର୍ଥ ।
 ଆକର୍ଷି ନାବର ରଥ ବରେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 କର୍ଣ୍ଣର ରଥ ସେ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦେ ଭେଡ଼ା ଘୁଞ୍ଚି ।
 ଶବ୍ଦ ସାରଥୀ ଟେକଲ ଆଣି ତହିଁ ରଥ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ବୋଲେ ସଦୃଶ ଭୁବିତ ।

ଘୋର ପାୟ ମାନେ ଦୁର୍ବିଳୁକ ଆରେ ପାର୍ଥ
 କୁଟେ ନାଶିଲୁ ସେଇ ସୁଜା ଜୟଦ୍ରଥ ।
 କୁଟେ କରଇ ଶୁଷ୍କକୁ କଲୁ ଶରଣସ୍ୟ
 ନୟସ୍ୟ ଦେଖିଣ ସେ କଲେ ଶର ଚେଜ୍ୟ ।
 କାଳବନ୍ତେ ପଡ଼ିଲୁଣି ଆଜ ମୋର ପାଶ
 ଅଭ ତୁ ନ ରଥ ମନେ ଯୋ ଶବ୍ଦନ ଆଶ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଧନଞ୍ଜୟ କରିଲେ ଉଦ୍ଧର
 ମୁଖେ କହିଲେ କି ହେବ ବଡ଼ପଣ ତୋର ।
 ଧନୁ ଧର ମୋର ସଙ୍ଗେ କର ଆସି ରଣ
 ଚେକେତ ଜାଣିବା ସୁନା ତୋ ସମର୍ଥ ପଣ ।
 ଏକା କହି ପୁଣ୍ୟବଳୀ କରନ୍ତୁ ପ୍ରହାର
 ଶବ୍ଦଭୟା କର୍ଣ୍ଣରଥ ଦୁଃଖ ପୁନବାର ।
 ପା ମୁଣି ବୋଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ ହେଲ ବାଇ
 ରଣେ ରଥ ପୁଣ୍ୟାଏ ନ ଧର କପାଳ ।
 ଧନୁ ନାଶିଲେ ସଦୃଶି ରଥ ନ ଦୁଃଖିନୀ
 ଧନୁ ନାଶ ରଥସମ୍ଭୁ ଛୁଡ଼ି ଯାଇଥାନ୍ତା ।
 ପୁଣି ଧନୁ ରଥ କଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଆଗ
 ଧନୁ ଟଙ୍କାର କରିଲେ କର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆଗ ।
 ଚେତକ ନାବର କର୍ଣ୍ଣ କରିଲେ ଶେପଣ
 ପଞ୍ଚବୀଣ ଶବ୍ଦେ ପାର୍ଥ କଲେ ନିବାରଣ ।
 ବୃକ୍ଷଗଣ ଶର ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରହାରରେ
 ଶବ୍ଦ ନାବଚେ ଅର୍ଜୁନ କାଟି ପକାଇଲେ ।
 ପୁଣି ଶବ୍ଦେ କର୍ଣ୍ଣ ନାଶିଲେ ପାର୍ଥକୁ
 ଏକଶର ପ୍ରହାରରେ କପି କେତନକୁ ।
 ବୃକ୍ଷ ଅଶ୍ବକୁ ବନରେ ଛପି ଛପି ଶର
 ଏହିପରି ବନେକଟା ତାକୁ କର୍ଣ୍ଣବାର ।
 ପାର୍ଥ ପ୍ରହାରରେ ପୁଣି ଏକବୀଣ କାଣ୍ଡ
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ସବୁ ବାଣ କଲେ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ।
 ବେଳ ବରଜ ସମର ଅଭ ବଳୟାର
 ଶବ୍ଦେ ଶର ବାଜି ଅଗ୍ନି ଦୁଃଶଲ ବାହାର ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ଶ୍ରୀମ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ସେ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିଲେ କଳିଙ୍ଗ ନଗର ।
 ନବଲକ୍ଷ ହାତ ସାତଶୋଣୀ ବଳ ନେଇ
 ଶ୍ରୀମଙ୍କ ଆଦିବା ପଥେ ଉଗାଳିଲେ ଯାଇ ।
 ସହଦେବ କହିଦେଲେ ଏ କଳିଙ୍ଗ ସେନ
 ଭେଟିଲେ ଏହାକୁ ଆସି ଶୋଳ ଭବଦେବ

କଳିଙ୍ଗସେନ ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀମ ପରଦା
 ନାଳ କୁରାନ୍ତ ମହାୟୁ ବୋଲିଲେ ପିତା ।
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦନକୁ ସେ କଲେ ମୁଦାୟ
 ବୋଲିଲେ ପିତା ଆଜି ପୁଣି ମୋର ପରା ।
 ପ୍ରଥମ ଉଦୟୋଗରେ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଲେ
 ନବଲକ୍ଷ କୁଞ୍ଜରକୁ ଉଡ଼ାଇବ ବୋଲି ।
 ଏବେ ମୋ ଚକାରେ ଆସି କରନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମ
 ମାତଙ୍ଗକୁ ଉଡ଼ାଇବ ପଟେ ସମାନ ।
 ପିତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ବର ବୃକୋଦର
 କଳିଙ୍ଗସେନର ଭୁଲି କରଲେ ସମର ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଦେନିଗଦା ଧର
 ବୁଲିଲେ ଅତିବେଗେ ଚନ୍ଦ୍ରାକାର ଧର ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ହେଲୁ ବୁଲି ମହାତ
 ଭୟେ ଦୁଇପକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ହେଲେ କରୁଥିଲେ ।
 ଅଯୋଗ ପ୍ରଭଞ୍ଜନର କପାଳ । ଏହା ମୁଣ୍ଡ
 କାଠୁଡ଼ି କାରଣେ ଦ୍ରୁପ କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି ।
 ନବଲକ୍ଷ ମହାପ୍ରାୟ । କଳିଙ୍ଗସେନର
 ଉଡ଼ିଲେ ଗଗନେ ବଳପଥା ପରକାର ।
 ସମସ୍ତେ ଉଡ଼ିଲେ ଯାଇ ଗଗନ ମାଗିରେ
 ସିନା ଜଳେ ଗଡ଼େ ଉଠେ ସେ ବାଧୁ ଦାସରେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଦୃଶ ସୈନ୍ୟ ହେଲେ ପଳାଇଲେ ।
 ହସ୍ତିନା ନଗରର ଯାଇ ଲୁଚିଲେ ରହଇ ।
 ସୈନ୍ୟସହ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଦେନ ନାହାନ୍ତି
 ପାଳାଇ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସ୍ତରେ ରହିଲେ ଯାଇଣ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପୁଛିଲେ ବିଲଙ୍କ ରାଜନ
 ଆଗତ ମୁନି ଅସମ୍ଭବ ଗୁଣିଲେ ବଚନ ।
 ଭାରତ ଆଜ୍ଞାନ ଯେବେ ନନ୍ଦା ମୁଁ କରିବ
 ତେବେ ତା' ଗଳିତ କୁଣ୍ଡ ବ୍ୟାଧିରେ ମରବ ।
 ନନ୍ଦା ନ କଲେହେଁ ମନେ ବିଶ୍ୱାସ ନୁହଇ
 ଶ୍ରୀମସେନ କେଡ଼େ ଗଦା ତହିଁ ଥିଲେ ବହି ।
 ସେ ଗଦାର କାତକାତ ହୋଇଥିଲ କେତେ
 ଶୁଣି ଏ କଥା ସମେହ ଲାଗିଲ ତ ମୋତେ ।
 କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣି ନୃପବର
 ଶ୍ରୀମସେନଙ୍କ ମହିମା ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
 କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ପିତାମହ ବାଳଶିଳା
 ଶ୍ରୀମସେନ ଅଟନ୍ତି ସେ ପବନର ବଳ ।

ବୃକୋଦର ସେ ସ୍ଥାନରେ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖିଲେ
 ଆଠଶ ଆଠଶିହାତ ହସ୍ତର ବଳିଲେ ।
 ଗଦାର ଗୁଡ଼ିକ ଗଦା ଗଦା ହୋଇ
 ଗଦା ଗଦାରେ ମାରି ଗୋଟି ହୋଇ ।
 ଶରମାଡ଼େ ପ୍ରଳୟକୁ ବୋଲିଲେ ବୁଲିଲେ
 ସମସ୍ତେକ ପ୍ରଳୟକୁ ସୋମିକେ ବୋଲିଲେ ।
 ଶରମାଡ଼େ ଦ୍ୱାପରର ଭାର ବୋଲି ଗଦା
 ଏ ଭାର ବହନେ ଶିଳ୍ପ ଯୋଗୁଁ ଗରମଣି ।
 କହନ୍ତୁ ଶରମାଡ଼େ କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି
 ବୁଲି ପଳାନ୍ତି କେ ଗଦା ଭାରକୁ ବୋଲିଲେ ।
 ଏ ଭାବେ ବାହନ ଭାର କେବେ ପାବନ
 ଏହି ଭୁଲର ସମାନ ପଟେ ଗଦା ଗଦା ।
 ଏ ଗଦା ପାବନ କଲେ ନେ ଧୀର ଭୂଧର
 ଭୂଧରଙ୍କ ଗରି ମହାକାୟ ଧୂର ।
 ମୁରଲିଧର ଗରି ପାଟ ପହସ୍ତ ନ୍ୟାଜନ
 ଏ ଗଦାରେ ପଟ ଧୂମ କରନ୍ତିଦେଲେ ରୁଷ୍ଟ ।
 ଏ ବିଧିରେ ବେନ ଗଦା ବୁଲିଅନ୍ତେ ଶ୍ରୀମ
 ସାତଶ ପବନ ତହିଁ ହେଲେ ଉଡ଼ିପଲ ।
 ଏହି ଗଦା ଶ୍ରୀମ ବୁଲିଲେ ଯେତେବେଳେ
 ଉଡ଼ିଲେ ସେ କୁଣ୍ଡଳିକ ଆଦି ଦିଗପାଳ ।
 ବୃକୋଦର ମୁରୁଖିକ ଧର ବାର ଶ୍ରୀମ
 ହସ୍ତିନା ସେ ଶତସିଂହଠାରୁ ବଳବାନ ।
 ରହନ୍ତା ଯେହେତୁ ତା ଭୁଲେ ବାଧୁ ଆଶାଣ
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଆଦି ସବେ ଗୁଡ଼ି ନାଶ ।
 ଆକାଶେ ଘୋଟିଲ ପୁଣି ଶ୍ରୀମସେନ କାଧୁ
 କଳିଙ୍ଗ ହସ୍ତି ଦିଗିଲେ ଧୂଳିର ପ୍ରାୟ ।
 ଶ୍ରୀମ ଆଉପରେ ଯେବେ ବୁଲିନ୍ତେ ସେ ଗଦା
 ଗିରି ସମୁଦ୍ରରେ ପଡ଼ି ବନ ହନ୍ତା ଦଦା ।
 କଳିଙ୍ଗସେନକୁ ଶ୍ରୀମ କରଣ ନିଧନ
 ଦଉଡ଼ିଲେ ମାରବାକୁ କଉରବ ସୈନ୍ୟ ।
 ସମଦ୍ରୁ ସାଜି ପୁଣି ଆସନ୍ତେ କୌରବେ
 କଳିଙ୍ଗ ନାଦକର ଧାଇଁଲେ ପାଣ୍ଡବେ ।
 ଶ୍ରୀମ ଆଗରେ ପଡ଼ିନ୍ତେ କଉରବ ଥାଟ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ମହାନ କଲେ ପବନର ଚୁଟ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସୈନ୍ୟ ଯା ପଡ଼େ ଆଗରେ
 ଶେଷ ନ ରଖନ୍ତି କିଛି ଗଦା ପ୍ରହାରରେ ।

[illegible]

ଦୁଇମଲ ଦୁର୍ଗନକ ଦୁଇକ ଦୁର୍ଗାଳ
 ଦୁଇପାତ ଯେ ଥାଏର ଦୁଇକ ଦୁର୍ଗାଳ ।
 ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁଇକ ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳ
 ଦୁର୍ଗାଳକ ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳ ।
 ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳକ ନ ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳ
 ଦୁର୍ଗାଳକ ମିଶାକଣ ସତାଣୋଇ ଭ୍ରାତ ।
 ଦେବତାବର ଦେବତାବର ରତ୍ନମାନ ଦେବ
 ଦେବତା ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଅଭୟନକ ଧାର୍ଯ୍ୟ ।
 ମାର ମାର କରି ଶ୍ରେୟ ଶ୍ରେୟଅନନ୍ତ ବେଦି
 ଦେବତା ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଦେବ ମାଳଲେ ସଜାଡ଼ି ।
 ଦେବତା ଶ୍ରେୟଦେବ କୋପେ ଗଦା ବୁଲୁଲେ
 ଯେ ଗଦାଦେବ ଦୁର୍ଗାଳ ଦୁର୍ଗାଳ ମଳ ।
 ଦୁଇ ଦୋହର ପଡ଼ିଲେ ବାକ ସବେ ଉଠି
 ଗଦା ପ୍ରଦାନ କଲେ କରି ଏକମୁଠି ।
 ସମସ୍ତକ ଗଦା ପଡ଼ି ଶ୍ରେୟଦେବ ଅନନ୍ତ
 ଶ୍ରେୟଦେବ ଶ୍ରେୟଦେବ ଶ୍ରେୟ ରଣ ରଣେ ।
 ଶ୍ରେୟ ଶ୍ରେୟ ଯାଏ ସବେ ହୋଇ ଭୟଗ୍ରସ୍ତ
 ପଳାଲେ ରଣସ୍ଥଳୁ ଦେବ ଏକସ ।
 ଦୁର୍ଗାଳକ ଦୁର୍ଗାଳକ ପଳାଲେ ଶ୍ରେୟ
 ଏକା ବୁଦ୍ଧାଦର ପଡ଼ି ଧାଏ ଗଳଗାଳି ।
 ଗଦାଧରି ପଡ଼ିଅନ୍ତୁ କରନ୍ତେ ପ୍ରହାର
 ଭୂମିରେ ଲେଟିଲେ ରକ୍ତ କରିଣ ଉଦ୍‌ଗାର ।
 ରଥ ଗଜ ପଶୁ ଆଦି ଯା ପଡ଼େ ଆଗରେ
 ରୁଣ୍ଡି କରନ୍ତୁ ଶ୍ରେୟ ଗଦା ପ୍ରହାରରେ ।
 ଲେଟି ନ ଶୁଣି ସବେ ଯାଆନ୍ତୁ ପଳାଇ
 ବରଡ଼ାପରେ ପ୍ରାୟ ଶରୀର କମ୍ପାଇ ।
 କେହି କେହି କୁଟା ଧରି ପଡ଼ିଲେ ପାଦରେ
 କେହି ବା ଶରଣ ବୋଲି କହନ୍ତୁ ମୁଖରେ
 ନିଜପ୍ରାଣ ନିରାପେକ୍ଷ ଯେଣୁ ଶ୍ରେୟଦେବ
 ଯେ ଶରଣ କହେ ଆଗ ଯାଏ ତା ଶାବନ ।
 ଗଜ ନ କରିଣ ଶ୍ରେୟ ପଛକୁ ପିଟନ୍ତୁ
 ବାଟେ ରହାବନ ପ୍ରାୟ ସୁନ୍ଦର ଲେଟାନ୍ତୁ ।
 ଯେ ଶାବନ ଆଶା ଶୁଦ୍ଧ କରଇ ସମର
 ଏକ ଗଦାକେ ଦେଖଇ ଯାଇ ସମସ୍ତର ।
 କେହି ପରିଧ ମାଳଲେ ଶ୍ରେୟ ଉପରେ
 ପକେ ବାକି ରୁଣ୍ଡି ହୋଇ ପଡ଼ଇ ଭୂମିରେ ।

ଅଧ୍ୟ ଆସିବାର ଦେଖି ଶ୍ରୀମ ମହାବଳ
 ଠିଆହୋଇଥାନ୍ତି ଦୃଢ଼େ ପାତ୍ର ବସନ୍ତଳ ।
 ପରିବ ଚାପଣ କୁନ୍ତ ସେ ସେନେ ମାରଇ
 ଶ୍ରୀମ ବସନ୍ତଳେ ପଡ଼ି ତା ରୁଣ୍ଡି ହୁଅଇ ।
 ଅଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥହେବା ଦେଖି ଭୟ ଯୋଜାମାନେ
 ବିକଳେ ପଳାଇଯାନ୍ତି ନ ରହି ସେ ସ୍ଥାନେ ।
 ସାରଥ୍ୟ ଧର ପିଟନ୍ତି ସାରଥ୍ୟ ଉପର
 ରଥକୁ ରଥରେ ପିଟି କରିଦ୍ୟନ୍ତ ରୂର ।
 କୁଞ୍ଜରକୁ ଧରି ବାମ ଦକ୍ଷିଣେ ବୁଲଇ
 ପିଟନ୍ତି ହସ୍ତୀ ଉପରେ କୋପାବନ୍ତ ହୋଇ ।
 ଦୁଇ ଦୁଇ ଅଶ୍ଵକୁ ସେ ଧରିଣୀ ଫିଙ୍ଗଇ
 ପଡ଼ିଣ ସେ ବହୁଦୂରେ ଯାନ୍ତି ଶୁଣ୍ଠା ହୋଇ ।
 ସେ ନିସତ ହୋଇ ରହେ ଶୁଣ୍ଠାନ୍ତ ଲେଉଟି
 ଶରେ ଶର ପରିଚାଳ ଅର୍ଜ୍ଜୁ ଶିଖା ଉଠି
 ଦୁରାପଦ ସେ ସମର କହି ତ ନ ପାର
 ଲେଖନେ କେ ପାରବ ସେ ତାହା ଅନ୍ତ କରି
 ସଂକ୍ଷେପେ କହିବ ତାର ଠିକ ଠିକ କଥା
 ବିସ୍ତାରି କହିବାକୁ କେ ଅଛୁ ସାମରଥୀ ।
 କରନ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚନ ଗରଜନ ରଣସଣ୍ଠା
 ପିଟନ୍ତି ବାରେ ସେ ହୋଇଯାନ୍ତି ମର୍ଯ୍ୟାଶୁଣ୍ଠା ।
 ତନିକୋଟି ଅଶ୍ଵ ଯାତ ଅସୋହିଣୀ ବଳ
 ଏକା ଶ୍ରୀମସେନ ମାର ଦେବେ ଯମଆଳ ।
 ମରନ୍ତେ ଶେଷ ହୋଇଣ ଗଲେ ସବ ବାର
 ରଣ ରଙ୍ଗେ ନିବାରଲେ ଏକା ବୃକୋଦର ।
 ରଣ କରୁ କରୁ ଦିବା ହେଲ ଅବଧାନ
 ମନ୍ଦ ମନ୍ଦରେ ବଢ଼ିଲ ଦକ୍ଷିଣା ପବନ ।
 ଦଳ ଦଳ ହୋଇ ପକ୍ଷୀ କରଣ କାକଳ
 ନିଜ ଆବାସକୁ ଯବେ ଯାଉଛନ୍ତି ତଳ ।
 ଗୋରୁପଲ ଘେନି ଚାଲେ ତଳେ ଗୋପାଳେ
 ଧରଣୀ ମଣ୍ଡିତ ହେଲ କାଳିଆ ଦୁକୁଳେ ।
 ବାରମାନେ ଅଧ୍ୟ ସବୁ କରିଲେ ପଣ୍ଡିତ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତାଶୋଇ ଭାଇ ହେଲେ ହତ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରି ଶ୍ରୀମ କରିଲେ ଏକାଠି
 ତା ଉପରେ ତା ଉପରେ ଲଦି ଗୋଟିଗୋଟି ।
 ଅପୂତେକ ରଥ ପାଣ୍ଡ ଅପୂତ ସେ ହସ୍ତୀ
 ତନିକୋଟି ଅଶ୍ଵ ସାତସଉଣୀ ପଦାତ ।

କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି ହେବା ପ୍ରଥମ ଦିନରେ
 ଏବେକ କୌରବ ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ଯମପୁରେ ।
 ଆହତ୍ୟ ଦେବତା ମେରୁ ଉଦ୍ଧାତେଣ ରହେ
 ଦୁଃଶାସନ ଘେନି ପଳାଇଲେ କୁରୁଗଣ୍ଡେ ।
 ଦଣ୍ଡଭଗ୍ନ ଦେଖି ଶ୍ରୀମ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତ
 ଏବେ ସୈନ୍ୟ ମାରି ମଧ୍ୟ ଭୃପତ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ରହ ରହ ଶ୍ରୀମସେନ
 ଆଜ ସମରେ ମଲ୍ଲ କି ଗାର ଦୁଃଶାସନ ।
 ତାକ ଶୁଣି ଶ୍ରୀମସେନ ଲେଉଟି ଅଇଲେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିରାପଦେ ତହୁଁ ପଳାଇଲ ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ମରଲେ କେନେ ଭାଇ ଆଜି
 କହି ନ ପାରବ ମୁହିଁ ସେ କଥାକୁ ହେଜି ।
 କଳିଙ୍ଗସେନକୁ ମାରି ମତି ହେଲ ଭୋଳ
 କାଦମ୍ବରପାନେ ସେହେ ହୁଅନ୍ତି ବାଉଳ ।
 କାହାକୁ ମାଇଲି କିଏ ମଲ୍ଲ କି ନ ମଲ୍ଲ
 ଦୁଃଶା ଅଛୁ କି ମରିଛୁ ଜଣା ନ ପଡ଼ିଲ ।
 ସମୟ ତ ଆଉ ନାହିଁ ହେଲଣି ଅଶତ
 ରୁଲ ଶବ ଖୋଜି ଏବେ ବୁଝିବା ତା ତହୁଁ ।
 ଶୁଣି ବାସୁଦେବ ତହୁଁ କରିଲେ ବିଜୟ
 ସତାଶୋଇ ଭାଇ ଗଣି କରିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଦୁଃଶା ମରିନାହିଁ ଆଜ
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ଦେବରାଜ ।
 କେମନ୍ତ ଦ୍ରୌପଦ ମୁଖ ଆଜ ମୁଁ ରୁହିବି
 ତାହାର ହିଙ୍ଗାସବାଣୀ ସହି ନ ପାରବ ।
 ଦୁଃଶା ମୃତ୍ୟୁ ଶୁଣିବାକୁ ଥିବ ବାଟ ରୁହିଁ
 ତାହାର ଆଗରେ ପ୍ରଭୁ କି କହିବ ଯାଇଁ ।
 ଆଜ ଏ ରଣ ଭୂଇଁରେ ରହିବ ନିଶ୍ଚୟ
 ରୁରିଭାଇ ଘେନି ବିଜେ କର ଦୟାମୟ ।
 ତାହା ଶୁଣି ବାସୁଦେବ କଲେକ ଉତ୍ତର
 ଅବିହତ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ କଲ ବୃକୋଦର ।
 ଆଜ ଯେବେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ବାର ଦୁଃଶାସନ
 ଦ୍ରୌପଦୀର ମନୋବାଞ୍ଛା ହୁଅନ୍ତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଭୁମ୍ଭର ଶବ୍ଦ କଥାରେ ଅଧେ ଥାଏ ମିଛ
 କିବା କଥାପାଇଁ ଭୁମ୍ଭେ ଶ୍ରବତ ହେଉଛ ।
 ଭୁମ୍ଭେ ଲଜ୍ଜାକଲେ ମେରୁ କରିପାର ତରୁ
 ଭୁମ୍ଭେ ନଖାଦାତେ ମହା ହୋଇବ ବିଦାର ।

ଦୁଃଖାସନ ମରବାର ଚେତା ହରକଥା
 କାଲି ମାରିବ ତାହାକୁ ନିନ୍ଦା କର ବୁଝା ।
 ଏମନ୍ତେ ଭ୍ରମସେନକୁ ବସ୍ତ୍ରତ ବୁଝାଇ
 ବାହାରରେ ଘର ସମ୍ପଦ ଭ୍ରମସେନ ନେଇ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ସମସ୍ତେ ଶୈବ୍ୟ ଘର ସୁନ୍ଦରରେ
 ଜୟ ପତାକା ଉଡ଼ାଇ ବାହାରରେ ଗର ।
 ବାର ତୁର ଶଙ୍ଖ ଆଦି ଆଗରେ ବାଜଇ
 ବାହାଣୀ ନଗରେ ପହଞ୍ଚି ସେବଣିଲ ଯାଇ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧସତେନ ଯାଜ୍ଞସମା ରୁଦ୍ଧିଥିଲେ ପଥ
 ନଦିଘୋଷ ଉତ୍ତରରେ ପ୍ରଭୁ ସଦନାଥ ।
 ଶତ୍ରୁଜୟ ପତାକା ସେ ରଥର ଉପରେ
 ବାଜେ ବାର ତୁର ଶଙ୍ଖ ଅତି ପ୍ରତାପରେ ।
 ପ୍ରଥମେ ତାହାକୁ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ କରିଣ ପ୍ରଦାନ
 ପୁରୁଷେ ଏତେ ହିମୟ ଆଜି କି କାରଣ ।
 କାହାକୁ ସମରେ ଆଜି କରିଲ ନିହତ
 ସେହିକଥା କହି ମନ କର ମୋ ତୃପ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ମୋତେ ସ୍ବାନୀତର
 ତୁମକୁ କାରଣ କଲେ ଭ୍ରମେ ଦିଅ ନେଇ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତାଣୋଇ ଭାଇକୁ ସମରେ
 ଆଜି ମାରି ପେଶିଛନ୍ତି ଶମନ ନଗରେ ।
 ଆବର କଳିଙ୍ଗସେନ ନୃପତି ସହଚେ
 ନବକ୍ଷୋଣୀ ହସ୍ତୀ ସାତକ୍ଷୋଣୀ ବଳ ଏତେ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗଭାଘାତେ ଦେଲେ ସେ ଉଡ଼ାଇ
 ବାଣୀ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁଃଖା ରହିଛନ୍ତି ଖଇଁ ।
 ରଜନୀ ଦୁଃଖକୁ ଦୁଃଖେ ପକାଇଲେ ଲୁହ
 ତେଣୁକରି ଦୁଃଖର ଶାବନ ରହିଛି ।
 ଆଜି ରଣେ ପଡ଼ିଥିଲେ ବାର ଦୁଃଖାସନ
 ପଣାଲି ଆଧରନ୍ତ ତୁମ କେଶ ଭ୍ରମସେନ ।
 ତାହା ହେଲେ ସରିଥାନ୍ତା ଆଜି ତୁମ ଦୁଃଖ
 ଶୁଣି ଯାଜ୍ଞସମା ହୋଇ ବସ୍ତ୍ରତ ହିମୟ ।
 ବୋଇଲେ ହେ ଦୟାଳୟ କେତେ ବାଳସୁତ
 ସମର ମଧ୍ୟେ ଅବ୍ୟାପି ଅଛନ୍ତି ଶାବନ ।
 ମୋର ଭ୍ରାତୃବୋଧେ ସିନା ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁଅ
 ଘଟୋକ୍ତ ଘଟକାଦି ରଣେ କଲେ ଶୟ ।
 ମୋର ପିତାଙ୍କର ହେଲ ସମସ୍ତ ଛେଦନ
 ଏମାନଙ୍କୁ ମରଇଣୁଯୁଦ୍ଧ ବାରପଣ ।

ଏ ପାଣ୍ଡବର ମୁଣକୁ ଟିକେ ଲଜ ନାହିଁ
 ବଡ଼ ବଳୀ ବୋଲି ମନେ ଆନ୍ତ ଗର୍ବ ବହ ।
 ହେଷ୍ଟ ଶରଣ୍ୟା ନରେ ଭୂରଣ୍ୟବା ଏତେ
 ଜୟଦ୍ରୁଥକୁ ମାଛଲେ ଉଡ଼ିବାର ନାଥ ।
 ଗୋ ମୁଣକୁ ମାରିବ କଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ସତାଣୋଇ ଭାଇ ଯଦୁ ପଣ୍ଡୁ ନିସ୍ବାର ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ମାରିବା ପାଇଁ ଯୋଇଲେ ଉପତ
 ଯୋଶୀମନେ ପ୍ରତ୍ୟବଧ ଅଛନ୍ତି ଖବର ।
 ଦେଶ ଶତ୍ରୁ ଅଟନ୍ତି କୋଡ଼ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ପଣା ଲେଲାଇ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉ ଏହାଙ୍କର ।
 ପରିଗେଷ ବସାକଲ କୁରୁସଭା ତଳେ
 ଏ ସକାଳ ଭୂତଂସ୍ରାସୁ ଯୋଦ୍ଧାଲେ ସେବାଳି
 ସିଂହାସନେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବସି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ
 ମୋର ବାଳ ପରି ଦୁଃଖା ଦରୁ ଦେନଗଲ ।
 ଯେତେକ କଟୁବଚନ କହିଛି ପାନର
 ପରେ ବିବସନ କଲ ସେ ମୁରୁଖ ତୁର ।
 ଏମନ୍ତ ସେ ଯୋଷୀମାନେ ଶାବନ ଅବଧ
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ସେତେକ ତାକୁ ଅଛନ୍ତି ଏ ବଧ ।
 ଶୃଗାଳମାନଙ୍କୁ ମାରି ଦେଖାଇଲେ ଟାଣ
 ସମର୍ଥ ଲୋକଙ୍କୁ ଡରି ଭାଇଦେଲେ ରଣ ।
 ସିଂହବୋଲି ଏହାକୁ ମୁଁ ଥିଲି ସେ ବିରୁଦ୍ଧ
 ଜାଣିଲି ଶୃଗାଳଠାରୁ ସ୍ଥାନ ପଶୁପର ।
 ନ ଜାଣି ଶତେଶୀ ମୁଁହିଁ କିପା କଲ ପଣ
 ଏବେ ସ୍ଥାନନାସ ସଙ୍ଗେ ସରି ହେଲି ଜାଣ ।
 ମୋତେ କହିଥିଲେ ଦମେ ଏହି ଭ୍ରମସେନ
 ଦୁଃଖା ଭୁଜରନ୍ତେ କେଶ କରିବ ବନ୍ଧନ ।
 ସତପ୍ରାୟ ମଣି ମୁଁହିଁ କରିଥିଲି ଆଶ
 କେଶ ନ ବାନ୍ଧଲି ତେଣୁ ପରର ବରଷ ।
 କୃଷ୍ଣବୋଲି ଶପ୍ତ କୁଲିଲ ଏହା କି ହୋଇଛି
 ସ୍ବାମୀ ଆଉଁ ଆଉଁ ଭୀମ୍ୟା ଲଜ୍ଜାରେ ମହୁଛି ।
 ଶୁଣି ଭ୍ରମସେନ ତାକୁ ଦେଲେକ ଉତ୍ତର
 ଆଉଁ ଦୁଃଖା ନ କର ଆଗୋ ରମାବର ।
 କାଲି ନିଶ୍ଚୟ ତୁ କେଶ କରିବୁ ବନ୍ଧନ
 ଏଥିରେ କିଛିହିଁ ଆଉ ନ ବିରୁଦ୍ଧ ଆନ ।
 ଦୁଃଖାସନ ବେନବୁଜ କାଲି ଉପାଡ଼ିବ
 ଏହା ନ କଲେ ଅନଳ ଜାଳି ମୁଁ ମରିବ ।

ଆଜ ନିଶ୍ଚୟ ସଖି ତୋର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଆଶ
ସେ ଦୁଃଖକୁ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଦିନ ହେଲେ ଖେପ
ଏ କଥା ଶୁଣି କହିଲେ ଦ୍ରୁପଦ କୁମାରୀ
ନିଜବାର ସତ୍ୟ କର ଅଗ୍ନି ହୃଦୟରେ ।
ନିଜବାର ସତ୍ୟ କଲେ ଗାର ବୃକ୍ଷୋଦର
କାଳ ନିଶ୍ଚୟ ତୋ ଦୁଃଖା କରନ୍ତି ସମ୍ଭାର ।
ପୁଣି ଶ୍ରୀମକୁ ବୋଲନ୍ତି ଦ୍ରୁପଦ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭୀ
ଦୁଃଖା ନ ମଲେ ମରିବ କାଳ ଅଗ୍ନିଜାଳ ।
ଏହି ପରକାରେ ହୋଇ କଥୋପକଥନ
ସକଳେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ନିଜ ନିଜକନ୍ଦନ ।
ନାନାଦି ଉତ୍ସବ କଲେ ଜଳନ୍ତା ନଗରେ
ନିଶି ଯାପନ କରିଲେ ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ।
ନମସ୍ତ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ ତାରଣ
ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀବାସୁଦେବ କମଳଲେଖନ ।
ସଂସାର ମୋହ ମାୟାରେ ପଡ଼ି ନିରନ୍ତର
ସର୍ବଦା ବୁଡ଼ି ମନ୍ତ୍ରକୁ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ ମୋର ।
ବେଳ ଆଉଁ ଆଉଁ ମୋତେ ସୁଦୟା କରିଣ
ମୋହର ଅଇଉଁ ସୁର ଚନ୍ଦ୍ରରେ ହେଉଣ ।
ସୁପଥକୁ ନେଇ ତୁମ୍ଭ ଦାସ ଦାସ କର
ଶାରଳା ଦାସ ମାଗଇ ଏହା ନିରନ୍ତର ।

**ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସତାଶୋଇ ଭ୍ରାତୃ
ବଧରେ ସତାଶୋଇ ବଧୂ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର ଶୋକ**

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ବିଲଙ୍କ ରାଜନ
ଆହୁ ମୁନି ଘେନା କର ମୋର ନିବେଦନ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦଣ୍ଡଭଗ୍ନ ହୋଇ ପଳାଇଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ରଶୋକେ କି କି କଥା କଲେ ।
ସେହି କଥା କହି ମୋର ମନ କର ତୋଷ
ଶୁଣି ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସୈନ୍ୟସବୁ କାଳମୁଖେ ଦେଇ
ରାଜି କାଳେ ହସ୍ତି ନାରେ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଇ ।
ବଧୂମାନେ ପରସ୍ପର ପାଇ ସମାବୁର
ଅନ୍ତଃପୁରରୁ ସକଳେ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ବାମୀ ଗୁଣକୁ ବାହନ
କାନ୍ଦିଲେ ଅତି ଉଚ୍ଚରେ କମ୍ପାଇ ଚନ୍ଦ୍ରମା ।

ହସ୍ତର ସୁବର୍ଣ୍ଣରୁଦ୍ଧ ମସ୍ତକରେ କୋଡ଼ି
ଧୂସରର ହୋଇ ସର୍ବେ ହେଲେ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ।
କେହି ନାଶ ପଡ଼େଣୋକେ ହୋଇଣ ବିହ୍ବଳ
ସ୍ବାମୀକୁ ଡାକଇ ନାଥ ଆସି ଧରି ତୋଳ ।
ଏ ଦାସୀର ସବୁକଥା ମନରୁ ପାସୋରି
ନାହିଁ ଶୁଣିଲେ ଏବେ ଆମ ବେଗନତି ।
ପୁଣି କେ ପରବର୍ତ୍ତନା ହୋଇ ସଞ୍ଜାହନ
ସ୍ବାମୀ ବୋଲି ଅନ୍ୟ ନାଶ କରେ ଆଲିଙ୍ଗନ ।
ଏହିପରି ସର୍ବବାଳୀ କରି କୋଳାହଳ
ରାଜା ସମୀପେ ଚଳିଲେ ହୋଇ ଏକଠୁଳ ।
ବୋଲିଲେ ମୂଳ କାରଣ ସିନା ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବିଧବା କରି ରଖିଲେ ଅଗସ୍ତି କାରଣ ।
ଭାଲମାନଙ୍କୁ ମରାଇ କେମନ୍ତେ ଅଛନ୍ତି
ନିର୍ଜ୍ଞାନ ବଦନ ଘେନି କାହାକୁ ଦେଖାନ୍ତି ।
କୃଷ୍ଣ ବିଜେ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଣରେ
ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ କହିଲେ ସେବକ ପ୍ରକାରେ ।
ପାଞ୍ଚଶତ୍ରୁ ପଡ଼ା ଦିଅ ବୋଲଣ ମାଗିଲେ
ଗଡ଼ଡ଼ି ହାଉଡ଼ି କହି ତାଙ୍କୁ ତଡ଼ିଦେଲେ ।
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହିଲେ ସମର କରିବି
ବିନା ଯୁଦ୍ଧରେ ମୃତ୍ତିକା ଟିକିଏ ନ ଦେବି ।
ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ ଅନେକ ଦେଇ ଅପମାନ
ଜୀବନ ନେବାର ପାଇଁ କରିଲେ ଯତନ ।
ମାୟାଧର ପୁରୁଷ ସେ କଲେ କୃଷ୍ଣମଣ୍ଡ
ତେଣୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘେନିଗଲେ ସରଳ ସମ୍ପତ୍ତି ।
ଶକୁନି ବଂଶ ମାଇଲେ ରଖି ବହୁଦରେ
ସେହି ଆନ୍ତର ବଂଶକୁ ମାରେ କୌଶଳରେ ।
ଧୂକ ସେ ପାଣ୍ଡବଗଣ ଟିକେ ନାହିଁ ଜ୍ଞାନ
ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ମାରନ୍ତି ରଖି ଖଳଙ୍କ ଜୀବନ ।
ଆମ୍ଭ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୃଥା କରାଇଲ ଗଣ୍ଡ
କେଉଁ ସୁଖ ଲଭ କଲ ଧରି ତୁମ୍ଭ ପିଣ୍ଡ ।
ଧୂକ ତୁମ୍ଭର ଶରୀର ମାର୍ଜିତ ମିଳାଉ
ମୁର୍ଦ୍ଧା ପାଟିଯାଉ ଆଉ ଦେହ ଗୁପ୍ତ ଖାଉ ।
ଆମ୍ଭ ଦଶା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରାଣୀ
ଏହା କହି ମୁଣ୍ଡକୋଡ଼ି କାନ୍ଦନ୍ତି ତରୁଣୀ ।
ଏ ସକଳ କଥା ଶୁଣି ରାଣୀ ଭୀମସେନା
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପାଶକୁ ଚଳିଲେ ତଡ଼ିତ ।

ବୋଲିଲେ ହେ ପ୍ରାଣନାଥ କୁହୁକୁସାଳୀ
 ସମର ପଡ଼ିଲେ ଆଜ ସତାଶୋଇ ଭାବ ।
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମଲେ ବହୁତ ଯୋଦ୍ଧାଏ
 ରହିଲେ ଶକୁନ କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଖାସନ ରାଏ ।
 ଏ ଦେଶକୁ ଘେନି ରଣ କରିବ କିପରି
 ଯାହା ଉଚିତ ହୁଅଇ କର ତା ବିଚାରି ।
 ଏକାମଳ ସଞ୍ଜୟ ବୋଲେ ଶୁଣ କୁରୁରଣ
 ମାଲଲ ଯୋ ସତାଶୋଇ ପୁନ ଶ୍ରୀମଦସନ ।
 ସଞ୍ଜୟ ମୁଖରୁ ରଜା ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ପଡ଼ିଲ ସେ ବଜ୍ରଦାତ ପ୍ରାୟ ନୃପତି ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବକଳ ହୋଇ କାନ୍ଦେ ଧୂତରାସ୍ତ୍ର
 ଦୁରଜାଳେ ବିହ ମୋତେ ଦେଲୁ ପୁରଜଷ୍ଟ ।
 ଆମର ଆମର ବାବୁ ମୋର ଅନ୍ତର ଲଭିବ
 ଶ୍ରୀମଦାପେ ମରିବାକୁ ଥିଲ ଭୂମି ବଢ଼ି ।
 ବଜ୍ରଦାତ ପ୍ରାୟ ମୋତେ ପଡ଼ିଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ
 କାନ୍ଦିଲେ ପୁରମାନଙ୍କ ନାମକୁ ଉଚ୍ଚାରି ।
 'ବିଦୁରଙ୍କୁ ରୁଣ୍ଡି କାନ୍ଦି ରଜା ଧୂତରାସ୍ତ୍ର
 ବୋଲିଲେ ତୋ ବୋଲ ଏଡ଼ି ଲଭିଲ ଏ କଷ୍ଟ
 ତୋ କହିବା କଥା ଯେବେ ଆଗୁ କରିଥାନ୍ତି
 ତେବେ କି ଏ ବୃଦ୍ଧକାଳେ ଏ ଦଶା ଲଭନ୍ତି ।
 ଏହା କହି ଦୁର୍ୟୋଧନ ଆଖିରେ ଡଳାଇ
 ବୋଲିଲେ ଦୁଃଶାକୁ ଘେନିଯାଅ ତୁ ଧଳାଇ ।
 ଏକଣି ଏଠାର ନାହିଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭବର୍ଣ୍ଣ
 ଉପଯୁକ୍ତ ବେଳା ଅଟେ ପଳାରେ ନନ୍ଦନ ।
 'ମୋର ବୋଲକରି ବାବୁ ଧଳା ତୁ ବନ୍ଦନ
 'ବଂଶରକ୍ଷା ହେବ ତୋର ରହିବ ଜୀବନ ।
 'ବିଦୁର ବୋଲିଲେ ଭୂମି ଶୁଣି ନରନାଥ
 ଏତେବେଳକୁ ଏ କଥା କହିବ ବ୍ୟକତ ।
 ଆମର ଯେବେ ଦେଇଥାନ୍ତି ପାଞ୍ଚଶତ୍ରୁ ପଡ଼ା
 ତେବେ ଲଭନ୍ତି କି ପୁରଜଷ୍ଟର ଏ ପାତ୍ରା ।
 ଏତେବେଳେ ପାଞ୍ଚଶତ୍ରୁ ପଡ଼ା ଯେବେ ଦେବ
 ତେବେ ଭୂମିର ନିଶ୍ଚୟ ବଂଶ ରକ୍ଷାହେବ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଧୂତରାସ୍ତ୍ର କରିଲେ ଉତ୍ତର
 ଯା ଛଡ଼ା ଆନ ଉପାୟ ନାହିଁରେ ବିଦୁର ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହି ସମର ସ୍ଥିତି କରଅ
 ନାହିଁ ତ ବୁଝଇ ବଂଶ ବେରକରି ଯାଅ ।

ଏହା ଶୁଣି କରଲେ ବିଦୁର ଧୀରମତ
 ଏବେ ଆକ୍ରନ୍ତା ମିତ ଆମେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ।
 ପୁଣି ପ୍ରୀତି କରାଇବ ପାଣ୍ଡବ ସଙ୍ଗରେ
 ଦୟା ରଖିଥାନ୍ତି ସଦା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋଠାରେ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ମୋର କଥାକୁ ନୋହିବ ବାହାର
 କ୍ରୋଧା ପ୍ରହଳାଦେର କରିବା ବିଚାର ।
 ଶୁଣି ଶକୁନ କରଇ ମନ ରଖି କୁଟ
 ଆଗୁ ନ କର ଏବେ ହୁଅ ନିଶ୍ଚିତ ।
 ପ୍ରଥମରୁ ସବେ ଥିଲ ଚୋରଣ ମରବ
 ବିଚାରରେ ଅଲେଖରେ ମରବେ ପାଣ୍ଡବ ।
 ଏବେ ଯହୁଁ ଆସି ହେଲ ବିପଦର ପଳ
 ତହୁଁ ମିତ୍ରତା ପାଇଁକି ହେଉଛ ବାଉଳ ।
 କୁରୁ ଗର୍ଭୀ ବୁଝି ଆଉ ଅଛି କିସ
 ଯେ ମିତ୍ରତା କରି ଲଭିବ କି ଯଶ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ବୋଲିଲେ ରଜା ଦୁର୍ୟୋଧନ
 ଯେତେବେଳେ ମିତ୍ରତା ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ନାନ ପକ୍ଷରେ ସର୍ବଦା ପୋଡ଼ଇ ମୋ ଚିତ୍ତ
 ବଂଶ ବୁଝାଇ ବଞ୍ଚିବା ମୁହଁର ଉଚିତ ।
 ଏ ସକଳ କଥା ମୋତେ ଆଉ ନ ରୁଚଇ
 ଜୀବନ ରଖିବ କିପାଁ ମହାପାତ୍ରୀ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭୂମିରେ ପଶି କରନ୍ତି ଏମନ୍ତେ
 ସମର କରିବ ପ୍ରାଣ ଥିବା ପରିସନ୍ତେ ।
 ପୁଣି ବୋଲେ ମୋ ପ୍ରାଣକୁ ହେଉ ଶତଧନ
 ସମସ୍ତ ମରଇ କିସ କରିବି ମୁଁ ଏକ ।
 ଏମନ୍ତ କହି ଡୋଧରେ କମ୍ପାଇ ଶରୀର
 ବୋଲିଲେ ମୁଁ ନ ଶୁଣିବ ବଚନ କାହାର ।
 ଆବର କରିବି ରଣ ନ ହୋଇବ ଆନ
 ମୋ ଭଲପଟରେ ଯାହା ଥିବଟି ଲଖନ ।
 ଯେଉଁମାନଙ୍କରେ ସତ୍ୟ ବଚନ ଅଟଇ
 ସେମାନେ ଆସନ୍ତୁ ମୋର ସଙ୍ଗେ ସଜହୋଇ ।
 ତା ନୋହିଲେ ସେ ଯୁଆଡ଼େ ଯାଅମୋତେ ଶୁଣି
 ମୋର ରକ୍ତ୍ୟ ହତ ହେଉ ଶବ୍ଦ ହାତେ ପଡ଼ି ।
 ଏହା କହୁଁ କହୁଁ ହୋଇ ଅତି କୋପାଳଳ
 ଦୀର୍ଘ ରଡ଼ିଏ ଶୁଣିଲେ ସାଜ ସୈନ୍ୟବଳ ।
 ସୈନ୍ୟ ସାଜ ସୈନ୍ୟ ସାଜ ଡାକ ବାଜିଲକ
 ଲକ୍ଷ ପ୍ରସ୍ତ ପରିସନ୍ତେ ଶୁଭିଲ ସେ ଡାକ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଶ ଆସି କହେ ଦୁଃଶାସନ
ମୋହର ଗାଣେ ରହିଲ ଆଜି କେମିତି ।
ସତାଶୋକ ଗଲକୁ ଯେ କରଣ ସାହାର
ବର୍ଣ୍ଣିଯାଇଛି ବହୁତ ଗାରିମା ପାହାର ।
ଆଜି ପାର ରକ୍ତରେ ମୁଁ କରିବି ପର୍ଯ୍ୟାପନ
ତେବେ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ମୁଁ କରିବି କାରଣ ।
ତାହା ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କହନ୍ତି ତଥା
ଝମା ପାଶକୁ ନ ଯିବୁ ବାବୁ ରଣକର ।
ସେକାଳେ ତୁ ଦ୍ରୌପଦୀକୁ କଲୁ ବିବସନ
ସେକାଳୁ ଦ୍ରୌପଦୀ କେଣ ନ କଲୁ ବସନ ।
ପ୍ରତିକ କରନ୍ତି ଝମା ତୋ ବାହୁ ରକ୍ତରେ
ଦ୍ରୌପଦୀ କେଣ ବସନ କରିବି ମୁକ୍ତପେ ।
ପେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ବାବୁ ନ କର ଗାରିମା
ଝମା ରଣ କରୁଥିବ ନ ମାଡ଼ୁରୁ ସୀମା ।
ତୋର ପାଇଁ ରହିଅଛି ମୋର ବଡ଼ଶେ
ତୋ ବିଦ୍ରୋହେ ସରଯିବି ମୋର ସବୁ ଟାଣ ।
ତୁହି କେବଳ ଅଛୁର ମୋ ସଖା ଯୋଦ୍ଧା
ପୋତେ ପ୍ରମୋଦ ପଡ଼ିଲେ ସବୁ ଯିବି ମୋର ।
ଶିଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣୟମନ ପୁଣି ମାଦ୍ରୀସୁତେ
ସମର କରିବୁ ଯାଇ ଏହାଙ୍କ ସହିତ ।
ଏହିପରି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କହନ୍ତି ତଥା
ଏହାକାଳେ ଶେଷ ହେଲ ଆସି ବିଶ୍ଵବରା
ଜଗନ୍ନାଥ ପଦ୍ମପାଦେ ଦେଇ ଦୃଢ଼ ମନ
ଶାରଳାଦାସ କରିଲ ପଥରେ ଲଙ୍ଘନ ।

କର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ
ଗର୍ଭମଧ୍ୟେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦର୍ଶନ

କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି ଶୁଣି ସେ ରଜନ
ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହାହେଲ ସମର ବିଧାନ ।
ରଜନୀ ଦୁଆନ୍ତେ ଶେଷ ଉଦୟ ଇନ୍ଦ୍ର
ଅବଦେଶ ବାହାରିଲେ ଉଡ଼ରବି ବର ।
ହଜୁଥୁଅ ସଜୁଥୁଅ ପଡ଼ିଲ ତହଲ
ହଜୁହେଲେ ରଥ ଗଜ ଚତୁରଙ୍ଗବଳ ।
ସତଶବ ଗଜ ତିନି ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ରଥ
ଏକାର ଶଉଣୀ ଅଛୁ ଆଗେଇ ସହିତ ।

ଗରୁଡ଼ କାମାକ୍ଷୀ ଯେ ନାଗରୀ ବାଜଲ
ଉତ୍ତଳ ପତାକାମାନ ଆକାଶେ ଉଡ଼ିଲ ।
ଲକ୍ଷେକ ନରଧୁନୀ ଯେନ ଅର୍ଦ୍ଧସ୍ଥାଳ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବନ୍ଦାଇଲେ ଦେଇ ଫୁଲଫୁଲ ।
ଦିକ୍ଷମାନ ମିଳି ତହିଁ କଲେ ବେଦଧୁନି
ଜଳାଶ ବାଣୀ କରନ୍ତି ସବୁ ସିଦ୍ଧମୁନି ।
ବିବିଦେବ ଯାଜି କଲେ ମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ କୁମର
ମହାଦେବୀ ପାଣି ଜଣି ଦିଶନ୍ତି ସୁନ୍ଦର ।
ଶଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ମୋର ରଥ ଚାଲିବି
ତହିଁ ନନ୍ଦବୋଧ ଦାହା ଆଗରେ ରଖାଥ ।
ପ୍ରଥମେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସମରେ ମାରବି
ପର ଦୁଇ ମାଦ୍ରୀସୁତ ଝନକୁ ଦେଖିବି ।
ତୁଷ୍ଟାସୁରେ ମୁରୁଷିର ଶିଖଣ୍ଡୀ ସହିତ
ମାରିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ହୋଇବି ମୁହିଁତ ।
ଲେ ବୋଇଲେ ବାଳକ ତୋର ଏ ପ୍ରଭାବ
ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁହି ନ ସ୍ତବ୍ଧକୁ ଗର୍ବ ।
କାଳସର୍ପ ସମ ଅଟେ ଗର ଅରଜୁନ
ତାହାର ଆଗରେ ତୁହି ମଣ୍ଡୁକ ସମାନ ।
ଯେତେବେଳେ ତୁ ଦେଖିବୁ ପାର୍ଥ ନାବପୁଣ
ଲୋକକୁ ସିଂହ ଭୟେ ହସ୍ତୀର ସମାନ ।
ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ଶଙ୍କୁଗାର
ଦେଖିବି ସର୍ବ ସୁପଣ କେମନ୍ତ ମୋହର ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହିନ୍ଦ୍ୟ ଆଜି ନ ରଖିବି ଏକ
ରଥରେ ବସି ସକଳ କଥାମୋର ଦେଖ ।
କେବଳ ସଖା ହୋଇଣ ରଥ ଚାଲିବେ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଜେଉଁହେଉ ରଖିବେ ମାଧବ ।
ତାହା ଶୁଣି ଶଙ୍କୁଗାର ନ ଦେଇ ଉଡ଼ିର
ବରୁଣିଲେ କର୍ଣ୍ଣ ବୃଥା କରଇ ଶୁଭର ।
ସାରଥ୍ୟ ମାସକ ତାର କି ବଳ ଅଛଇ
ତେଣୁ ବାହାରିଲେ ରଥ ମଣିବାର ପାଇଁ ।
କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ମଣ୍ଡାଇଲେ କରଣ ସତନ
ଦାଉ ଦାଉ ଦିଶେ ଲୁଗି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କରଣ ।
ଦିକ୍ଷମାନେ ମିଳି ବେଦ କରିଲେ ପଠନ
ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ କର୍ଣ୍ଣ ଚଳିଲେ ବସନ ।
ପ୍ରାତଃକାଳେ ରତେହେତେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ହିନ୍ଦ୍ୟଦେଶ ବାହାରିଲେ କୌରବ ନରେଶ ।

ପୁରା ଦିଗରେ ବିକାଶ ହୋଇଲେ ତେନ
ନିହତାଶେ ବିଜେକଲେ ବାର ଅରଜୁନ ।
ସାରଥୀ ହୋଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
ସେହିଦିନ ଶୁଭସ୍ଥାନ କଲେ ଯାଜ୍ଞସେନ ।
ଅଗ୍ନି ଭିତରେ ପଣିଶ ଶରୀର ପଶାକ
ବାହାର ହୋଇଲେ କରେ ଧରି ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାନ ।
ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବଙ୍କ ଆଗେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଲେନେଇ
ଆଗ୍ରହ ସହିତ ତାହା ନେଇ ଯନ୍ତ୍ରମାରି ।
ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମକୁ ଦିଅ ଆନେ କଥା କାହା
ଦୁଃଖାସନକୁ ନିଶ୍ଚୟ ମରବ ସେ ଆଜ ।
ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯାହା କରବେ ପାକନ
ମାନ ଉଦ୍ଧାରକେ ନିଶ୍ଚୟ ବର ଶ୍ରୀମଦେବ ।
ତାହା ଶୁଣି ଯାଜ୍ଞସେନ କଲେ ଉତ୍ତର
ଆହେ ଲକ୍ଷ୍ମୀନୟ ହରି ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁମ୍ଭର ।
ଏ ଉବସାଗରେ ପ୍ରଭୁ ରଖାଅ କରତ
ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଦାସୀ ଅଟେ ଆହେ ରମାପତି ।
ଅସୀମ ବୀରଭପଣ ଅଟଇ ତୁମ୍ଭର
ତୁମ୍ଭେ ଏ ଦୁଃଖସାଗରୁ ମୋତେ ପାରିବର ।
ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ଦୁଃଖାର ଉପାଦେଇ କୁଳ
ତା ନୋହିଲେ ବିଷ ଖାଇ ମରବି ମୁଁ ଆଜ ।
ଆନ କଥାରେ ମୋହର ପ୍ରସଂସାଜନ ନାହିଁ
କପରି ମରବ ଦୁଃଖା ଏହାହିଁ କ୍ଷବଳ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ ବୋଇଲେ ଆଜ ଦୁଃଖା ଯେ ନ ମଲେ
ନିଶ୍ଚୟ ମରବ ମୁହିଁ ଜାଣ ଏହା ଭଲେ ।
ଏହି ଶରୀରେ ମୋହର ପ୍ରସଂସାଜନ କଥ
ବହୁଦିନୁ ତୁମ୍ଭକୁ ମୁଁ କଲି ଦେଖୁ ଆଜ ।
ଯାଅ ଯାଅ ତୁମ୍ଭକୁ ଯେ ଧର୍ମ ଚେତୁ ଯାହା
ଯେହ୍ନେ ଦୁଃଖାର ଉପାଦେ ଆଜ ଦୁଇ ବାହା
ଶ୍ରୀମ ବୋଲେ ସତ୍ତ୍ୱବଶ ବିନ ହେଲ ରଣ
ଆଜ ଅବଶ୍ୟ ଦୁଃଖାର ଦେଶବ ପରଶ ।
ଯେତେବେଳେ ସହଦେବ ଆଦିବ ହେଟି
ବସିଲ ସ୍ଥାନରୁ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ ଯିବ ଉଠି ।
କୁମ୍ଭର ବଚନ ସଖି ଆଜି ଫକ୍ତ ମୋତେ
ଏହା କହି ଅର୍ଘ୍ୟଦେଇ ବଞ୍ଚିଲେ ସେ ରତେ
ଧନୁ କୃଷ୍ଣ ଚକ୍ରଦର୍ଶୀ ଅଟେ ଶୁଭବାର
ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ବିକ୍ରମେ ସେ ଦିନର ।

ବିଷ୍ଣୁ ନାମରେ କରଣ ଗନ୍ତ ନାମେ ଯୋଗ
ଧନୁ ସଙ୍କରଣର ପଦର ଦିନ ଶୁଭ ।
ଉଦୟ ଗିରିକ ବଳ ଉଦେ ମାରଣଶ୍ରୀ
ଅମୃତ ଯୋଗ ସେ କୁମ୍ଭ ଲଗ୍ନ ଦେବଶ୍ରୀ ।
ଭୂର ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରଣୀ
ଆଦିଶ୍ରୀ କାଳ ବେଳେ କର୍ଣ୍ଣ ତାକୁ ଭେଟି
କର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥ ରଥ ଯନ୍ତ୍ର ହେଲ ଭେଟାଭେଟି
କର୍ଣ୍ଣକୁ ଦେଖି ହୋଧାର ଚଳିଲେ କରଣୀ ।
ନାମାଶାସନ ଦଳ ଧନୁ କର୍ଣ୍ଣକର କରେ
ଦେହୁ ନାବର ଯୋଗି କରଲେ ସେ ଶରେ ।
ତାହା ଦେଖି ଯେତେବେଳେ କଲ ନୋପଦୁର୍ଣ୍ଣ
ବାବଲ ଶରରେ ସବୁ ପକାଇଲେ ବାଟି ।
ଅନ୍ତ ବ୍ୟର୍ଥ ହେବା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୟନ
ବୋଇଲେ ଆରେ ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।
ବାଳକରୁଣାଏ ମାରି ହୋଇକରି ଦୋଷୀ
ବିରୁଦ୍ଧକୁ ସମରର ମୁଁ ବଡ଼ ସାହସୀ ।
ପାର୍ଥ ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ତ ବଡ଼ ସୁଶ୍ୟବନ୍ତ
ଅଧର୍ମେ ଶକଟବ୍ୟୁତ କଲିଲ କେମନ୍ତ ।
ଚଉବବର୍ଷର ମୋର ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁତ୍ର
ତୁମ୍ଭେ ଯେ କଲିଲ ତାହାକୁ ନିହତ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବିପୁର ସେ ପଣ୍ଡୁ ନେତ୍ରଲ
ଏକ ପିଅରଦ୍ରୁ ଆନ ଏହାଙ୍କର ନାହିଁ ।
ଭରାଭର ନୃହନ୍ତ ସେ ଏକ ଆତ୍ମାପରି
ତୁମ୍ଭେ କୁଟ କପଟରେ ହେଲେ ଏତେ ସରି ।
ଦୁଇକୁଳେ ଲଗାଇଲ ତୁମ୍ଭେ ସିନା ବାଦ
କୁମ୍ଭର ପାଇଁ ଦଟିଲ ଆସି ଏ ପ୍ରମାଦ ।
ତେ କର୍ଣ୍ଣ ଉଦୟ କୁଳ ତୁମ୍ଭେ ବୁଝାଇଲ
ଏବେ ତ କୁଳକୁଳକୁ ସମୁଳେ ମାଇଲ ।
ତାହା ଶୁଣି କହୁଅଛି କର୍ଣ୍ଣ ମହାବୀର
ଏବେ ଶୁଣରେ ଅର୍ଜୁନ ମୋ କହିବା ଗିର ।
ଆଜି ମୋହର ସମର ଦେଖିବୁ ସାକ୍ଷାତେ
ପଣ୍ଡୁ କୁଳକୁ କେମନ୍ତେ ରଖିବେ ଅବ୍ୟତେ ।
ପରୁଷ ପରୁଷ ସେହି ମହାବଳୀ କର୍ଣ୍ଣ
ପୂର୍ଣ୍ଣସମ ଶତେ ଶର ବିକଳ ବନ୍ଧନ ।
ଆକାଶ କମିଲ ସେହି ନାବର ଆସନ୍ତେ
ଉପରେ ଶୁଭଲ ସେହ୍ନେ ପଡ଼ଇ ନିର୍ଦ୍ଦାତେ ।

ବାଲୁଣା ନାସତ ଧର ବିହଲକ ପାର୍ଥ
 କର୍ଣ୍ଣର ସେ ଶତେଶର ଘୋରଲକ ବ୍ୟର୍ଥ ।
 ପୁଣି ପାର୍ଥ କୋମେ ଅସ୍ତ୍ର କରନ୍ତେ ଆଘାତ
 ଶବ ଭେଡ଼ା ଘୁଞ୍ଚିଗଲ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ରଥ ।
 ପାଧୁ ପାଧୁ ଶୁଭ୍ରଲକ ଆକାଶକୁ ବାଣୀ
 ଦେବସଭାରେ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ବଜ୍ରପାଣି ।
 ପଲକମାସକେ ଶଲ୍ଯ ରଥକୁ ଆଶନ୍ତି
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ମାୟୁଁ ବୋଲି କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ।
 ପୁଣି ବଜ୍ରାବଳ ଶର ମାଇଲେ କରୁଛି
 କର୍ଣ୍ଣରଥ ଶବଭେଡ଼ା ପୁଣି ଗଲ ଘଟି ।
 ଶବନାସତ ମାରନ୍ତେ କୋମେ ସୂର୍ଯ୍ୟସୁଦ
 ଦଶବାଣରେ କରୁଛି ପାହା କଲେ ଘଟ ।
 ମେଘାଶର ପ୍ରହାରରେ ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 ପବନାଶରେ କାଟିଲେ ଆଦିତ୍ୟଠନୟ ।
 ପଲ୍ଲବାଶରକୁ କର୍ଣ୍ଣ ବିହରଲେ ପାଲଟି
 ଗରୁଡ଼ାଶର ପାହାକୁ ଛେଦଲେ କରୁଛି ।
 କୋମେ ପାର୍ଥ ଶବ ଶର ପୁଣି ପ୍ରହାରରେ
 ଏକ ନାସତରେ କର୍ଣ୍ଣ କାଟି ପକାଇଲେ ।
 ସହସ୍ରେ ନାସତ କର୍ଣ୍ଣ ବିହରଲେ ପୁଣି
 ପଞ୍ଚବୀଣ ବାଣେ ପାର୍ଥ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ପୁଣି ଶବଶର ପାର୍ଥ କରନ୍ତେ ଆଘାତ
 ଦେଲେ ଛେଦ ପକାଇଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସୁତ ।
 ପୁଣି ଶକତ ମାଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାମତ
 ବାବଳଶରେ କାଟିଲେ ପଶୁଙ୍କ ସନ୍ତତ ।
 ବାୟୁବ୍ୟ ଶର ମାଇଲେ ଶରବର ପାର୍ଥ
 ଶବଭେଡ଼ା ଘୁଞ୍ଚିଗଲ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ରଥ
 ରୁହୁଁ ରୁହୁଁ ଶଲ୍ଯ ରଥ ଆଣିଲେ ଉଠାଇ
 ପୁଣି ନନ୍ଦିଘୋଷ ଆଗେ ରଖିଲେକ ନେଇ
 ଏହି ରୂପରେ ସମର କରନ୍ତେ କରୁଛି
 ବାର ବାର କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ଯାଉଥାଏ ହଟି ।
 ତାହା ଦେଖି କୋପକରି ସର୍ପଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ବଜ୍ରାବଳ ମହାଶର କରେ ଆବାହନ ।
 ସାୟୁକେ ବସାଇ ତାକୁ ସହ ଦେଲେ ଛୁଡ଼ି
 ପବନ ଗଡ଼ରେ ଶର ଆସିଲକ ମାଡ଼ି ।
 ନବାରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ତାକୁ ଶର ପାର୍ଥ
 ସାତ ଭେଡ଼ା ଘୁଞ୍ଚିଗଲ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବୋଲି ଶୁଭେ ଆକାଶରୁ ବାଣୀ
 ଧନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଡାକ ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଧର ବାଇଲେ ପ୍ରବଳ
 ଶଙ୍ଖ କନ୍ଦେ ଧନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ଧନ୍ୟ ଭୁବ୍ଧ ବଳ ।
 ଶିଳୁଷ୍ଟ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ପ୍ରଶଂସା ବଚନ
 ଧନୁଶର ଚଳେ ଥୋଇ ଉଡ଼ି ଅରଜନ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ହସ୍ତଗତ ନ ଦେଖି ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 କର୍ଣ୍ଣ ଦର୍ପ ଦେଖି ଶ୍ରୀର ଘୋରଲୁ କି ପାର୍ଥ ।
 ଯୋର ଏ ନ୍ୟନନା ଦେଖି ଏକାଣି ରମୋୟ
 ପାଶବଙ୍କ ଶୈଳ୍ୟବଳ କରନ୍ତେକ ଶୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଦେବ ଶୁଣ ମୋ କଥାକୁ
 ସାତପର ଘୁଞ୍ଚାଇଲ କର୍ଣ୍ଣର ରଥକୁ ।
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ତର ଦୁଃଖେ ଶବ ଭେଡ଼ାଯାଏ
 ମୋତେ ପ୍ରଶଂସା ନୋହିଲ ସେଥିକ ଟିକିଏ ।
 ସାତଭେଡ଼ା ମାତ୍ର ଥର ଘୁଞ୍ଚିଲ ମୋ ରଥ
 ଏଥିକ ଏଡ଼େ ପ୍ରଶଂସା କଲ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ପାହାର ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ମୁଁ ଦୁଃଖିନ ହୋଇ
 ରହିଲି ସିନା ଧନୁଶର ତଳେ ଥୋଇ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣରେ ମୋହର
 ପ୍ରାଣ ନ ଯାଇ ରହିଛି ଯାହା ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ରମେଶ
 ଦେବତାଙ୍କୁ କୋପକରୁ ନ ଜାଣି ବିଶେଷ ।
 ମୋତେ ବୃଥା ଦୋଷଦେଇ ମନେ କରୁ ପାପ
 ମୋତେ ଅଗୋଚର ଅଟେ କର୍ଣ୍ଣବାର ଦର୍ପ
 ନ ଜାଣିବା ପଣେ ସିନା ବୋଲ ଧନଞ୍ଜୟ
 କର୍ଣ୍ଣର ରଥ କେବଳ ତୁଳାଗଦା ପ୍ରାୟ ।
 ମହା ମନ୍ଦରକୁ ଜଣେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଶର
 ଚଉଦ ସହସ୍ର ବଳେ ବସେ ହନୁଶର ।
 ଦେଖ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପାତ୍ର କେମନ୍ତ ବୃହତ
 ରୂପେଇ ରହିଛନ୍ତି ଯନ୍ତ୍ରରେ ଏକତ୍ର ।
 ରଥର ଦକ୍ଷିଣ କୋଣେ ପୁଣି ଦେଖ ଯାଇଁ
 ଈଶ୍ୱର କୁଟବର ବେନି ରହିଛନ୍ତି ଯନ୍ତ୍ର ।
 ନେଉଁ ତ କୋଣକୁ ପୁଣି ଦେଖରେ ଅର୍ଜୁନ
 ସ୍ତମ୍ଭ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ଦେବତା ପବନ ।
 ପଶ୍ଚିମ କୋଣକୁ ଦୃଷ୍ଟି କର ରେ ବିଜୟ
 ରଥସ୍ତନ୍ତେ କରଛନ୍ତି ବରୁଣ ବିଜୟ ।

ସତ୍ୟ ଶେଷେ ଦ୍ଵାପର ଯୁଗମନେ ମିଳି
 ହୋଇଛନ୍ତି ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥମର ଯୁଥାଳ ।
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମାଦି କୋଣ
 ହୋଇଛନ୍ତି ଅଶ୍ଵିନିଆରୁ ଦକ୍ଷିଣ ତୁ ଜାଣ ।
 ଶଙ୍ଖପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ କରକାଟ ଚକ୍ର
 ବାରିଣ ଦକ୍ଷିଣ ଏହି ହୋଇଛନ୍ତି ଦେଶ ।
 ପ୍ରଳୟ ତାରଣକାରୀ ଏହି ରୁଣୁଦୋଡ଼ା
 ଏ ରଥକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇଲ କର୍ଣ୍ଣ ପାଦମୟା ।
 ଏଥକୁ କର୍ଣ୍ଣ କପାଳି ଧନ୍ୟ ନ ହୋଇବ
 ବୋଇଲେ ଶମ୍ଭୁ କୁ ଧନ୍ୟ କଲେ ହେ ମାଧବ ।
 ପୁଣିହିଁ ବୋଲୁଛ ଦେବେ ପ୍ରାଣ କର୍ପା ଅଛି
 ପାର୍ଥ ତୋ ମନେ ଦଶୋଷ ଭ୍ରମ ସେ ହୋଇଛି
 ଦେଶ ଦେଶ ରହି କୃଷ୍ଣ ବିହାରଲେ ପାଟି
 ସତ୍ଵ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରହିଛି ଦେଖିଲେ କରାଟୀ ।
 କାହିଁ ନଦୀ କାହିଁ ଗିରି କାହିଁ ବନଦୋର
 ଏ ସକଳ ଦେଖି ପାର୍ଥ ହୋଇଲେ କାତର ।
 ହିମାଦ୍ରର ସପ୍ତଶୃଙ୍ଗ ମେରୁ ସେ ମନ୍ଦର
 ଦେଖି ପାର୍ଥ ବିରୁଦ୍ଧ ରଥ କେନ୍ଦ୍ର ଭର ।
 ପୁଣି ଦେଖିଲେ ଅର୍ଜୁନ ସପ୍ତଦ୍ଵୀପ ମହା
 ସାତ ସମୁଦ୍ର ଦେଖିଛି ସାତଥର ହୋଇ ।
 କାହିଁ ରାମାୟଣ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ ଭୟଙ୍କର
 ରାମଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରାବଣ କରୁଛି ସମର ।
 କାହିଁ ଦୁର୍ଗା ସହିତରେ ମହାସ କୌଶେପ
 ସମର କରଇ ସୈନ୍ୟ ଦେଶଣ ଆମର ।
 କାହିଁ ଭରତ ସମର ଅର୍ଜୁନ ଦେଶନ୍ତ
 କେତେ କେତେ ମହାରଥୀ ମରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।
 କାହିଁ ଦଶ ଅବତାର ମୁଁ ନାରାୟଣ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗର୍ଭ ରହିଛି ସମସ୍ତ ପୁରଣ ।
 ଏ ସକଳ ଦେଖି ପାର୍ଥ ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ଯାଇ ।
 ଉଠି ବୋଲିଲେ ହେ ନାଥ ତୁମ୍ଭେ ମାୟାଧର
 ମୁଁ କାହୁଁ ଜାଣିବି ଗୁର ମାନବ ମାତର ।
 ଏବେ ମୁଁ ଜାଣିଲି ତୁମ୍ଭ ଦୟା ମୋହଠାରେ
 ସଦାଥାଏ କହି ଧନୁ ଧଇଲେ ହସ୍ତରେ ।
 ଜୟ କଳାକର ମୁଖ ଶରଣ ପଞ୍ଜର
 ଜୟ ହେ ମାଳାହୁ ସିଂହ ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ ହର ।

ଆମର ପ୍ରଭୁ ଦୟାମୟ ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ହସ୍ତ
 ତୁମ୍ଭେରେ ଛେଦନ କର ମୋହର ଦୂରୀତ ।
 ଏ ଭବସାଗର ପଡ଼ି କିଣ୍ଟି ଗଲି ବୁଡ଼ି
 ତୁମ୍ଭ ନାମ ନ ଭଜିଲି ସନେ ହେଲେ ହୁଡ଼ି ।
 ସବଦା ପାପ ପଥରେ ସିନ ଗଲି ମୋର
 କେମନ୍ତେ ଚରିବି ଆଉ ଏ ଭବସାଗର ।
 ତୁମ୍ଭର ନାମ ଚକ୍ରବଳ ସେ ପଥକୁ ଭେଳା
 ମୋର ବାମା ବାମା ଯାହା ଛେଦ ଚକାଡୋଳା
 ତୁମ୍ଭ ନାମ କରିବାକୁ ଅହର୍ନିଶି ବସି
 ଶାରଳା ଦାସ ସବଦା ହୁଏ ଅଭିଳାଷୀ ।

କର୍ଣ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ, କର୍ଣ୍ଣଦ୍ଵାରା ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଅପମାନ ଓ କର୍ଣ୍ଣର ଜନ୍ମ ବର୍ଣ୍ଣାନ୍ତ୍ର

ଏଥି ଉତ୍ତରୁ ସୁଦ୍ଧନ୍ତ ବଲ୍ଲଭଜନ
 ହେ ଅଗାଧି ମୁନି ଶୁଣ ମୋର ନିବନ୍ଦନ ।
 ପାର୍ଥ ଧନୁଶର ଥୋଇ ଅଭିମାନ ହେଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବହୁତ ରୂପେ ବୁଝାଇ କହିଲେ ।
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ କାହାସଙ୍ଗେ କରିଲେ ସମର
 ସେହିକଥା ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛାହୁଏ ମୋର ।
 କହିନ୍ତି ଅଗାଧି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
 ସମର ସ୍ଥଳ ପାର୍ଥକୁ ନ ଦେଖିଣ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସନ୍ତୁଷ୍ଟରେ ରଥ ମୋଇ ବଳ
 ବାଛୁ ବାଛୁ ଲୁହାଣର ତାହାକୁ ମାଇଲ ।
 ସେହି ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଶର ଅତି ପାଣ୍ଡବ ମୁନା
 ବାଜନ୍ତି ଭେଦିଲ ଯାଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସେହନା ।
 ଚହୁଁ ଧର୍ମସୁତ ହୋଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୁଦ୍ଧ
 କର୍ଣ୍ଣର ସଙ୍ଗେ ଆରମ୍ଭ କରିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ପାଞ୍ଚଶର ମାଇଲେ ସେ ଧନୁରେ ବସାଇ
 ପୁଣି ନଅଶର ଦେନି ମାଇଲେ ତୁହାଇ ।
 ଏମନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ନାରାଟ ହୋଇଲ ଛେଦନ
 ଚହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଡାକ ବୋଲିଲେ ବଚନ ।
 ଆମେ କର୍ଣ୍ଣ ମୋ ହାତରେ ପଡ଼ିଅଛୁ ଆଜ
 ତୋର ପାଞ୍ଜି ପୋଛୁଲୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ଯମରାଜ ।
 ଏହା କହି ବିଂଶଶର ପୁଣି ପ୍ରହାରଲେ
 ଦଶ ନାରାଟରେ କର୍ଣ୍ଣ କାଟି ପକାଇଲେ ।

ପୁଣି ଶପଥର ଧର୍ମ କରିଲେ ପେଷଣ
 ଏକଶର ମାରି କର୍ଣ୍ଣ କଲେ ନିବାଚଣ ।
 ଦୁଇଶ ନାରତ ଚହୁଁ ମାଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ବଜ୍ରବାଣ ମାରି କର୍ଣ୍ଣ ତା କରିଲେ ନାଶ ।
 ବାବଲ ପଞ୍ଚବାଣ ଯେ ବନ୍ଧିଲେ ରାଧେୟ
 ଆସନ୍ତେ ଛେଦିଲେ ତାହା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗୟ ।
 ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ବନ୍ଧିଲେ ଟାଣ ଶର ଧରି
 ଦେଖି ତା ବନ୍ଧିଲ କର୍ଣ୍ଣ ଶର ଶତେ ଚାରି ।
 କୋପେଣ ବନ୍ଧିଲ ସେହୁ ଅଙ୍ଗଦେଶ ଭଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ରଥ ଅଣ୍ଟା ସବୁ ହେଲ ଧ୍ବଂସ ।
 ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ ଚହୁଁ ହେଲେ ପାଦଗତ
 ଧନୁ ଧରି ଯୁଦ୍ଧେ ପୁଣ ନାରତ ବନ୍ଧନ୍ତି ।
 ମନରେ କୋପ ବନ୍ଧଣ ଆଦିତ୍ୟର ପୁତ୍ର
 ପୁଣି ଛେଦି ପକାଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧନୁ ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲେ ଯହୁଁ ଧର୍ମ ମହାଭାରତ
 ପାଦଗତରେ ଧାଇଁଲେ ଧରଣ ଖଡ଼ଗ ।
 ହାକୁଡ଼ା ଶରକୁ କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରହାରରେ ଟାଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଖଡ଼ଗ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ପୁଣି ଘୋଷଣ ଶର କର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତେ ପ୍ରହାର
 ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ଚହୁଁ କର୍ଣ୍ଣ ନିଜ ରଥୁ ଅଇଲେ ଓହ୍ଲାଇ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର କେଶ ଧଇଲେ ନିଠାଇ ।
 ବାମକରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ କେଶ ଧରିଛନ୍ତି
 ଦକ୍ଷିଣରେ ଖଣ୍ଡାଧରି ଉଠାଇ କହନ୍ତି ।
 ଆରେ ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ମୋର ଛୁମ୍ବରେ ପଡ଼ିଲୁ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ହୋଇ ତୁହି ପରା ଦୟା ନ ବଢ଼ିଲୁ ।
 ଆଜି ତୋହର ମୁଣ୍ଡକୁ ପକାଇଲେ କାଟି
 ତେବେ କୋଇନ୍ଦାର ହେବ ବଡ଼ପୁତ୍ର ଗୋଟି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଜାଙ୍କର ହୋଇଲୁ ବରୋଧୀ
 ବଣ ବୁଢ଼ାଇ ସାରିଲୁ ସକଳ ସମୃଦ୍ଧି ।
 ଏ ରଣ ଭୂମିରେ ତୋର ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି
 ରଖିବ କେ ମୋ ଆଗରୁ ଅଛି କା ଶକତି ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସହିତେ ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି
 ଡାକ ଡାକ ମୋ ଆଗରୁ କେ ରଖି ପାରନ୍ତି
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁଟ ବୁଦ୍ଧିରେ ତୁ ନ ପଡ଼ିଲୁ ଜାଣି
 ଟିକ ଟିକ କରି ତୋତେ ପକାଇବ ହାଣି ।

ଏବେ କହୁଅଛି ତୋତେ ଶୁଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ତୋର ଇଷ୍ଟ ଦେବତାକୁ ସୁମରଣା କର ।
 ପିତାମାତା ଭାଇବନ୍ଧୁ କର ତୁ ସୁରଣ
 ମୋହର ହାତରେ ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ ତୋ ମରଣ
 ଦ୍ଵିଫଳରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ବୋଲାଇଲୁ
 ହୋଲାୟୁଦ୍ଧ କରନ୍ତେ ତୁ ଗାଲୁ କରୁଥିଲୁ ।
 ଏହାକହି ରଜାବର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖାଇଲୁ
 ପୁଣି ପୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଚୁଟିକୁ ଝିଙ୍କିଲ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବଶ ହୋଇ ଧର୍ମଙ୍କ କୁମର
 ବକିଲେ ଡାକିଲେ କୁନ୍ତୀମାତା ରକାକର ।
 ଧର୍ମ ଦେବତାଙ୍କ ଅଂଶେ ମୋତେ ଜନ୍ମାଇଛୁ
 ବିପଦ କାଳରେ ଆସି ସପଥ ନୋହୁଛି ।
 ତୁହି ଆଉଁ ଆଉଁ ମାତା ହୋଇଲି ନିରେଶ
 ସଙ୍କଟ କାଳରେ ଆସି ରଖିବୁ ତୁ ରଣ ।
 ଏମନ୍ତ କହି କର୍ଣ୍ଣକୁ ବୋଇଲେ ସେ ବାଣୀ
 ରେ କର୍ଣ୍ଣ କଟୁ ନ କହି ପକା ମୋତେ ହାଣି ।
 ମୋର ଆଉ ଅନ୍ୟ ଇଷ୍ଟ ନାହିଁ ବୋଲିଜାଣ
 କେବଳ କୋଇନ୍ଦା ମାତା ରଖିବେ ଶରଣ ।
 ଏମନ୍ତ ବଚନ ଶୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣ
 ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ଆଉ ନ ସ୍ମରଲୁ କିଛି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି ଯେଣୁ କୁନ୍ତୀଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଭାଗ୍ୟେ ଭଲ ସୁମରିଲେ ରହିଲୁ ଜୀବନ ।
 ଆଗହୁଁ ଜନନୀ ମୋତେ ମାଣିଥିଲେ ବର
 ପାର୍ଥବପୁତ୍ର ଅନ୍ୟପୁତ୍ର ନ ମାରିବୁ ମୋର ।
 ତାହାଙ୍କ ବଚନ ଯେବେ ଅନ୍ୟଥା କରିବ
 ମରିବା କାଳରେ ନିଶ୍ଚୟ ନରକେ ପଡ଼ିବ ।
 କେତେକାଳ ଅବା ମୋର ରହିବ ଜୀବନ
 ସେଥିକ ତାଙ୍କ ବଚନ କରିବ ମୁଁ ଆନ ।
 ଏବେ ମୁଁ କହୁଛି ତୋତେ ଶୀଘ୍ର ହୋଇପଳା
 ଯେମନ୍ତେ ନ ଜାଣୁ ଏହା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଳା ।
 ଯଦ୍ୟପି ଜାଣିବ ସେହି ଏ ସକଳ କଥା
 ଆମୁକୁ ମନରେ ସେହି କରିବ ଅହନ୍ତା ।
 ଏତେ ବୋଲିକରି ଛୁଡ଼ିଦେଲୁ ତାର କେଶ
 ପଳାନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅସମ୍ଭାଳ କେଶବାସ ।
 ଆଉ ନ ରହିଲେ ସେହି ସମର ଭୂମିରେ
 ପଳାଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସ୍ତେ ବିଷମ ଲଙ୍କାରେ ।

ଦେଖି ଶଲ୍ୟ ପୂଜାରେ ଆସେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର
 ଏ କି ଅସମ୍ଭବ କଥା ଯେତେକ ଭୁବର ।
 ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହିଲ ବ୍ୟାଧି
 ତେଣୁ ସେନାପତି କଲେ କୁରୁ ନୃପତି ।
 ଆଜିଠାରୁ ସରିଥାନ୍ତା ପାଣ୍ଡବ ସମ୍ପଦ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମାରିଦେଲେ ଯାଆନ୍ତା ଆପଦ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଏତେ ସ୍ନେହ ସଦୃଶି ଭୁବର
 ଆଉ କାହା ସଙ୍ଗେ ତେବେ କରିବ ସମର
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ହେ ଶଲ୍ୟ ଜାଣି ପୂର୍ବକଥା
 କୋଇନ୍ତା ଅଟନ୍ତି ମୋର ଗର୍ଭଧାରୀ ମାତା ।
 ଅବିବାହ କାଳେ କୁନ୍ତୀ ଥିଲ ପିତାଦର
 ମନ୍ତ୍ର ସତ ବୁଝିବାକୁ ଡାକିଲେ ମିହିର ।
 ତାହାଙ୍କ ବାସ୍ୟରୁ ମୁଁ ହୁଅନ୍ତେ ଉତ୍ପତ୍ତି
 ଗୃହକୁ ନ ନେଲେ ମାତା ମନେ ପାଇ ଝୁତି ।
 ଏକ ମଞ୍ଜୁଷ୍ଠରେ ମୋତେ ସତତେ ପୁରାଇ
 ନିର୍ଦ୍ଦୟକଲେ ମେଲିଦେଲେ ମୁଁ ଶୁଣିଲି ।
 କୁନ୍ତୀ ମୋତେ ଉପାଳିଲେ ମନୋହର ବନେ
 ଭାସି ଭାସି ଲାଗିଲି ମୁଁ ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ।
 ରାଧାଭର୍ତ୍ତା ଯାଇଥିଲେ ନିଜକୁ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ମୋତେ ଜଳରୁ ଆଣିଲେ ମଞ୍ଜୁଷ୍ଠ ପିଟାଇ ।
 କୁନ୍ତୀଙ୍କର ରାଜା ପୁଣି ଦେଖି ସେ କୁମାରୀ
 ସୋମବତୀ ପଣ୍ଡୁ ସଙ୍ଗେ ଦେଲେ ବିବାହ ।
 କୁନ୍ତୀଙ୍କ ଦ୍ଵିତୀୟ ପୁଅ ହୁଅନ୍ତେ ଜନନୀ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲିକରି ଦେଲେ ତାର ନାମ ।
 ତେଣୁ ବିନାଶିବାପାଇଁ କରନ୍ତେ ମୁଁ ପଣ
 ମୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୁନ୍ତୀ ପରେଷେ ଶୁଣିଣ ।
 ମୋର ନିକଟକୁ ଚାହୁଁ କରିଲେ ବିଜୟ
 ବୋଲିଲେ ପାଣ୍ଡବ ପାଣ୍ଡବ ଆସରେ ତନୟ ।
 ଏକାକୀ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ତୁ ହୋଇବୁ ରାଜ୍ୟରେ
 ଭାଇମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରିବୁ ସୁଖରେ ।
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି ମୁଁ କଲି ଉତ୍ତର
 ମୁଁ ଅଟଇ ଭୁବର ପ୍ରଥମ କୁମର ।
 ଦ୍ଵିତୀୟକୁ ଜ୍ୟେଷ୍ଠନାମ କରିଛ ଅର୍ପଣ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ ମାରିବ ଯେବେ କରି ରଣ
 ତେବେ ମୁଁ ଭୁବର ଜ୍ୟେଷ୍ଠକୁମର ହୋଇବି
 ରାଜ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ସୁଖରେ ରହିବି ।

ଏମନ୍ତ ନିଷ୍ଠୁର କଥା କହିଲି ମୁଁ ଯହୁଁ
 ଗୁରୁଦକ୍ଷିଣା ମାଗିଲେ କୁନ୍ତୀ ମୋତେ ଚାହୁଁ ।
 ସତ୍ୟକରି ମୁଁ କହିବି ତାହାଙ୍କ ଶ୍ରୀରେ
 ମାତା ଆଗା ମାତା ଯାହା କରିଛ ମନରେ ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଲିଲେ କୁ ମୋତେ ଏ ଦକ୍ଷିଣା ଦିଅ
 ପାର୍ଥ ବିନା ନ ମାରିବୁ ଆନ ଗୁରୁପୁଅ ।
 ଅର୍ଜୁନ ତୋତେ ବା ମାରୁ ତୁ ବା ତାକୁ ମାର
 ଆନ ଶୁଣିଲେ ଦୋଷ କ୍ଷମା ଦାନକର ।
 ସତ୍ୟ ମେଣ୍ଟି ମାଇଲେ ତୁ କଲ ବା କୌଣିଲେ
 ମାତା ହରଣର ପାପ ହେବ ସବୁକାଳେ ।
 ଏମନ୍ତ କହିଣ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶଲ୍ୟକୁ
 ଶିଳାଧାରୀ କହେ ମୁଁ କୋଇନ୍ତା କଥାକୁ ।
 କୁନ୍ତୀ ମାତାଙ୍କ ବଚନ ଲାଗିବି କେମନ୍ତେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୁଭଳ ସତ୍ୟ ରଣର ନିମନ୍ତେ ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଲିଲେ କୌଣସି ଉପାୟାଦି କରି
 ପାଣ୍ଡବ ଜୟ କରିଲେ କୁରୁ ଗଲେ ହାରି ।
 ଏମନ୍ତ କହିଲେ ଯେବେ ଥିଲ ତୋ ମନରେ
 କର୍ଣ୍ଣ କୌରବ ନାଶିଲୁ ବିଶ୍ଵାସ ଘାତରେ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲିଲେ ହେ ଶଲ୍ୟ ରଥ ଦିଅ ରୁଲ
 ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବି ଆଜ ପାର୍ଥ ବନମାଳୀ ।
 ଭୀମକୁ ମାରିବ ଦୁଃଶା ଶାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡହାଡ଼
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସହଦେବ କଥାକୁ ତ ଶୁଭ ।
 ଏଣେ ନିହସୋଷ ଚର୍ଚ୍ଚି ବାର ଅରଜନ
 ଖୋଜି ନ ପାଇଲେ କାହିଁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦର୍ଶନ ।
 ଚାହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଡକାଇ ପୁଚ୍ଛିଲେ କାରଣ
 ସହଦେବ ଜଣାଇଲେ ସବୁ ବିବରଣ ।
 ଧର୍ମଙ୍କର କେଶଧର କର୍ଣ୍ଣ ଦେନଗଲ
 ଖଡ୍ଗ ଗାନ୍ଧାରୀବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିଲ ।
 କୁନ୍ତୀ ରଖ କୁନ୍ତୀ ରଖ ଧର୍ମ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଡାକ
 ଚାହୁଁ କର୍ଣ୍ଣ ଛୁଡ଼ିଦେଲ କହି ଧକ ଧକ ।
 ଲଜ ପଳାଇଲେ ରଣ ସ୍ଥାନରେ ନ ରହି
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଶୋଇଛନ୍ତି କବାଟକୁ ଦେଇ ।
 ଶୁଣି ପାର୍ଥ ବୋଲିଲେ ହେ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ
 କର୍ଣ୍ଣଠାରୁ ଅପମାନ ପାଇ ମୋର ଭ୍ରାତ ।
 ନ ପୁଣି ହରାଇଦ୍ୟନ୍ତ ଆପଣା ଝବନ
 ବହନରେ ରଥ ବାହା ଯିବା ଭଗବାନ ।

ବନ୍ଦନ କରିଣ ରଥ ବାହା ଦୟାନିଧୁ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଠାକୁରଙ୍କୁ ଆସିବା ପ୍ରବୋଧ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେକ ଯେବେ ଯିବ ପାଥ
 ପାଣ୍ଡବବଳକୁ କର୍ମ କରିବଟି ହଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଫେରିବାର ପାଏ
 ଶ୍ୟାମ ନକୁଳ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସଭାଏ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଶିଖଣ୍ଡୀ
 ଆମ୍ଭ ଆସିବାର ପାଏ ଆସି ରଣ ମଣ୍ଡି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ସେ ଯୁଦ୍ଧ ଗଲେ ଅପମାନ
 ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧ ଆମ୍ଭେ ଆସିବୁ ବନ୍ଦନେ ।
 ଆଜ୍ଞାଦେଇ ଚଳିଗଲେ ଦେବ ହୃଦାକେଶ
 ହୋଇଲେ ଧାବଣ ଲଘୁ ପ୍ରସନ୍ନ ପରବଶ ।

—*—

ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଲଞ୍ଜିନା କରିବା ଓ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ କୋପ

ପରୁରଲେ ବୈବସ୍ବତ ମନ୍ତ୍ର ନରପତି
 ଶୁଣ ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମୋହର ଗ୍ରାସଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଲଘୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଗଲେ ସେ ପଳାଇ
 କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ ଗଲେ ସଙ୍ଗାଳିବା ପାଇଁ ।
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି କି କହିବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାୟ
 ସେହି କଥା କହ ମୋତେ ମୁନି ମହାଶୟ ।
 କହିଲେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ଗଜନ
 ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ ।
 ପୁରେ ପ୍ରବେଶି ଦେଖିଲେ ଧର୍ମ ନରପତି
 ଦୁଆର କଳି ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଛନ୍ତି ।
 ବିନୟୀ ହୋଇ ଭାବିଲେ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ
 ଉତ୍ତର ନ ଦିଅନ୍ତି କୋପେ ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ କଟାଳ ଯହୁଁ କଲେ ବନମାଳୀ
 ବାହାରି ହୋଇଲେ ଧର୍ମ ଦେନ ଅର୍ଥସ୍ଥାଳୀ ।
 ବୋଇଲେ ଆସ ଅର୍ଜୁନ ତୋତେ ଦେବ ଅର୍ଥ୍ୟ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ମାରଣ ଯେବେ ମିଳିଲୁ ମୋ ଆଗ ।
 ପାଥ ବୋଲେ ଦେବ ତୁମ୍ଭ ଅପମାନ ଜାଣି
 ଆସିବୁ ଦେଖିବ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଧନରେ ଅର୍ଜୁନ
 କେତେ ସେ ଦୁଃଖ ନ ଦେଲେ ମୋତେ ସ୍ବରକର୍ଣ୍ଣ

ସେ ସକଳ କଥା ମୁହଁ କହିବଲୁ କେତେ
 ବାଳଧର ଓହ୍ଲାଇଲେ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସାକ୍ଷୀରେ ।
 ଆସି ରଣାବଳ୍ୟ କରି ଉଜ୍ଜାଳ କୃପାଣ
 ଯେତେ କଟୁ କହିଲୁ ତା ଭୁବନବଳି ପ୍ରାଣ ।
 ଯେଉଁକାଳେ ଖଣ୍ଡ ଆଣି ବସାଇଲ ଗଲେ
 କୁନ୍ତୀ ମାତା ରଣ ଦୋଳ ଡାକଲେ ସେକାଳେ
 ତେବେ ସେ ଗୁଣ୍ଡଲ ବେଶ ଦୁଃସହ କଟାଳି
 ପଳାଇ ଅଲଲ ମୁହଁ ପ୍ରାଣର ବିକଳେ ।
 ତୋହର ପରାୟ ଶର ଆଉଁ ଆଉଁ ମୋର
 ଏତେ କଷ୍ଟ ହେଲୁ ଧନ ବାରପଣ ତୋର ।
 ଧନ ଧନ ଶରଧନ ଏ ତୋର ପ୍ରାଣକୁ
 କାହିଁପାଇଁ ଦଶନାମ ଧରିଛୁ ଦୃଥାକୁ ।
 ଧନ ତୋର ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖକୁ ରେ ପାଥ
 ଧନ ତୋ ଗାଣ୍ଡି ବ ଧନୁ ଧରିବାର ବ୍ୟଥ
 ଧନ ତୋର ପାଶୁପତ ସେ ଅସୟ ତୃଣ
 ଧନ ତୋର ଆତ୍ମମୁର ଧନ ବଡ଼ପଣ ।
 ମିଛେ ଅପାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ ତୁ କହୁ
 କଣ୍ଠାଟୀ ଅରି ତୋହର ନାମ ଧନ ହେଉ ।
 ଧନ ତୋର ନନ୍ଦଦୋଷ ସେ କପିକେତନ
 ଧନ ଧନ ତୋର ସଖା ଦେବଜା ନନ୍ଦନ ।
 ଆରେ କୃଷ୍ଣ ତୁହି ପର ଠାକୁର ବୋଲିଉ
 ତୋହର ଶରୀର ମାଂସ ଶିବା ଗୁପ୍ତ ଖାଉ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଅପମାନେ ପାଥ ପାଇ ତାପ
 ଶିର ଝୁଣି ଉଠିଲେ ସେ କରି ଅତି କୋପ ।
 ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ପୁଣି ଅସୟ ତୁଣୀର
 ବେଗେ କାଢ଼ି ପକାଇଲେ ଦେହରୁ ତାଙ୍କର ।
 ଖଡ୍ଗ ଧରିଣ କୋପେ ହୋଇ ପରଚଣ୍ଡ
 ବୋଇଲେ କାଟିବ ଆଜି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୁଣ୍ଡ ।
 ଖଡ୍ଗ ଗୁଲାଇ ଯହୁଁ କାଟିବାକୁ ଗଲେ
 ଆସନରୁ ଉଠି କୃଷ୍ଣ ତାହାଙ୍କୁ ଧଳଲେ ।
 ଶ୍ରୀକରେ ହସ୍ତ ଧରିଣ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବାସୁଦେବ ନେଲେ କୋଳକରି ।
 କାହାଠାରେ ଏତେ କୋପ କରୁଛୁ ଅର୍ଜୁନ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ଅଟନ୍ତି ସେ ପିତାଙ୍କ ସମାନ ।
 କଣ୍ଠାଟୀ କହିଲେ ଶୁଣ ଆହେ ଦୟାମୟ
 ଶିବ ଗୋଷ୍ଠି ଯେଉଁକାଳେ ହୋଇଣ ସଦୟ ।

ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ଶୁଣି ଏ ଅମୟ ଗୋଟିଏ
 ଯେତେବେଳେ ସେଲେ ମୁଁ କଲି ଏହି ପଣ
 ଏ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ନିନାକର କହିବ ସେ ପ୍ରାଣୀ
 ତାହାର ମୁଣ୍ଡକୁ ନିଶ୍ଚୟ ପକାଇବି ହାଣି ।
 ଅଥବା ତାହାକୁ ଯେବେ ନ ପାରିବି ମାର
 ଅଗ୍ନି ଜାଳ ମରିବି ମୁଁ ଅଛି ସତ୍ୟକରି ।
 ଶାନ୍ତସ୍ଥିତି ପାତଳେ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣାମି
 ନିଶ୍ଚୟ ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ବଧ କରିବି ସ୍ଥାନୀ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ କରିବି ରମ୍ୟା
 ଅଗ୍ନି ଜାଳିଣ ମରିବି ଏ ମୋହର କଷ୍ଟା ।
 ଏ ଦୁଇକଥାନ୍ତୁ ଯେବେ କଥାଏ ନୋହିବ
 ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ରଗୋଟି କେଳାସେ ତଳେ ।
 ହରି ବୋଇଲେ ଲେଖୁଛୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ମାର
 ତୋ ନିଜ ବଳରେ ତାକୁ ପାନ୍ତୁ କସକରି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତତୁଁ ଶୁଣ ରମାଭଣ
 ସେ ଲେଖ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ନ କରିଛି କିସ ।
 ଅଜ୍ଞାତପରାକ୍ରମକୁ ମୁଁ ସମ୍ଭରେ ଜିଣିଲି
 ପାଣ୍ଡବାସୁରକୁ ମାର କୁହୁଛୁ ରଖିଲି ।
 ଶରରେ ବାନ୍ଧିଲି ସେତୁ ସାଗର ମଧ୍ୟରେ
 ହନୁକୁ ମୁଁ ଜିଣିଥିଲି ସେହି କଥାଟାଳେ ।
 କାଳୀୟ ନାଗର ଚୁଣ୍ଡି କରିଛୁ ଉର୍ଦ୍ଧ
 ପାଦେ ମରଦିଲି ତହିଁ ଯେତେ ଥିଲେ ସର୍ପ ।
 ନିବାର କବଚକୁ ମୁଁ ପ୍ରାଣେ କଲି ନାଶ
 ମୋତେ ହାରିଗଲେ ରଣକରି ଅମରରଣ ।
 ସ୍ବୟମ୍ବେନେ ଅଳେଖରେ ପ୍ରମାଦ କଣିଲି
 ବଳରାମକୁ ଜିଣିଣ ସୁଭଦ୍ରା ଆଣିଲି ।
 ବୁଦ୍ଧିଶ ସହସ୍ର ରଜା ଜିଣିଲି ମୁଁ ହେଲେ
 ବୀରବୋଲି ନ ଗଣଇ କାହାକୁ ଭୁତଲେ ।
 ରଜସୁୟ ଯଜ୍ଞକାଳେ କେନ୍ଦ୍ର ହୋଇଛି
 ଧନୁଡ଼େଲେ ନବଦ୍ରାପା ବୁଧିକ ମରତୁ ।
 ତହିଁରେ ବାଧୁକା ଉର୍ଦ୍ଧ ହୋଇଛି ରାଜନ
 ସେ କଥା କି ନ ଜାଣିଛୁ ଆହେ ଭଗବାନ ।
 କରତରୁପେ ହରକୁ ଜିଣିଲି ମୁଁ ହେଲେ
 ଗୋସିଂହକୁ ବଧ କଲି ତୁମ୍ଭ ଯଜ୍ଞକାଳେ ।
 ପଞ୍ଚାଳ ଦେଶର କଥା ଜାଣି ଶିରପତ
 ଦ୍ରୌପଦୀ ଆଣିଲି ଜିଣି ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି ।

ସୁବାସ ପସୁର ଭାଣେ କରିଲି ବିନାଶ
 ତାହା କି ନ ଜାଣି ତୁମ୍ଭେ ଆସୁ ରମାଭଣ ।
 ଆହୁରି କଥାଏ ଶୁଣ କହୁଛି ତୁମ୍ଭକୁ
 ଗୋରାବେ ତଳେଲେ ଯେବେ ବରଷେ ବେଶକୁ
 ତାହାକୁ ସେପାରେ ମୁଁ ସେମନ୍ତ କରିଛି
 ନନ୍ଦ କଥା ତୁମ୍ଭକୁ କି ବହିତ ନୋହିବ ।
 ଏ ସକଳ କଥା ଶୁଣି ଦେବ ରମାଭଣ
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଲିଲେ ତହିଁ କରି ପରିହାସ ।
 ସେ ଜନ କହେ ଆପଣା ପ୍ରଣାସା ବଚନ
 ମରଣ ସଙ୍ଗରେ ସେହୁ ହୁଅଇ ସମାନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ଥାନୀ ଏକ କଥା ଶୁଣ
 ଶେଣି କେଳାସ ଯିବ ପାଶୁପତ ବାଣ ।
 ସେ ପଣ୍ଡୁପୁରୀ ମଧ୍ୟ ତା ସଙ୍ଗରେ ଯିବ
 ଆଉ ତ ତାହାକୁ କେହି ରଖି ନ ପାରିବ ।
 ହେଲେ କହିବି ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନ କର
 ଯେମନ୍ତ ରହିବ ପାର ପ୍ରଜ୍ଞକାର କର ।
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଣ୍ଡରୁ ଶୁଣି ଦେବ ଦୟାନୟ
 ସଦାଶିବକା ନିକଟେ ଲଗାଇଲେ ଲୟ ।
 ଜୟ ଜୟ ଦେବୀମନ୍ତେଶ ଯି ପୁରପୁର
 ଜୟ ଜୟ ସଦାଶିବ ସଂସାର ପାଳକ ।
 ଦେବକୁ ରଖିଲି ମାର ଯି ପୁର ଅଗ୍ରତ
 ଚରକାଳ ରଖିପଛ ଅସ୍ତସ୍ତ ଖରତ ।
 ଜୟ ମାତ ଶାକମ୍ବରୀ ଗିରିରାଜ ହିଅ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦୟାକରି ସାହାଯ୍ୟ ହୁଅ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧନାୟତେ ମୋର କୋପନ
 ତେଣୁ ଅର୍ଜୁନ ଗୁଡ଼ିଲେ ଶର ଆଉ ତୁଣ ।
 ଏବେ ମୁଁ ମାଗୁଛି ମାଗଣା ହୋଇଣ ବିନୟୀ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶରେ ଆଉ ଶରତୁଣ ଦୁଇ ।
 ଏହି ପରକାରେ ସୁତ କରନ୍ତୁ ଶ୍ରୀହରି
 କେଳାସେ ଥାଇ ଜାଣିଲେ ଶିଶୁର ଶିଶୁରୀ ।
 ସନ୍ତୋଷରେ ହରଗୋସ୍ତ କରିଲେ ଆଦେଶ
 ଆରେ ଶରତୁଣ ବେନ ଥାଅ ପାର୍ଥ ପାଶ ।
 ଶରତୁଣ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ବୁଲି ଯାଉଥିଲେ
 ପୁଣି ପାର୍ଥ ତୁଣୀରେ ଆସି ସମ୍ଭାଳିଲେ ।
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ କିଶୋରୀ
 ସାବଧାନ ହୋଇକରି ମୋର କଥାଗୋଟି ।

କୃଷ୍ଣେ ସେ ବୋଲଇ ନିଆଁ ଜାଳଣି ମରିବି
କେଉଁ ପ୍ରଣୟା ହୋଇଲ କହ ତ ହେ ଭାବ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନେ ଶାନ୍ତି ହେଲେ ଫାଲଗୁନ
ରଥେ ବିଜେ କଲେ ତହୁଁ ହିବ୍ୟଂସୁ ଘେନି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମଧ୍ୟ ମନେ ଲଭଣି ସନ୍ତୋଷ
ରଣଭୂମିରେ ତନୁହେଁ ହୋଇଲେ ହସବଣ ।

ଭୀମ ଦୁଃଶାସନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୀମର ପରାଜୟ

ପରୁରନ୍ତି ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ମହାମତ
ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣି ମୋହର ଭରଣା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ବୋଧବାକୁ ଗଲେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ
ଏଣେ କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ କଉରବ ସୈନ୍ୟ
ସେ କଥା କହି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କର ମୋ ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣି ହେ ନରେଶ ।
କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନକୁ ନ ଦେଖି କଉରବ ଗରେ
ପଡ଼ିଲେ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ।
ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ଦୁଃଶାସନ ସୋମଦତ୍ତ ଭ୍ରମ
ଏହିପରି ପରସ୍ପରେ କରଲେ ସଂଗ୍ରାମ ।
ସୋମଦତ୍ତ ଭ୍ରମ ଅଙ୍ଗେ କଲେ ଶରଦାତ
ତାହା ଦେଖି ଭ୍ରମସେନ ହୋଇ କୋପାନ୍ତୁତ ।
ଗଦା ବୁଲଇ ରଥରେ କରନ୍ତେ ପ୍ରହାର
ଅଶ୍ବ ସାରଥ୍ୟ ସହିତ ରଥ ହେଲା ଚୁର ।
ଅଭିବେଗେ ସୋମଦତ୍ତ ରଥରୁ ଡେଇଁଲେ
ଏକ ମଉକରୀ ପୃଷ୍ଠେ ଆବେହଣ କଲେ ।
ପାଞ୍ଚସହସ୍ର ବଳର ଧନୁ କରେ ଧରି
ଭ୍ରମଙ୍କ ଉପରେ ଶର ବଢ଼ିଲେ ଓଟାରି ।
ସେ ସକଳ ଶର ଭ୍ରମ ଗଦାରେ ପଡ଼ି
ଅଙ୍ଗେ ନ ରେହି ଭୂମିରେ ପଡ଼ଇ ଉପୁଡ଼ି ।
ଆରେ ସୋମଦତ୍ତ ରହ ରହ ଭ୍ରମ କହି
ଗଜ ବଞ୍ଚିଛଲେ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲେ ନେଇ ।
ସେ ଗଦାଦାତେ କୁଞ୍ଜର ଭଞ୍ଜିଲ ପଞ୍ଜର
ସୋମଦତ୍ତ ପଳାଇଲେ ହୋଇଣ ଅସ୍ଥିର ।
ଗାନ୍ଧାରୀର ନୟନ ସେ ଦୁଃଶାସନ ଗର
ପିଟିନ୍ତେଣ ରଥ ଗଜ ହୋଇଯାନ୍ତି ଚୁର ।

ରଥର ଉପରେ ନେଇ କରୁଛଇ ରଥ
ଗଜର ଉପରେ ନେଇ ଗଜ ସେହମତ ।
ମହାତ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମାରନ୍ତି ଗୋଡ଼ାଇ
ସୁଖି ଅଶ୍ବମାନଙ୍କର ଫରୀଆ ଛେଦଇ ।
କାମାକୁ ଗୋଇଠା କାନ୍ଦେ କହୁଣି ଶୂନ୍ୟ
ମାରନ୍ତେ ତାହାର ପ୍ରାଣ ଶୂନ୍ୟ ଉଡ଼ିଯାଏ ।
କଦଳ ବନକୁ ଯେହ୍ନେ କରଇ ପବନ
ପାଣ୍ଡବ ବଳକୁ ତେହ୍ନେ କରେ ଦୁଃଶାସନ ।
ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ହୋଇ ଛୁନଛନ୍ତି
ଗୋଡ଼ାଇ ତାଙ୍କୁ ମାରଇ ଧୂତବିଷ୍ଣୁ ସୁତ ।
ସୈନ୍ୟହତ ଦେଖିକରି ଦ୍ରୁପଦ କୁମର
ରଥ ଚଢ଼ି ଓଗାଇଲେ ହୋଇ ଆଗଭର ।
ତାକୁ ଦେଖି ଦୁଃଶାସନ ପ୍ରହାରିଲ କାଣ୍ଡ
ଅବହେଳେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ତା କଲେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।
ଶବ ନାସତ ଶିଖଣ୍ଡୀ ବନ୍ଧିଲେ ପାଲଟି
ପାଞ୍ଚଗତ ଶରେ ଦୁଃଶା ପକାଇଲ କାଟି ।
ଶିଖଣ୍ଡୀ ଦୁଃଶାସନର ଅସଂଖ୍ୟ ସମର
ଭରାକର ଅଭାବରେ ଯୁଦ୍ଧେ ମହାଶର ।
ଚଉପରି ଭାରି ଗଦା ଘେନି ବେନି କରେ
ବୋଲଇରେ ଶ୍ଵଶୁଣ୍ଠ ପଡ଼ୁଛି ଛୁମୁରେ ।
ଏତେ ବୋଲି ଗଦା ଶର ବୁଲଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
ରେରେକାର ଶରକରି ଗର୍ଜେ ମହାକୋପେ ।
ବୁଲଇଲ ଗଦାବର ଉଲ୍‌କାପାତ ଜାଣି
ଶିଖଣ୍ଡୀ ରଥରେ ତାହା ପ୍ରହାରିଲ ଆଣି ।
ବାଜନ୍ତେଣ ଦୁଃଶାସନର ସେ ଗଦାଦାତ
ଚୁଣ୍ଡୀଭୂତ ହୋଇଗଲ ଶିଖଣ୍ଡୀର ରଥ ।
ଭୟଙ୍କର କୋପ ମନେ ଉପ୍ରୋଧ ତା ନାହିଁ
ରହୁର ତେଜ ପ୍ରାୟେକ ବକାଶିଲ ଦେହ ।
ବ୍ରହ୍ମ କ୍ଷତ୍ରୀ ସେହୁ ଅବା ପଡ଼ଇ ଆଗରେ
ଗୋଡ଼ାଇ ମାରଇ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବରେ ।
ସାନ ଅଭାବେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ପାଦଗତ କରି
ଦୁଃଶାସନକୁ ମାଇଲେ ଭୃଷଣିକୁ ଧରି ।
ଦୁଃଶାସନ ଧାଇଁଯାଇ ଧରି ତାଙ୍କ ହସ୍ତ
ଭୃଷଣି ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପିଟିଲ ତୁରିତ ।
ଶିଖଣ୍ଡୀ ସେ ଆଦାତରେ ହୁନ୍ତେ ଅବେତନ
ତାହାର ମୁଣ୍ଡ କାଟିଲ ସେହି ଦୁଃଶାସନ ।

ନିଶ୍ଚୟେ ରାଜା କରଇ ଦୁଃଖାସନ ବାର
 ତାର ମୁଣି ଦେଖି ସୈନ୍ୟ ପଳାଇଲେ ଦୁର
 ନକୁଳ କହିଲେ ଯାଇ ଶ୍ରୀମଦେନ ପାଶ
 ଶୁଣିଣ ଦୁଃଖାସନ କରଇ ବନାଶ ।
 ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀମ କହିଲେ କାହିଁ ସେ ପାମର
 ଖୋଜି ଖୋଜି ପାଇନାହିଁ ଭେଟ ସେ ପାହାର
 ଏହା କହି ଦଉଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀମ କୋପ ମୋଳ
 ଆଗେ ନକୁଳ ଧାମନ୍ତ ପଥକୁ ଚଳାଇ ।
 ନେଇ ଦୁଃଖାସନ ଆଗେ କରାଇଲେ ଭେଟ
 ଶ୍ରୀମକୁ ଦେଖି ହରପ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ରୁଟ ।
 ତନ୍ତ୍ରକୁ ଦେଖି ସେସନେ ରାହୁ କୋପ କରେ
 ଶ୍ରୀମକୁ ଦେଖିଣ ଦୁଃଖା ହୃଦ ସେ ପ୍ରକାଶ ।
 ଗିରିବର ପରକାରେ ଦିଶଇ ଶରୀର
 ଆରେରେ ପାଣ୍ଡବା ବୋଲି ଡାକେ ଦୁଃଖାବାର
 ବୋଲଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋର ମାଇଲୁରେ ରବି
 କନିଷ୍ଠ ବଧ କଲୁରେ କେବଣ କାରଣେ ।
 ଏତେବେଳେ ପଡ଼ିଲୁରେ ଆସି ମୋ ସନ୍ତାନ
 ତୁହି ମଲେ ପ୍ରତିବରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଖୋଜ ।
 ତୋତେ ମାରି ଦେବଇଁ ସେ ଆଜି ବିଷାକେ
 କେହ୍ନେ ରଖିବ ଗଉଡ଼ି ସେହି ବନମାର୍ଜୀ ।
 ଅଧମେଁ ନାଶ କଲୁ ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଆଜି ପଠାଇବି ତୋତେ ତାହାଙ୍କ ପାଶକୁ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସେ କରେ ଦୁଃଖାସନ
 ଶୁଣିଣ ବୋଲଇ ତତ୍ତ୍ୱ ପବନ ନୟନ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ବୋଇଲେ ରେ ଶୁଣ ଦୁଃଖାସନ
 ଧର୍ମପଥେ ସଦା ତୁମ୍ଭେ କର ରେ ଗମନ ।
 ଶ୍ରେୟନ ଦେବାକୁ ପର ନେଇଥିଲ ମୋତେ
 ମିଶ୍ରାଳ ସଙ୍ଗରେ ବିଷ ଦେଲରେ କେନ୍ଦ୍ରନ୍ତ
 ବିଷଦାତେ ଅତେତନ ହୋଇଲି ମୁଁ ଯଦୁ
 ହାତ ଗୋଡ଼ ବାନ୍ଧ ଜଳେ ଫିଙ୍ଗିଦେଲ ତତ୍ତ୍ୱ
 ଭର ଏକ ଭିଆଇଲ ବାରୁଣାବନ୍ତରେ
 ଜଉ ଘୃତ ଛଣପଟ ଝୁଣା ମିଶି ତରେ ।
 ପୁରୁଷିନ ପଣ୍ଡାକୁରେ ଗୁପ୍ତେ ପଠାଇ
 ନିଆଁ ଲଗାଇଲ ପୁଣି ସେହି ଭରେ ଯାଇ ।
 ଚଉଦ ବରଷ ମାସ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯୁଦ୍ଧ
 ସକଳେ ମିଶି ତାହାକୁ କରିଲ ନିହତ ।

କପଟ ଶୋ ଖୋଜାଇ ନେଇ ବୈଦ୍ୟାନ
 କହିଲେ ନ ସର ଯୁଦ୍ଧ ଭୁବୁର ସେ ଧର୍ମ ।
 ହ୍ରୋପଫର କେଶ ତୁହି ଧରିନେଲୁ ବଳେ
 ପୁଣି ବିବସନ କଲୁ ତାକୁ ସଭାତଳେ ।
 ସେହିଦିନୁ କେଶ ସେହି ନ କଲ ବନ୍ଧନ
 ତୋତେ ଲେଡ଼ି ନ ପାଉଛି ଆରେ ଦୁଃଖାସନ
 ଗତିକାଳେ ଚୋର ମୋର ଭେଟ ହୋଇଅଛି
 ଧାନ୍ତସେନ ଆଜି କେଶ ବାନ୍ଧବ କହୁଛି ।
 ରଜାଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସେହି ନ ପାରିଲୁ ସହି
 ଆଗେ ଦୁଃଖା ପ୍ରହାରିଲୁ ଲୋହଶର ନେଇ ।
 ପ୍ରତିଶର କରି ଶ୍ରୀମ କଲେ ତା ଛେଦନ
 ତାହା ଦେଖି କୋପନେ ହୋଇ ଦୁଃଖାସନ ।
 ଶର ଶର ପରିତାଳ ଉଠିଲ ଅନଳ
 ସେ ନିଆଁରେ ରଣସ୍ଥଳ ଦିଶଇ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
 ହାବୋଡ଼ା ଶର ମାଇଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରସୁନ
 ସେ ଶର ଶ୍ରୀମଙ୍କ ରଥ ଦେଲ ଚୁଣ୍ଡିଭୂତ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ଶ୍ରୀମଦେନ କରି ପାଦରେ ସମ୍ପାଦ
 ଦୁଃଖାସନ ରଥେ ଗଦା କରିଲେ ପ୍ରହାର ।
 ଗଦାଘାତେ ଦୁଃଖାସନ ରଥ ଦେଲ ଚପ୍ପ
 ପଲ୍ଲୀ ଯାଉଥି ସକଳେ ଗଲେ ଯମାଳୟ ।
 କୋପେଣ ଡାକ ଦିଅଇ କୁରୁବଳ ଶତ୍ରୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରକରବିକୁ ଜଣି ଦିଶେ ଫଳାଶତ୍ରୁ ।
 ଦୁଃଖାସନ ରାଜା ଦେଖି ଶ୍ରୀମ ହୋଇ ରଗ
 ଘୋର ଗର୍ଜନ କରିଣ ଧରିଲେ ଖଡ୍ଗର ।
 ବିଦମ ସିଂହକୁ ଜଣି ଦୁଇ ନନ୍ଦାବଳ
 ଶୋଧେ ପିତାପିତା ହେଲେ ଠିଆ ହୋଇ ତଳ
 ଅଧରେ ବନ୍ଧନ ଚାପି ରେରେକାର କରି
 ଦୁହେଁ ଧରଧରି ହୋଇ ହେଲେ ମରଣର ।
 ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କର ଖଣ୍ଡା ଗୁଲନ୍ତ ଆନନ୍ଦ
 ଦୁଇ ରଣଶତ୍ରୁ ଯାନ୍ତ ସୁଧେ ପଥ ଘୁଞ୍ଚି ।
 ପୁଣି ଦୁଇଜଣ ଆସି ମୁଣ୍ଡେ ମୁଣ୍ଡ ଲଢ଼ି
 ଧରଧରି ହୋଇକରି ହୋନ୍ତ ଗଡ଼ାଗଡ଼ ।
 ଏହିପରି ଦୁହେଁଯାକ ଘୋର ରଣେ ମର୍ତ୍ତି
 ଦୁହିଁଙ୍କର ଧରିଥିବା ଖଣ୍ଡା ଗଲୁ ଭାଙ୍ଗି ।
 ଦୁହିଁଙ୍କର ରଣୋତେ ମେଘନା କମିଲୁ
 ଉଲ୍ଲ୍‌କାପାତ ହେଲୁପରି ଚୌଦିଗ ଦିଶିଲୁ ।

ଏହିକାଳେ ଧନଞ୍ଜୟ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ
 ସୋମଦତ୍ତ ଉପାକଳେ ଚାନ୍ଦିକୁ ଭରତ ।
 ସୋମ ମଣ୍ଡଳରେ ଯେହି ଅଟେ ଅଧୀଶ
 ଆଗେହୁଲ୍ଲ ମୁଦନ୍ତା ନାମେ ମହାଦ୍ରୁପୀ
 ଶୁକଣ ସହସ୍ରପଲ ଲୌହଧାନୁ ଧରି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଶରଦାତ କରେ ଆଗକରି ।
 ତଦାନ୍ତେ ପମଦଣ ନାରତ ଦକ୍ଷିଣେ
 ବାବଲ ଶରେ ଅର୍ଜୁନ କାଟି ପକାଇଲେ ।
 ସୁଶମୁନା ଶର ଦୁନ୍ଦ୍ର ମାଲଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଦ୍ରୁପୀ ମୁଣ୍ଡେ ଗଳିଯାନ୍ତେ ଚୁଡ଼ଲ୍ଲ ଜୀବନ
 ଅର୍ଜୁନ ହାତରେ ମର ସୁଦନ୍ତା କୁଡ଼ିର
 ମୁକୁଲଭ କରି ଗଲ ଅମର ନଗର ।
 ସୋମଦତ୍ତ ଆନ ଦ୍ରୁପୀ ଆଗେହଣ କରି
 ନାରତ ପ୍ରୟୋଗ କଲେ ଜଳଧାର ପରି ।
 ଗୋଦ ବୋଇଲେ କିଏ ବୁଝିଲ ଅର୍ଜୁନ
 ମାରୁଅଛି ଶର ରାଗେ ଦର୍ପ ହୋଇ ପୁଣି ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କୁରୁବଳ କେନନ୍ତ ଶମରା
 ସତ୍ୟ ସେତାରେ ନ ଥିବ ଏମନ୍ତ ଶକତା ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ପାଥ ହୋଇ ରାଗ
 ଅଭିଚାର ଶର ବେଗେ କରିଲେ ପ୍ରୟୋଗ ।
 ସେ ଶର ପଡ଼ିଲ ସୋମଦତ୍ତ କଟିମୂଳେ
 ଦୁଇଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଛୁଣି ଗଲ ତତକାଳେ ।
 ତଥାପି ତାହାର ପ୍ରାଣ ନୋହଲ ବାହାର
 ନୟନ ତରୁଟି ଦାନ୍ତେ ରୁପିଲ ଅଧର ।
 ଆପଣା ଧନୁରେ ପୁଣ ବସାଇଲ ବାଣ
 ନା ପ୍ରୟୋଗ କରୁ କରୁ ଛୁଡ଼ିଗଲ ପ୍ରାଣ ।
 ଦେଖି ପାଥକୁ ବୋଇଲେ ଦେବ ଦାମୋଦର
 ଦେଖ ଦେଖ ସୋମଦତ୍ତ କରେ କି ପ୍ରକାର
 ସୈଲେନ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ ଯୋଦ୍ଧା ଏହାପରି
 ବେଗେ ଏହା ପ୍ରାଣ ଦେନ ଦଳମ୍ବ ନ କରି
 ପାଥ ବୋଇଲେ ମାହୁନ୍ତ ଗଜ ପ୍ରାଣେ ହତ
 ରାଗେ ଛୁଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ସେସନେ ଜୀବିତ ।
 ସୋମଦତ୍ତ ମଧ୍ୟ ନିଜ କାଣ୍ଡେ ଶର ଯୋଡ଼ି
 ଗଜପ୍ରାଣ ହୋଇଅଛି ତରୁଟି ଆଖି ।
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଶରବର ପାଥ ।

ପାଥ ବୋଇଲେ ଆଉ କି ପ୍ରହାରିକ ଶର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ନାହିଁ ଆଉ ଏ ପ୍ରକାର ।
 ତହୁଁ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ନେଲେ ଭଗବାନ
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ରଥ ଆଗର କରିଲେ ସ୍ଥାପନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ନନ୍ଦ ଯାଦବଦଣ
 ନନ୍ଦିଘୋଷକୁ ସମ୍ଭାଳ କରିଣ ଦିଶେଷ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ମୋହର ପୁଣି ନନ୍ଦ ଭେଟାବିରଟି
 ବଡ଼ଭାଇ ଅଭିମାନ ଆଜି ଯିବ ତୁଟି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ସମର ଉଦେଶ
 ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ ରଣ ରଥେ ଥାଇ ଦେଖ ।
 ଦୁଇଖାର ଗଦାଧରି କରନ୍ତି ସମର
 ଗଦାଦାତ ପରିତାଳେ କମ୍ପେ ତନୁପୁର ।
 ଉଠନ୍ତି ପଡ଼ନ୍ତି ପୁଣି ଗଡ଼ନ୍ତି ମଣ୍ଡରେ
 ପୃଥିବୀ କମ୍ପେ ଦୁହିଙ୍କ ଗଦା ଆଦାତରେ ।
 ହିମାଳୟ ଗିରି ତୁଳୁ ଦୁହିଙ୍କ ଶରୀର
 ଗଦାଦାତେ ଦୁଃଶାସନ ଗଦା ହେଲ ତୁର ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲ ସହୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସୁତ
 ଦୁଃସ୍ତ୍ରୀୟା ଛୁଡ଼ା ହୋଇ ରଣ କରି ତ୍ୟକ୍ତ ।
 ଆସ ଆରେ ଦୁଃଶାସନ ଭାକନ୍ତି ପାବନ
 ପଲାଇ ପାରିବୁ କରେ ଜୀବନକୁ ଦେନ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ କରିଲ ଉତ୍ତର
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲ ଗଦା ଚୁଣ୍ଡି ହେଲ ମୋର ।
 ଶୁମ୍ଭବୋଇଲେ ଛୁଡ଼ିଲ ମୋର ଗଦା ତେବେ
 ଆସ ସମର କରିବା ଶୂନ୍ୟହସ୍ତେ ଏବେ ।
 ଦୁଃଶାସନ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତେ ଆସିଲ ଲେଉଟି
 ପୁଣି ବଧା ରୂପୋଡ଼ାରେ ହେଲେ ପିଟାପିଟି ।
 ଛୁଟିବୁ ଛୁଟି ଲଗାଇ ଦୁଃସ୍ତ୍ରୀୟାନ୍ତ ପୁଣି
 ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ହୋନ୍ତି ଟଣାଟଣି ।
 ଦୁଇକୁ ଦୁଇରେ ଛନ୍ଦ ମୁଣ୍ଡେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟି
 ପୁଣି କେହି ପଡ଼ିଯାଇ ତଳେ ଯାଏ ଲେଟି ।
 ସତ୍ୟଧୂରରେ ଯେମନ୍ତେ କେତୁକା ମଙ୍ଗଳ
 ସମର କରନ୍ତେ ମହା ହେଲ ଟଳମଳ ।
 ସେହିପରି ଦୁଃଶାସନ ଶୁମ୍ଭଙ୍କର ରଣ
 ଆକାଶେ ଥାଇ ଦେଖନ୍ତି ଦେବ ଲୋକଗଣ ।
 ଭଡ଼ା ଭଡ଼ି ପଡ଼ା ପଡ଼ି ହୋଇ ବେନିବାର
 ଲେମ୍ବୁକପୁରୁ ରକତ ବହେ ଝରଝର ।

କେନ୍ଦ୍ର କାନ୍ଥା କାନ୍ଥପଲ ରୂପିନୀ ମୁଣ୍ଡ
 କେ ନଗେ ବଦାରି ତାକୁ କରେ ଶୁଣି ଶୁଣି ।
 ରକ୍ତ ମାଂସର ଜଡ଼ିତ ଦୁହିଙ୍କର କାୟ
 ଦୁନ୍ଦି ଦଶନ୍ତ ଯାମଳା ଚରୁବର ପ୍ରାୟ ।
 ମୃତପିଣ୍ଡ ରକ୍ତ ମାଂସେ ହୋଇଲ କାବୁଅ
 ସନ୍ନ ନ ପାରି କର୍ମିଲ ଧରା ଅନ୍ଧଶୟ ।
 ଭଗନ ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରମାଣେ କରନ୍ତି ଗର୍ଜନ
 ରାଜନୀତି ଗୁରୁପାତ୍ର ଆତ୍ମା ପଦନ ।
 ଶକଟ ମୁଖ ଅଧର ବଦନକୁ ରୂପ
 ମନ୍ଦର ଗିରି ପ୍ରାୟେକ ଦୁର୍ଗ ସାରୁପ ।
 ତଳେ ପଡ଼ିଥିଲା ଯେଉଁ ହାଡ଼ି ମେଦ ମାଂସ
 କର୍ମ ମ ହୋଇଣ ସେହୁ ଛୁଟିକେ ଆକାଶ ।
 ବାର ଯୋଜନ ଓସାର ଅଟେ ରଣଭୂମି
 ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଯଥାସ୍ଥାନେ ମିଳନ୍ତି ସେ ଦୁଇ ।
 ଉଭୟ ବଳର ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ଅପସରି
 ଦେଖଣାହାରୀ ରହିଲେ ଠିଆ ହୋଇକରି ।
 ସେତାରେ ବାଳୀ ପୁଣ୍ୟାବ ଯଥା କଲେ ରଣ
 ଶ୍ରେମ ଦୁଃଖାସନ ଯୁଦ୍ଧ ସେହିପରି ଜାଣ ।
 ନାରଦ ଅଇଲେ ଦେଖି କଳର ଧୋଳିତ
 ଲଗୁ ଲଗୁ କହି ମୁନି ତହିଁ ହେଲେ ଶାନ୍ତି ।
 ଲଗିଲା ଦୁହିଙ୍କ ରଣ ହୋଇ ଅତିଶୟ
 ନାଚନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ସେ କଳହ ପ୍ରିୟ ।
 ଶ୍ରେମ ଦୁଃଖାସନ ଦୁହେଁ କରନ୍ତି ସମର
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସବୁ ହେଉଛନ୍ତି ଚୁର ।
 କରନ୍ତି ଘୋର ସମର ତହିଁ ବେନିବାଇ
 କର୍ମିଲ ସ୍ୱର୍ଗ ମରତ ପାତାଳ ଯେ ପୁର ।
 ପଡ଼ି ଉଠିକରି ଏକ ଅନ୍ୟକୁ ଉଡ଼ନ୍ତି
 ଭୂମି ଆକର୍ଷି ମାରନ୍ତି କରି ପାଦଗତ ।
 ବାହାସ୍ତୋଟ ମାରି ବାରେ ଉଠନ୍ତି ବନ୍ଧନ
 କାଳତପ ପ୍ରାୟେ ସେହୁ ବୁଲନ୍ତି ନୟନ ।
 ଅବଶ ହେଲେ ଆୟୁସ ନ ଲଭନ୍ତି ବେନି
 ଦୁହିଙ୍କର ପଦଦାତ ନ ସନ୍ତେ ମେହିନୀ ।
 ଶ୍ରେମସେନକୁ ଗଢ଼ାଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରପୁତ୍ର
 ଶୁଭ ଉପରେ ମାଡ଼ଣ ବସିଲା ଭରିତ ।
 ହିମବନ୍ତକୁ ମନ୍ଦର ରୂପିଲର ପରି
 ଶ୍ରେମକୁ ରୂପିଣ ଦୁଃଖା ଦଶେ ସେହିପରି ।

କଟିପରେ ପାଦ ଦେଇ ହାତେ ଚାପ ଗଲା
 ନାସିକାରେ ମୁଆ ମାରେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଳା ।
 ଅତି କୋପରୁ ହୋଇ ଶାନ୍ତିକ ଶ୍ରେମା ଶ୍ରେମ
 ବାଳକ ଭାଇକୁ ମାରି ଏଡ଼େ ତୋ ଗାରିମା ।
 ସେ ପାରେ ପ୍ରତିପଲ ଦେବ ମୁଁ ଏଥର
 ଏବେ ଭୁନିହୋଇ କିପାଁ ରହିବୁ ପାମର ।
 ଶ୍ରୀପଦକୁ ଡାକ ରକ୍ତେ ଧୋଇବ ତା କେଣ
 ବାଳ ବାନ୍ଧନାହିଁ ପର ପରର ବରଷ ।
 ଏହା କହି ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରହାର କରଇ
 ଗର୍ଜନରେ ରଣଭୂମି କମ୍ପାଇ ଦିଅଇ ।
 ଆରେ ପାଣ୍ଡବା ତୁ ପର ବୋଲୁଛୁ ବାର
 ଏବେ କପାଇଁ ରହିବୁ ନ ହେଉ ଉଡ଼ିବ ।
 ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ଭୁବି ତ ସବୁ ବୁଢ଼ାଇଲୁ
 ମେହର ହାତରେ ପଡ଼ି ନିଶ୍ଚୟ ମରିଲୁ ।
 ରେ ପାଣ୍ଡବା ମରିବୁ ତୁ ଆୟୁ ଆଉଁ ଆଉଁ
 କେ ପାରିଲେ ଆସି ତୋତେ ରକ୍ଷାକରିନେଉ ।
 ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ପୁରିଲ ତୋହର ଆୟୁସ
 ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା କାଟିବ ତୋ ଦେହର ମାଂସ
 ଆରେ ଶ୍ରେମ ସୁନ୍ଦର ତୁ ତୋ ଇଷ୍ଟ ସେ ଅଟେ
 ପିତା ମାତାକୁ ସୁନ୍ଦର ମରଣ ନିକଟେ ।
 ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ବୋଲଇ ପର ବଡ଼ବାର
 ଭୁଲି ପରାୟେ ପିଞ୍ଜିବି ମୋହର ଶରୀର ।
 ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ଭୁବି ତ ବଡ଼ଗଦା କଲୁ
 ନାହିଁଗଲା ସେ ଗାରିମା ମୋ ହାତରେ ମରୁ ।
 ଆରେ ପାଣ୍ଡବା ବୋଲଇ ନାମ ଦୁକୋଦର
 ଆଉ କି ମୋ ହାତୁ ଭୁବି ହୋଇବୁ ଉଦ୍ଧାର
 ଆରେ ପାଣ୍ଡବା ବୋଲଇ ଦୁଃଖୀ ଶମନ
 ଶମନ ପେଷିଛୁ ମୋତେ ନେବି ତୋ ଜୀବନ ।
 ଆରେ ଶ୍ରେମ କାହିଁଗଲା ତୋ ଅକ୍ଷୟ ଗଦା
 ଆରେ ପାଣ୍ଡବା କପାଇଁ ମାରୁନାହିଁ କୁହା ।
 ପାଣ୍ଡବା ପାଣ୍ଡବା କହି ଉଠିଣ ଗରଜ
 ବୋଲଇ କିପାଁ ଶୋଇବୁ ଏହି ରଣମଣ୍ଡି ।
 ଯମ ନଗରେ ତୋ କଥା ଆଜି ପଡ଼ିଲଣି
 ଚନ୍ଦ୍ରପତ ତୋହର ପାଞ୍ଜି ପୋଛିଲଣି ।
 ଯମ ପେଷିଅଛୁ ମୋତେ କରି ତୋ ଶମନ
 ଯମସ୍ୱର ଦେଖିବୁ ତୁ ଆଜି ଶ୍ରେମସେନ ।

ବେଳକୁ ବେଳ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରନ୍ତେ ବହୁତ
 ଶୁଣି ଶକୁନି ମନରେ ହୋଇଲୁ ଦୁଃଖିତ ।
 ଶଲ୍ୟରାଜା କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ଶ୍ରୀମାନଗୋବନ୍ଦ
 ଦୁଃଶାସନ କୋପ ଦେଖି ହୁଅନ୍ତୁ ଆନନ୍ଦ ।
 ଶକୁନି ବୋଇଲୁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଦୁଃଶାସନ
 ନିଶ୍ଚୟରେ ନାଶେଲା ଆଜି ଶ୍ରୀମଦସନ ।
 ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେଖି ହୋଇଲେ ମୁର୍ଚ୍ଛିତ
 ବୋଇଲେ ଆଜି ବୁଢ଼ଲୁ ମୋହର ବୋଇତ ।
 କେତେ କେତେ ବଳବନ୍ତ ଅସୁର ମାଇଲୁ
 କହିତ ଯୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼ି ଏବେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗୁ ।
 ଅନାଥ ବାନ୍ଧବ ମୋର କେଣେ ଛାଡ଼ିଗଲୁ
 ଆପଦ ସମୁଦ୍ର ଏବେ ଭେଳା ବୁଢ଼ାଇଲୁ ।
 ବାବୁରେ ତୋ ନାମଶୁଣି ହାସକରେ ଯମ
 କେତେ ବଳିଷ୍ଠମାନଙ୍କ ହରିବୁ ଜୀବନ ।
 କୁମ୍ଭକ ଦୈତ୍ୟକୁ ମାରି ରଣିଲୁ କୈଳାସ
 ବଧୁଲୁ ସ୍ୱପ୍ନେ ତୁମ୍ଭ ତାରାଣି ରାକ୍ଷସ ।
 ଦେବଲୋକକୁ ଦୁଇ ଭାଗେ କରପଣ
 ମୋ ମନ୍ଦ କପାଳକୁ ତୁ ହାରିଲୁ ପରାଣ ।
 ଏହିରୂପେ ଶୋକ କଲେ ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଅତି ବଳରେ କାନ୍ଦିଲେ ପାଥ ଧନୁର
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ଭେଳା ବୁଢ଼ାଇଲୁ ଭାଇ
 ତୁମ୍ଭ ବିଶ୍ୱନେ ବଞ୍ଚିବା ଭଲ ନ ଦିଶଇ ।
 ନକୁଳ କଲେକ ଶୋକ ଏହି ପରକାରେ
 ପାଣ୍ଡବେ ଭାବିଲେ ଭାଇ ତୁମ୍ଭ ଅଭାବରେ ।
 ଅନାଥର ବରୁ ଭାଇ ଦର୍ପୀ ଦର୍ପହାର
 ଥିଲୁ ଦୁଷ୍ଟଜନଙ୍କର ଗର୍ବ ଖଟକାୟ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ହରିଣ କାଳେ ଯେବେ ଯାଇଥିଲୁ
 କୋଟି କୋଟି ଯାଦବଙ୍କୁ ପରାଜୟ କଲ ।
 କିନ୍ତୁ କୁମ୍ଭାର ବକ ହିତମୁଖ ମାରି
 ହେ ଭାଇ ନିଜ ମହିମା କରିଥିଲୁ ତାରି ।
 ଏପରି ଭିନ୍ନଭାବେ ଶୋକେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ସମ୍ଭାଳି ନପାରି କଲେ ଛଳ ଛଳ ନେତ୍ର ।
 ବୋଇଲେ ହେ ଶ୍ରୀମଦେବ କାହିଁ ଚାଲିଗଲା
 ମହି ସମୁଦ୍ରକୁ ନେଇ ନାବ ବୁଢ଼ାଇଲୁ ।
 ଆହେ ରଣରଙ୍ଗା ଶତ୍ରୁ ଦେଖିକରେ ଶଙ୍କା
 କେଣେ ଚାଲିଗଲା ପ୍ରିୟଜନେ କରି ଏକା ।

ଏହିପରି ଗାତ୍ରଶୋକ କରନ୍ତେ ମାଧବ
 ନାଟକ ହାନଦେଇ ହସିଦେଲେ ସହଦେବ ।
 ତାହାଦେଖି ପରୁରିଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 କପାଳ ହସିଲ କହ ଏହା ବିବରଣ ।
 ଆତ୍ମମାନେ ଶୋକକରୁ ଯାହାର ନିମନ୍ତେ
 ତୁମ୍ଭେ ନାଟକ ହାତଦେଇ ହସିଲ ଯେମନ୍ତେ ।
 ପାଣ୍ଡବକୁଳ ରକ୍ଷକ ଏକା କୃତୋଦର
 ତାଙ୍କପାଇଁ ଶଙ୍କାକରେ ଶତ୍ରୁ ନିରନ୍ତର ।
 ଜୟସନ ଅଷ୍ଟାଦଶ ରଥ ଦେଲୁ ଧାଡ଼ି
 ଶ୍ରୀମ ତାହାକୁ ମାଇଲେ ତାହାସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ି ।
 ନରପତିଗଣ ମୁଣା ଶ୍ରୀମ କାଳନାଗ
 ଶୂରବନ୍ତପଣେ କିଏ ଅଛି ତାଙ୍କ ଆଗ ।
 ଠିଆ ହୋଇଥିବେ ଯେବେ ଅସୁଧରି ହାତେ
 କେଉଁ ବାର ରଣକରି ଯିବ ତାଙ୍କସାଥେ ।
 କୁମ୍ଭାର ଦୈତ୍ୟକୁ ଜଳେ କରିଲେ ସହାର
 ଯାର ମୁଣ୍ଡି ଦେଖି ହାସ ଲଭନ୍ତି ଅମର ।
 ଗୁପ୍ତରେ ହିଁ ଶରୁପେ କାଟକର ପ୍ରାଣ
 ଦେହ ହରିଥିଲେ ଆଜି ଲଭିଲେ ମରଣ ।
 ପାଣ୍ଡବ ବଳର ସବୁ ବୁଢ଼ଲୁ ଗାରିମା
 ନ ମାଡ଼ୁଥିଲେ ଶତ୍ରୁ ଏ ଯାହାବଳେ ସୀମା ।
 ଏମନ୍ତ ହେ ରଣସର୍ବ ଚଳିଲେ ଉପେକ୍ଷି
 କହ ସହଦେବ ତୁମ୍ଭେ ହସିଲ କାହିଁକି ।
 ତାହାଶୁଣି ସହଦେବ ହୁନ୍ତେ ନିରୁତ୍ତର
 ଦୁଃଖିତ ହୋଇ କହିଲେ ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ମାତ୍ରୀଦେବୀ ଯେଉଁକାଳେ ପ୍ରାଣେ ହେଲେହତ
 କୋଇନ୍ତା ମାତା ପାଳିଲେ ଏ ଥିଲେ ବାଳୁତ ।
 ହେ ହରି ସବଦା ସ୍ନେହ ସ୍ୱାକ୍ଷରରେ ମୋର
 ଏହାଙ୍କର ଅଭିଳାଷ ପୂରଣ ସଫଳ ।
 କୁମ୍ଭାର ଦୈତ୍ୟକୁ ମାତା ଦେଇଥିଲେ ନେଇ
 ଶ୍ରୀମକୁ ଦେଇ ଏହାଙ୍କୁ ରକ୍ଷାକଲି ମୁହିଁ ।
 ଅରଣ୍ୟରେ ଚାରିଭାଇ ମଲେ ଜଳେ ପଡ଼ି
 ଏହାଙ୍କୁ ଆଣିଲି ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନକୁ ଛାଡ଼ି ।
 ପୁଣି ମାତା ଦେଉଥିଲେ ବକାସୁର ମୁଣେ
 ସ୍ୱାକୁ ରଖି ପଠାଇଲି ଶ୍ରୀମ ଇଚ୍ଛାସୁଖେ ।
 ଏତେ କାଳରେ ଜାଣିଲି ଏହାଙ୍କର ଗୁଣ
 ମୋଠାରେ କଲେ ବୈମାତ୍ରୀ ଭାଇ ଆଚରଣ ।

ଏ ମୋହର ନିଜର ଭଲ ଜାଣିଥିଲି
କପଟେ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ହୃଦୟ ରହିଲି ।
ଦୁଃଖର ଭାବ ମୋର ମୋକ୍ଷ ନିମନ୍ତେ
ଅତି କ ରଖିବି ମୋର ଏ ଭ୍ରମ ଜୀବନ ।
ମୁଁ ମନେ କି ଧନଶ୍ରୀ ରହିବି ମୋହର
ଏ ରହିବି ଦୁଃଖୀଧନ ବନ୍ଧବେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ
ଏମନ୍ତ ନିଶ୍ଚୁର ବାଣୀ ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତି
କରନ୍ତାହିଁ ଜଗଜ୍ଜନେ ମୁଁ ନିଜାନ୍ତେ ।
ଦୁଃଖାସନ ପର୍ବତେ କିମ୍ବା କା କବି
ଭ୍ରମର ଲେମ୍ବୁ ମାତ୍ର ଟାଳି ନ ପାରିବ ।
ଶତେକ ଯୋଜନ ଶତଶୃଙ୍ଗ ପରବତ
ଭ୍ରମ ପଡ଼ିଲେ କୁହୁଛି ଯେ ଯିଏ ଭୁଲିବ ।
ସେହି ପଦ୍ମ ଉପରେ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଅଛି
ଗୋଟିକ ସାତ ଯୋଜନ ପ୍ରତି ଯେ ହୋଇଛି
ପାଦ ହଲାଇ କାନ୍ଦନ୍ତେ ତହିଁ ଭ୍ରମ ଭଲ
ଅଙ୍ଗୁଳ ଲାଗି ଶୁଙ୍ଖେଇ ଶୁଙ୍ଖେଇ ତହିଁ ।
ଶୁଙ୍ଖ ଭାଙ୍ଗିଲେ ସେ ଗିରି ମନ୍ଦାହରୀ ଚଳିଲେ
ଭ୍ରମକୁ ରହି ଏପରି ବଚନ କହିଲେ ।
ବାଳକ ହୋଇ ଭାଙ୍ଗିଲୁ ଯେଉଁ ଶୁଣି ମୋର
ଦେଉଛି ଶାପ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧେ ଲୁହ ଧାର ।
ଗିରିର ଏପରି ଶାପ ଶୁଣି ମୋର ମାତ୍ର
ହୋଇ ହୋଇଛି ବୋଲିଲେ ମୋର ପ୍ରଥମ
ଦୁଇ ଦୃଷ୍ଟି ଅଟଳ ନେତ୍ରର କୁମର
ଏହାକୁ ତୁ ଶାପଦେଲୁ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ।
ତୋତେ ମୁଁ ଶାପଦେଲି ଶୁଣିବେ ଅଟଳ
ତୋ ଦେହକୁ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି କାଟିବେ ସଜଳ ।
ଗିରି ବୋଲିଲେ ମୋ ଶାପ ନୋହିବି କିଏ ଭ୍ରମ
ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧେ ହାରିବ ତୋର ଏ ନୟନ ।
ପଦପରେ ମୋହର ଏହି ସୁରାଜ କହିଲେ
ଶତସିଂହ ପରାମ୍ପର ହେବ ଜାଣି ଭଲେ ।
ଦିନକର ଲହରୀ ରାତ୍ର ପା ସାଙ୍ଗ ସମର
କଲେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶିବ ଏ ପୋର କୁମର
ଶତଶୃଙ୍ଗ ଗିରିବର ଶାପର ଫଳରେ
ଭ୍ରମ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ତଳେ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ।
ସଂଗ୍ରାମ ଭୋଳରେ ଶତଶୃଙ୍ଗକୁ ସୁରାଜ
ଏକାବେଳେ ଭୁଲିଛନ୍ତି ଆତ୍ମ ନାସପୁଣ୍ୟ ।

ତୁମ୍ଭେ ଶତଶୃଙ୍ଗ ନାମ ଶଙ୍ଖ ବାଦ୍ୟକର
ଭ୍ରମ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଶୁଭବ ଦେବଣ ପ୍ରକାର ।
ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣୁ ପରାଧୀମୀ ଜଗତ ଗଳକ
ଏ ବଡ଼ ବନ୍ଧବ ଜାଣି ଜାଣି କର ଶୋକ ।
ଏହା କହି ସହଯୋଗ ହୋଇଲେ ନିରବ
ଶୁଣି ସାନର ହୋଇଲେ ସୁଧର୍ଷିର ଦେବ ।
ଦେବ କଉରବ ବଳ ଦେଖିଣ ଏମନ୍ତ
ଦୁଃଖୀଧନ ମନେ ମାନ ବୁଝାଇ ଭସତ ।
କଉରବ ସେନାପତି ଶକ୍ତିର ବରଷେ
ନେତୃତ୍ଵ ପତାକା ସେ କାନ୍ଦିଲେ ରଥରେ ।

ଦୁଃଖାସନବଧ ଓ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କର ବେଶୀ ବନ୍ଧନ

ପୁଣି ସୁବ୍ରତ ବଳରାମଦଶ ନୃପମଣି
ଶୁଣି ଯେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମୁନିଙ୍କ ଅଗ୍ରଣୀ ।
କୁମ୍ଭର ଚକ୍ରକୁ ଶୁଣି ଭାରତ ଆଶ୍ଵାମନୀ
ପାତ କଲୁ ଓ ଦେହକୁ କଲି ପ୍ରକାଶନ ।
ତଳେ ପଡ଼ିଥିଲେ ଭ୍ରମ ହୋଇ ରଣ ଭୋଳ
ମାଡ଼ ବଢ଼ିଲା ଦୁଃଖୀ ପାଇଁ ବଶସ୍ଥଳ ।
ତତ୍ପରେ କେହିକଥା କହିଲେ ପାଣ୍ଡବ
ଦେହକଥା ବୁଝିବାକୁ ମୋର ଇଚ୍ଛା ଦେବ ।
କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣି ନୃପବର
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଧରି ପାଦବ ଶୁଣିବ ।
ଶତଶୃଙ୍ଗ ଶତଶୃଙ୍ଗ ବୋଲିଲେ ଦୃତରେ
ଭ୍ରମ ପଡ଼ିଥିଲେ ତଳେ ଶୁଣିଲେ କର୍ଣ୍ଣରେ ।
ଶତଶୃଙ୍ଗକୁ ସୁରାଜ କଲେ ତହିଁ ଭ୍ରମ
କିଏ କି ସିଂହର ତା ହେଲେ ପରାମ୍ପର ।
ଏକାକ୍ଷର ଶତସିଂହ ବଳକୁ ପ୍ରକାଶି
ଓଳଟାଇ କୁଟାକାର ରୂପ ମାଡ଼ିବସି ।
ନୟନ ଛଟକେ ମାଡ଼ି ବସିଲେ ଦୁଃଖକୁ
ଗୋତର ନୋହିଲେ ତାହା ଉଭୟ ଥାଟକୁ ।
ମନ୍ଦରକୁ ହିମବନ୍ତ ମାଡ଼ି କି ବସିଲେ
କାଳପାଶରେ କୁଟାନ୍ତ ଯେହ୍ନେ ଆକର୍ଷିଲେ ।
ସହସ୍ରପରି ବିକାଶର କୃତ୍ତବ୍ୟର କାୟ
ଆବର ଗର୍ଜନ ବନ୍ଧନ ସିଂହର ସେ ପ୍ରାୟ ।

[illegible]

ଆଗର ରେ କୋରାଏ ମନ ଯୋଡ଼ୁଲ ଯୋପାଟି
ଆଜି ଯମେ ଭେଟ ହେବୁ ସୁକର୍ମକୁ ବୁଝି ।
ଯମ ଦୁଃପଣେ ଏବେ ଫେରିଛନ୍ତି ମୋତେ
ଏ ଯମନାୟୁର ନେଇ ଗୋଟାଇବ ଗୋତେ ।
ଏହା କହି ପ୍ରହାରଲେ ଏକ ବଜ୍ରପୁଅ
ଶବଦ ଶୁଣିଲ ଯେହୁକି ପଡ଼ିଲ ନଦୀତ ।

ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ କେତେ ଯାଏ ରହିଛନ୍ତି
ହେବାଳ ସମୟକ ପ୍ରସବଧ ଯୁଦ୍ଧ ।
ନଳି ବର ଯେବଣିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଯୋଗେ ଏକା
ଦ୍ରୋଣେ କହଲେ ନନ୍ଦେ ବହୁତ ଆଗଙ୍କା ।
ତାକୁ ବୁଝି ସହଯୋଗ ହୋତେ ହସ ହସ
ସଙ୍ଗେ ମନରୁ ତହିଁ ଛାଡ଼ିଲ ସମେଶ ।

ସହଯୋଗକୁ ଅନାଇ ଶ୍ରୀମ ମହାମତ
କୋଇଲେ ଦ୍ରୋଣ ଆଶ ସାଇ ଶୀଘ୍ର ଗତ ।
ହେଲ ଆଦର ପାଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚିତ୍ରାମଣି
ଦୁଷ୍ଟକ ରଥେ ଚଳିଲେ ଯଥା ସାଞ୍ଜସେନା ।
ଏହା କହି ପ୍ରହାରଲେ ଏକ ବଜ୍ରପୁଅ
ଶବଦ ଶୁଣିଲ ଯେହୁକି ପଡ଼ିଲ ନଦୀତ ।

ସହଯୋଗ ବୋଇଲେ ଗୋ ସଙ୍ଗ ଆସ ଆସ
ଆଜି ବନ୍ଦନ କରିବ ମୁକୁଳିତ କେଶ ।
ପରବ ବରଷ ପୁଣି ପଞ୍ଚସଖା ଦିନେ
ଶ୍ରୀମ ହେଉ ପୁରଣ ହେଲ ସୁବଦନେ ।
ଶୁଣି ପ୍ରାୟଦକୁମାର ହୋଇ ଆନନ୍ଦିତ
ଧୂଳିକ ରଥରେ ଚାଲି ଚଳିଲେ ଭୁବିତ ।

ପଥେ ଯାଇ ପରୁରଲେ ଯୁଦ୍ଧ କବରଣ
 ଏକ ଏକ କରି ମନ୍ତ୍ରୀ କରିଲେ ବଣାଣ ।
 ଆଗେ ଦୁଃଶାସନ ମାଡ଼ି ବସିଲେ ଶ୍ରେମକୁ
 ଜଉରବେ ଉପହାସ କଲେକ ଆମକୁ ।
 ଦୁଃସନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲୁ ଦୁଃଶା ସେହକାଳେ
 ପୁଣି ଶ୍ରେମ ଲେଉଟାଇ ପକାଇଲେ ତଳେ ।
 ଶୈଲେନ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଦୁଃସନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା
 ଭୁଲୁକୁ ନେବାପାଇଁକି ଦେଲେ ମୋତେ ଆଜ୍ଞା
 ରଥରେ ଥାଇ ଦ୍ରୌପଦୀ ହୋଇଲେ ପ୍ରଣତ
 ମୋ ସ୍ବାମୀ ଏ ଅବତାର ଆଜି ଧରିଲେ ।
 ଭୁମ୍ଭର ଆପଦ ନାଥ ପଡ଼ୁ ମୋର ମାଥ
 ଏତେଦିନେ ପୂର୍ଣ୍ଣକଲ ମୋର ମନୋରଥ ।
 ଏମନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଶ୍ରେମଙ୍କ ମୁରତି ଦେଖି ଦେଖା କଲେ ସାଥ ।
 ରଥରେ ଥାଇଣ ଦ୍ରୌପଦୀ ପରଶାମି
 ଏ ଅବତାର ହୋଇଲ ମୋହପାଇଁ ସ୍ବାମୀ ।
 ଭୁମ୍ଭ ପାଦରକ ପଡ଼ୁ ମୋହର ଯେ ମାଥ
 ଏହା କହୁଁ କହୁଁ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଭୁବିତ ।
 ରଥରୁ ଉତ୍ତର ଦେଖା ହୋଇଲେ ହତାଶ
 ସ୍ବାମୀ ପାଶକୁ ଯିବାକୁ ନୋହିଲ ସାହସ ।
 ଭିନ୍ନତାଳ ଭଜ ଅଟେ ଦୁଃଶାସନ ଦେହ
 ଚାରିତାଳର ପ୍ରମାଣ ପବନର ପୁଅ ।
 ମନ୍ଦରକୁ ହିମଗିରି ଶୁପିଲର ପରି
 ସାତତାଳୁ ଭଜେ ଶ୍ରେମ ବିଶନ୍ତି ସେପରି ।
 ତାହା ଦେଖି ଯାଜ୍ଞସେନା କରନ୍ତି ବିଚାର
 ପ୍ରକୃତରେ ନୁହନ୍ତି କି ଏହି ବୃକୋଦର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଶକ୍ତି କିବା କରେ ଟଣାଟଣି
 ଭୟ ଏ ବିଚାର କଲେ ଦ୍ରୁପଦ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ବୃକୋଦରଙ୍କ ପାଶକୁ ଯହୁଁ ସେ ନ ଗଲେ
 ସହଦେବଙ୍କୁ ଅନାଇଁ ଶ୍ରେମ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ଦେନଆସ ମୋ ପାଶେ ସରୁର
 ଜଣାଯାଏ ନ ଆସନ୍ତି ହୋଇ ଉପାହର ।
 ତାହା ଶୁଣି ସହଦେବ ହାତ ଧରି ନେଲେ
 ବୃକୋଦର ସମୀପରେ ଭସ୍ମ କରାଇଲେ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଶ୍ରେମ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଭଲକରି ଦେଖ ମୋର ଶରୀର ବଦନ ।

ଶୁଣିବନ୍ତୁ ପୁରୁଷ ଏ ବଡ଼ ହିଂସାରୀ
 ଏହାକାର ଶୁଣି ଶୁଣି ନ ହେବ ଦୁଃସନ୍ତ ।
 କୁଟ ପଶାକାଳର ଗୋ ଏହି ଦୁଃଶାସନ
 ମନ ଲଗାଇ ଏହାକୁ ଭଲକରି ଚିନ୍ତ ।
 କେତେ ଉପକାର ଏ ଗୋ କରିଛି ଭୁମ୍ଭର
 ଏତେକାଳରେ ପଡ଼ୁଛି ହାତରେ ମୋହର ।
 ଏହା କହି ଦୁଃଶାସନ ବୋଲିଲେ ବଚନ
 ଶୁଣିବେ କୌରବ ଦୁଷ୍ଟ ପାପିଷ୍ଠ ଦୁର୍ଜନ ।
 ଚକ୍ରିନାୟକ ପାଶାଳସେନା ନୃପବର
 ଦ୍ରାଘଶ୍ରୁ କାବ ସେହୁଟି ଶେଷ କଲୁଧର ।
 କୋଟି କୋଟି ଋଷିସେନା ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭିଲେ
 ସେ ଯଜ୍ଞ ଅନଳ ହେବ ଏ ଜାତ ହୋଇଲେ
 ଅଯୋନିସମ୍ଭବା ଯେଣୁ ଅନଳରୁ ଜାତ
 ତେଣୁ ଯାଜ୍ଞସେନା ନାମ ଦେଲେ ତାଙ୍କ ଗାତ ।
 ତୁ ତୁ ପାପିଷ୍ଠ ହୋଇ ତାଙ୍କ କେଶ ଧରି
 ସନ୍ତୁଳକୁ ଆଣିଲୁ ଅତି ଗର୍ବ କରି ।
 ପୁଣି ସେ ସନ୍ତୁଳର ତାକୁ କଲୁ ବିବସନ
 ମୁଖେ ନ କହିଲୁ କେତେ କୁସ୍ତିତ ବଚନ ।
 ପରର ବରଷ ପୁଣି ହେମାସ ଅନ୍ତେ
 ଏତେକାଳରେ ହେଲୁ ସନ୍ତୁଳର ତୋତେ ।
 ଆଜି ଆଗର ଦୁଃଶାସନ ଉପାଡ଼ି ସେ ହାତ
 ପାଶାଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଦେବ ନେଇ ତୋ ରକତ
 ପୁଣି ନଈରେ ବଦାରି ଗଡ଼ାର ବନ୍ଧୁଲ
 ରକ୍ତ ନାନ କରଇବି ଦେଖିବେ ସକଳ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ବୋଇଲେ ଭୁମ୍ଭେ ଶୁଣି ହାଣସିଆ
 ଅନ୍ତଃପୁର ରୁପସ୍ଥଳେ ଲୁଚିଲି ମୁଁ ଏନା
 ଏ ପାପିଷ୍ଠ ଖୋଜି ଖୋଜି ହୋଇଲୁ ପ୍ରବେଶ
 ଦୋଷାଡ଼ି ଆଣିଲୁ ମୋତେ ଧରି ମୋର କେଶ ।
 ଦନ୍ତରେ ଡରଣ ଧରି ହୋଇଲୁ ବିନୟ
 ତେବେ ନ ଛୁଡ଼ିଲୁ ମୋତେ ପାପୀ ଦୁରାଶୟ ।
 ବଳିଲେ ବୋଇଲି ମୋତେ ଛୁଡ଼ି ଗରମଣି
 ସୁଧ ନ ଛୁଅନ୍ତି ନାଶ ହେଲେ ସର୍ପିଣୀ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପୁରୁଷ ଏହି ଚଣ୍ଡାଳରୁ ତୁ
 ଅନ୍ତଃପୁର ପଶି କେଶ ଧଇଲୁ ମୋହର ।
 ଅନ୍ତଃପୁର ଆଣିଲୁ ସେ ଧରି ମୋତେ ବଳେ
 ଆସନ୍ତେ ଚରଣ ମୋର ନ ଲୁଗିଲୁ ତଳେ ।

ଏସନ ବଚନ ଦ୍ରୁତପଥ ମୁଖୁ ଶୁଣି
ଗଣିଣ ଉଠିଲ ଶ୍ରୀମ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଜାଣି ।
ଓଷ୍ଠ ଦନ୍ତ ଶୁଣି କେତେ ପବନ ଆନନ୍ଦ
ଆଳସି ଧଇଲ ଦୁଃଖାସନ ବସ ଭୁଜ ।
ପୁଣି ପଲ୍ଲବ ଉତ୍ତର ପ୍ରମାଦେ ଗୋଡ଼
ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଜ ଛୁଡ଼ିଲ ହୋଇ ମଡ଼ ମଡ଼ ।
କିବା ମହାଦ୍ରୁ ମନ୍ତ୍ର କରନ୍ତେ ଛେଦନ
ଶବଦ କରି ଭୂମରେ ପଡ଼ିଲ ସେସନ ।
ଅଥବା ପଦ୍ମଚର୍ଚ୍ଚିତ ଶତ୍ରୁ ଶୈଳ ଉଡ଼ି
ପଦ୍ମକୁ ଖସିବାକାଳେ ସେହୁ ଶୁଭେ ରଡ଼ି ।
ସେ ପରକାରେ ଶୁଭଲ ଭୁଜର ଶବଦ
ସେ ଶବଦ ଶୁଣି ସନ୍ତେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବଦ ।
ସେ ଭୁଜ ଶୋଣିତ ଗେଲ ଦ୍ରୋପଦ ଶିବର
ତାଳିଲେ ପବନ ପୁଅ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ।
ପୁଣି ସେ ଭୁଜକୁ ଧରି ବୁଲଇ ବୁଲଇ
ଆକାଶକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ କଉଡ଼ୁକା ହୋଇ
ସେ ସମୟେ ଉଡ଼ୁଥିଲ ଶୂନ୍ୟ ଶ୍ୟେନ ପକ୍ଷୀ
ତାକୁ ଝାମ୍ପି ଦେନଗଲ ହୋଇ ଅତି ସୁଖୀ ।
ସେଉଁକାଳେ ଶ୍ୟେନପକ୍ଷୀ ଭୁଜ ନେଲ ଧରି
ଆକାଶୁ ରକ୍ତ ପଡ଼ିଲ ବାରିଧାର ପରି ।
ସେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣାମୁଣ୍ଡେ ରକତ ପଡ଼ିଲ
କେଶ ଭୁଜ ନାସା ବାଟେ ତାହା ବହଗଲ ।
ସେହି ଶୋଣିତକୁ ଦେବା କରିଲେ ଲେହନ
ବାମଭୁଜ ଉପାଡ଼ିଲେ ପୁଣି ଶ୍ରୀମସେନ ।
ବୋଇଲେ ଏହି ଭୁଜରେ ତୁମ୍ଭ ପର ଭାଇ
ସଜ୍ଜିତଲେ ବସାଇଲୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନେଇ ।
ଏହାକହି ଦେବା ଶିରେ ଶୋଣିତ ତାଳିଲେ
ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଦେବା ତାହା ପାନ କଲେ
ସେ ଭୁଜ ଫିଙ୍ଗିଲେ ପୁଣି ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ
ଶ୍ୟେନପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ୁଥିଲ ଦେନଗଲ ଖରେ ।
ତଥାପି ଶ୍ରୀମଙ୍କ କୋପ ନ ହୋଇଲ ଶାନ୍ତ
ଦୁଃଖା ବନ୍ଧୁକ ଚରି ପିଇଲେ ଶୋଣିତ ।
ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୁରଣ କରି ପାଣ୍ଡବବଞ୍ଚଇ
ବହୁତର ଆନନ୍ଦକୁ ହୃଦୟରେ ଲଭି ।
ଯମୁନା ନଦୀକ ଯାଇ ପଶାକଲେ କେଶ
ଧାନ୍ୟାନ ସାରି ପିଇଲେ ସେ ସୁଖୀନ ବାସ ।

ଅନର ଗଣିକାମାନେ ଦେଲେ ହୁଳହୁଳ
ଅଶ୍ରୁସଖୀ ବନାଇଲେ ଦେନ ଅର୍ଥହୀନ ।
ଏହାପରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସବୁ କରି ଶେଷ
ଭାବନାବାରିଣୀ ଚୂଡ଼େ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଏହିଠାରେ ଶେଷ ହେଲ ଦୁଃଖାସନ ବସ
ଦୋଷ ନ ଧରିବ ମୋର ଆତ୍ମ ବଞ୍ଚକୃତ ।
ଜୟ ହେ କଟକାପତି ଅଗତିତାରଣ
ଶୋକ ତାର ଧ୍ୟାୟକାଞ୍ଚ ମାନ ଭୋଗରଣ ।
ନେ ପକ୍ଷକର୍ମ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଶୁଭସୁଧ
କେତନ ଦେଉ ମୋହର କର୍ମର ବନ୍ଦନ ।
ଭୁଜ ନାମ ଭଜିବାକୁ ନାହିଁ ଅବସର
ସଦା ବିଷୟ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଦିନଗଲ ମୋର ।
ସେଥିକ ବିଚାର ମୁହଁ ସାଧାର ବାରିଧି
କେତନ୍ତେ ପରବ ଆଉ ନ ଦିଶଇ ବୁଦ୍ଧି ।
ହୃଦ ସିଂହାସନ ମୋର ଶୂନ୍ୟ ଅଛି ପଡ଼ି
ଆସ ପ୍ରଭୁ ଦୟାମୟ ବସ ତକାମାଡ଼ି ।
ତେବେ ତ ହେ ଜଗନ୍ନାଥ ନ ରହିବ ଭୟ
କିଛି କରି ନ ପାରିବ ପୂର୍ବୀକ ତନୟ ।
ଯାହା ଲଜ୍ଜା ହୁଏ ହରି ତାହା ଶୀଘ୍ର କରି
ଶାରଳା ଦାସର ଭଣି ଏତିକି ମାତର ।

ଦ୍ରୋପଦୀଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ବିବରଣ
କୁଳଙ୍କର ଅପମାନ ଓ ଦ୍ରୋପଦୀଙ୍କ
ଠାରୁ ଭୀମଙ୍କର ବରଲାଭ

କହିଲେକି ବେ ବସନ୍ତ ମନୁ ମହାତମା
ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ତୁମ୍ଭେ ଅପାର ମହନା ।
ଯେଣୁ ବହୁଶାସ୍ତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଛ ବିଦିତ
ତେଣୁ ଜଗତରେ ତୁମ୍ଭେ ନାମ ଅଟେ ଖ୍ୟାତ
ଆତ୍ମ ସର୍ବଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ ଦେନ ନିବେଦନ
ମୋହର ସଖୟ ଏକ କରିବ ଛେଦନ ।
ନିଜେ ଏକସ୍ଥାନେ ମୋତେ ଆପଣ କହିଛ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀରୂପା ଯାଜ୍ଞସେନା ଏଥି ନାହିଁ ମିଛ ।
ସେ ପୁଣି ଶୋଣିତ ପାନ କରିଲେ କପରି
ଏଥିରେ ସନ୍ତେହ କାତ ହୋଇଲ ମୋହରି ।
ସେ କଥା ବିଚାରି କହ ମୁନି ମହାଶୟ
ଦ୍ରୋପଦୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ପାପ ହେଉ ଶୟ ।

କହିଲେ ପଣ୍ଡା ମୁଣି ଶୁଣି ମହାପତି
 ଦ୍ରୋଣେ ବିବାହେ ଏହି କଥା ବ୍ୟାପକ ।
 ଦୁଇଦିନ ନରପତିଙ୍କ ଆଗେ କହିଥିଲେ ।
 ଆମେ ତୁମକୁ କହିବୁ ଯାହା କି ହୁଏଲେ ।
 ଯେବେ ପଶୁଥିଲେ ନରପତି ଶୁଣି ଆଉ ଆଗେ
 ମହାପତିଙ୍କୁ ମୋଇଲି ଯେବେ କାଳରେ ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ରାମାନଳ ସୁଧେନ ବିଚଳ
 ଅଶାଙ୍କାର ଗଳାକ ଯାଏ ସବୁ ହେଲା ଜଳ ।
 ଘାବର ଜଣମ ଶାଠି ପଡ଼ିଯାନ୍ତି କରି
 କେହି ନ ରହିଲେ ତୁମ୍ଭ ଜଳ ଗଲା ପୁଣି ।
 ବିଚଳିତରୁ ନାମରେ ଥିଲା ଏକ ଅଛି
 ତା ହୋଇରେ ନିବାସିଷ୍ଟ ଶୋଇଲେକ ଯାଇ
 ପଦ୍ମାଳୟା ସେ ବସୁଙ୍କ ପାଦ ମଞ୍ଚାଲେ
 ଧବଳାଙ୍ଗୀ ବାଣ ବାଲି ସୁସ୍ୱର ଗାଇଲେ ।
 ସାତଲକ୍ଷ ଅଠାଇଶ ହଜାର ବରଷ
 ଏହିକରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହୋଇଲେକ ଶେଷ ।
 ବାରଲକ୍ଷ ଛୟାଶୋଇସପ୍ତ ପେତାୟୁଗ
 ହାପରର କଥା ଶୁଣି କରି ମନଯୋଗ ।
 ଆଠଲକ୍ଷ ଚଉଷଠି ହଜାର ହାପର
 କଳି ଗୁରୁଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଶସ୍ତ୍ର ବହୁର ।
 ଏହି ଗୁରୁପୁରରେ ଯେ ହୁଅଇ ଗଣ୍ଡାଏ
 ଏକପ୍ରକାର ଗଣ୍ଡାରେ ଯେ ଏକମୁହୂର୍ତ୍ତ ହୁଏ ।
 ଏପରି ତୋଦି ମନୁରେ କଟକ୍ତକ ଯେ ଜାଣି
 ଚଉଦ କଳ୍ପରେ ହୁଏ ଆଡ଼ିକ ହିମାଶ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ଆଡ଼ିକରେ ହୁଏ ଏକଚରୁ
 ଶୋଳଚରୁ ନାଶ ହୁଏ ଦେବତାଦି ଭୟ ।
 ଏ ବସୁରେ ଶତଭୟ ଯେବେ ହେବ ଶତ୍ରୁ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦିବସ ସୃଷ୍ଟି ଆଚରାତ ହୁଏ ।
 ଏମନ୍ତ ଦିବସ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତର ଶାସ ହେଲେ
 ନାଶଯାଏ ବ୍ରହ୍ମା ଶୁଣି ମନୁ ମହାପାଳେ ।
 ନବସୃଷ୍ଟିର ଭିଆଣ କରିଥିଲେ ବ୍ରହ୍ମା
 ବ୍ରହ୍ମା ମରନ୍ତେ ଜଳର ବଢ଼ିଲାକ ସୀତା ।
 ଏହିପରି କେତେଯୁଗ ତହିଁ ଗଲା ବହି
 ଦିନେ ବସୁ ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗି ଯାନ୍ତେ ଦେଲେ ଗୁଣ୍ଡି
 ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରଭୁ କଲେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ
 ତହିଁ ପଞ୍ଚଦଶ ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଲେ ଜନମ ।

ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ କାର ମଧୁକ ପତଶ
 କାମାର ପାଟଳ ବାଣ କାହାର ଚୋର ।
 କାର ଗାଠିଏ ସବୁର ଅଣୀ ନବେ ଶତ
 ଏପରି ପରର ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଲେକ ସେ କାତ ।
 ବାଣୀକୁ ଦେବି ସେମାନେ ଧାତ ନୟନରେ
 ରୁଦାନେ ଜନ୍ମିଲେ ଶୋଧ ତାମ୍ରାଙ୍କ ହୃଦରେ ।
 ତେ ହେଲୁରୁ ମେଲା ତାଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ରଜବର୍ଣ୍ଣ
 ତହିଁରୁ କେ କୁମାର ହୋଇଲେ ଜନମ ।
 ସେ ଜନ୍ମା ସରସ୍ୱତୀଙ୍କୁ ମାଗନ୍ତେ ଆହାର
 କିଏ ତୁ ବୋଲଣା ବାଣୀ ସୁନ୍ଦିଲେକ ଗିର ।
 କି ହେତୁ କେତୁକା ହେଲା ତୋହର ଯେ ନାମ
 ତାକୁ ସରସ୍ୱତୀ ବୁଝି ବୋଲିଲେ ଏସନ ।
 ଏହି ଯେ ଦିଶୁଅଛନ୍ତି ପଞ୍ଚଦଶ ନର
 ତୁ ଯାଇ ଏହାକୁ ଦେଖି କର ଗୋ ଆହାର
 ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଇବି କେତୁକା
 ଯାଆନ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖି ହୋଇଲେ ତାଟକା
 ସୁଧିମାନଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା ପାଣି
 ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ କେତୁକାକୁ ହେଲା ଆଶୁ ଆଣି ।
 ହଜାର ବରଷ ଏକ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ନାଇଲା
 ତାହାକୁ ଭବିଷ୍ୟ କରି ଅନ୍ୟ ପାଶେ ଗଲା ।
 ଏପରି ଚୌଦଶଜାର ସମୁଦ୍ରରେ ସେହି
 ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମା ତୁମ୍ଭର ପିଲାଲେକ ଯାଇ ।
 ଶୁଭ୍ରାକ ମାନବ ବ୍ରହ୍ମା ବାଣ ରହିଥିଲା
 କେତୁକା ଯାଆନ୍ତେ ସେହି ପିଲାଲେକ ଗଲା ।
 ବସୁଙ୍କ ପାଦରେ ଯାଇ ହେଲା ଉପସ୍ଥିତ
 ବୋଇଲାକ ରକ୍ଷା କର ଆଶ୍ରୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଶବନ ବିକଳେ ବ୍ରହ୍ମା ତାକିଲାକ ଯନ୍ତ୍ର
 ହରିକର ଯୋଗନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗିଲା ତହିଁ ।
 ନୟନ ଫେଡ଼ି ଦେଖିଲେ ବ୍ରହ୍ମା ତାକୁଅଛି
 ତା ପାଶେ କେତୁକା ଗଣ୍ଡା ଧରିଣ ରହିଛି ।
 ଦେଖି ରହ ରହ ବୋଲି ବୋଇଲେ ମାଧବ
 କେଉଁ ଦୋଷେ ଦୋଷୀ ଯାକୁ କପାଳ ମାରିବ
 କେତୁକା କହିଲା ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି ବାଣୀ
 ରକତ ପାନ କରିବ ଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ହାଣି ।
 ବସୁ ବୋଇଲେ ଆମର ବ୍ରହ୍ମା କାହିଁଗଲେ
 ବାଣୀ ବୋଇଲେ କେତୁକା ହାତେ ସବେମଲେ

ବ୍ରହ୍ମାଏ ପାପନେଷରେ ମୋତେ ବୁଝିବାକୁ
 ଏ କେତୁକା ଜନ୍ମ ହେଲ ମୋ ହୋଧନେଷରୁ
 ବିଷ୍ଣୁ ବୋଇଲେ ଏ ବ୍ରହ୍ମା ଶରଣ ପଶିଲ
 ଏ ହେତୁ ଏହାକୁ ଆଉ ନ ମାର ବୋଇଲ ।
 ଦ୍ଵାପରଯୁଗେ ଭୀଷିବୁ ଏହାର ରୂପର
 ବାଣୀ କହିଲେ କାରଣ କହ ହେ ଏହାର ।
 ବିଷ୍ଣୁ ବୋଇଲେକ ଏବେ ହେବ ସତ୍ୟଯୁଗ
 ତତ୍ପରେ ସେତପ୍ତାୟୁଗ ପୁଣି ହେବ ଭୋଗ ।
 ସେତପ୍ତା ଅନ୍ତେ ଦ୍ଵାପରଯୁଗ ଯହୁଁ ହେବ
 ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଦୁଃଶାସନ ହୋଇଣ ଜନ୍ମିବ ।
 ଏ କେତୁକା ହୋଇବ ଯେ ଦ୍ରୁପଦ କୁମାରୀ
 ଯଜ୍ଞକୁ ଶୁ ଜାତ ହେବ ଅନଳ ବିହାର ।
 କାଳେ ଏହି ଦୁଃଶାସନ ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶକୁ
 ଧରି ଘୋଷାରିଣ ନେବ କୁରୁଙ୍କ ସଭାକୁ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କର ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଣ ଯେ ଶ୍ରୀମ
 ଶ୍ରୀମ ଦୁଃଶାସନର ଯେ ହୋଇବ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଦୁଃଶା ଶ୍ରୀମହାସ୍ତେ ଯିବ ସଂଯମନା ପୁର
 ସେହିକାଳେ କେତୁକା ଗୋ ଏ ଦୁଃଶାସନର ।
 ରକତ ପାନ କରିଣ ହୋଇବୁ ତୃପତ
 ଆମ୍ଭ ବୋଲେ ପୂଜୁ ତୁତପାଅ ତୁ ଏ ଘାନ୍ତି ।
 ଏହା ଶୁଣି ସେ କେତୁକା ତହୁଁ ଚଳିଗଲ
 ଶୂଦ୍ରକ ବ୍ରହ୍ମାର ଆଉ ଜୀବନ ନ ନେଲ ।
 ସେହି ବ୍ରହ୍ମା ଏବେ ହେଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସୁତ
 ପୁଣି ଦୁଃଶାସନ ନାମ ହୋଇଲ ପ୍ରାପତ
 ଏ ଦୁଃଶା ଶୋଣିତ ପାନ କରିବାର ପାଇଁ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଘରଣୀ ହୋଇଲେକ ସେହି ।
 ଏବେ ସନ୍ଦେହ ଛେଦନ ହେଲ କି ରାଜନ
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ପୁରୁଷଥା କଲି ମୁହିଁ ଗାନ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ କହୁଅଛି ଶୁଣ ଅନ୍ୟ କଥା
 ଦୁଃଶାସନ ବଧ ଅନ୍ତେ ହେଲ ଯେ ବାରତା ।
 ଶଲ୍ଵ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଆଦିତ୍ୟ ତନୟ
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତିଜ୍ଞାର ଦେଲ କିସ ପରିଚୟ ।
 ଯେଉଁକାଳୁଁ ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ ହେଲେଣି ନିହତ
 ସେକାଳୁଁ ରଣ କରିବା ନ ଥିଲ ଉଚିତ ।
 ମୋହର କଥାକୁ ଆଗୋ ଅବହେଳା କରି
 ସେନାପତି ହେଲ ତୁମ୍ଭେ ମନେ ଗର୍ବ ଧରି ।

ତୁମ୍ଭ ସେନାପତି ହେବା ପ୍ରଥମ ଦିନରେ
 ରାଜା ସରାଣିଲ ଶୁଭ ଗଲେ ଯମପୁରେ ।
 ଗୁଣି ଦି ଶତ୍ରୁ ଦିନରେ ମଲେ ଦୁଃଶାସନ
 ରାଜା ଅରକ୍ଷ ହୋଇଲେ କି ବିଚାର ମନ ।
 ଏବ ଆଉ କହୁକଥା ପରିତ୍ୟାଗ କରି
 ରୁଲହେ କରିବ ସକ୍ଷ ରାଜାକୁ ପରୁରି ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ମାମୁ ହେ ଜାଣ ନାହିଁ ମାତ
 ପାଣ୍ଡବ ସଙ୍ଗେ ରାଜାଙ୍କ କାହୁଁ ହେବ ପ୍ରୀତି ।
 କରିବ ସମର ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବ ଅର୍ଜୁନ
 ନିସତ ନ ହୁଅ ମାମୁ ଦୁତ କର ମନ ।
 ଏହି ପରକାନ୍ତେ କହ କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି
 ରଥ ଚାଲିବା ନିମନ୍ତେ ଦେଲେ ଅନୁମତି ।
 ପୁଣି ଶଲ୍ଵାସର ରଥ ତୁରଙ୍ଗ ଚାଲିଲେ
 ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ ଆଗେ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ କଲେ ।
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ରଥ ସମ୍ମୁଖ ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ
 ସମର କରିଲେ ହୋଧ ହୋଇ ଅତିଶୟ ।
 ବେଳୁଗବଳ ରଣ ହେଲା ଦୁଃସଂସ୍ତ ପ୍ରକାରେ
 ଗୁପ୍ତାପତି ବୁଡ଼ିଗଲେ ବାରୁଣୀ କୁଣ୍ଡିରେ ।
 ମହାଘୋର ରଣ ହେଲା ଆତ୍ମକାର ରାତି
 ବଢ଼ିଲାକ ରଣରେ ନୋହିଲାକ ଶାନ୍ତି ।
 ଶକୁନି ଧୂଷ୍ଣୟମନ କଲେ ରଣଗୋଳ
 ବୃଷସନ ରାଜା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧଲେ ନକୁଳ ।
 କୁନ୍ତ ଧରଣ ନକୁଳ ମାରନ୍ତେ ବୁଡ଼ିରେ
 ବୃଷସନ ବକ୍ଷ ଫୁଟି ପିଠିକି ବାହାରେ ।
 ବୃଷସନ ରାଜା ଯହୁଁ ହୋଇଲେ ନିହତ
 ସୈନ୍ୟମାନେ ପଳାଇଲେ ହୋଇ ଇତସ୍ତତଃ ।
 ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲେ ନକୁଳ କୁନ୍ତରେ
 କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଏମନ୍ତ ବେଳରେ ।
 ପ୍ରବେଶ ମାତ୍ରେ ବାବଲ ଶର କଲେ ଘାତ
 ନକୁଳଙ୍କ ଅଶ୍ଵ ରଥ ହେଲା ଚୁଣ୍ଡିଭୂତ ।
 ବିରଥୀ ହୋଇ ନକୁଳ କରି ପାଦଗତି
 କୁନ୍ତ ପ୍ରହାର କରିଲେ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରତି ।
 ତାହା ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣବୀର ଡେଇଁଲେ ରଥରୁ
 କୁନ୍ତକୁ ଛିଡ଼ାଇ ନେଲେ ନକୁଳ ହସ୍ତରୁ ।
 ତାକୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ କରି ଶାନ୍ତି ପଳାଇଲେ
 ଖଣ୍ଡା ଧରି ନକୁଳଙ୍କ ଚୁଟିକି ଧାଇଁଲେ ।

ଦୂନ୍ୟସ୍ତୁ ହୋଇଥିଲେ ଯେକାଳେ ନକୁଳ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ହୁମ୍ବରେ ଆଉ କି କରିବେ ବଳ ।
 ଚୁଣି ଧରି ତାହାରେ ବୁଲଇ ବୁଲଇ
 ଘୁଣି ଶତ୍ରୁର ନକୁଳ କାନ୍ଧରେ ବସାଇ ।
 ବୋଇଲେ ଆରେ ପାଣ୍ଡବ ପକାଇବ ହାଣି
 ତୋ ଲକ୍ଷ୍ମଣଦେବତା ଚନ୍ଦ୍ର ମୃତ୍ୟୁକାଳ ଜାଣି ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ଅନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମ ନାହିଁ ଜାଣ
 କୋଇଲା ମାତା ରଖିବେ ପାଦରେ ଶରଣ ।
 କୋଇଲାଙ୍କ ନାମ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ମହାଶ୍ରାବ
 ପୁରୁଷେ ମନେ ଶୁଣି କଲେ ପରିତ୍ୟାଗ ।
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ ତୁହି ନକୁଳ ମୋ ଗିର
 ପ୍ରାଣଦାନ ଦେଲି ପଳା ତେଜଣ ସମର ।
 ତୋ ସମାନ ଯେହୁ କର ତା ସଙ୍ଗରେ ରଣ
 ଆଉ ମୋ ହାତେ ପଡ଼ିଲେ ନେବ ତୋ ପରଶ ।
 ଏମନ୍ତ ବହୁତ ଗାଳିଦେଇ ଦେଲେ ଛୁଡ଼ି
 ନକୁଳ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଗଲେ ଯେ ବାହୁଡ଼ି ।
 ଯେଉଁଠାରେ ରହିଥିଲେ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ
 ତାଙ୍କ ପାଶରେ ରହିଲେ ହୋଇଣ ବିମନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସମସ୍ତ ଶୁଣି କହିଲେ ବୁଝାଇ
 ପ୍ରଥମରେ ଶ୍ରୀମକୁ ସେ ଅଛି ଲଜ୍ଜା ଦେଇ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ ଦେଲୁ ଅପମାନ
 ଏବେ ତୁହି ଲଜ୍ଜାପାଇ ହେଉଛୁ ବିମନ ।
 ହାରିବା ଜଣିବା ଅଟେ ଷଡ଼ିଙ୍କର ଶୁଭ
 ଏଥିକି ଶ୍ରୀବଦା କାପା ମନ କର ଶାନ୍ତ ।
 ତୋର ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭେମାନେ ନୋହୁକ ଲଜ୍ଜିତ
 ଆଜ୍ଞା କର୍ଣ୍ଣକୁ ଦେଖିବା ସେ ବୀର କେମନ୍ତ ।
 ଏମନ୍ତ କହି ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳେ ବୋଧୁଲେ
 ସେ ଶୁଣେ ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ପାର୍ଥ ନାଶକଲେ
 ସମର କରନ୍ତେ ହେଲୁ ବହୁତ ରଜନୀ
 କାଳର ଶୀତରେ ବ୍ୟସ୍ତ ସକଳ ସଜନୀ ।
 ହସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ରମାନ ଆଉ ନ ପାରିଲେ ଧରି
 ଯୁଦ୍ଧେ ଅଶକତ ଅଙ୍ଗ ହୋଇଲୁ ସବୁରି ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଯେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଇଲେ ରଣ କରଅ ଛୁରିତ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଛୁଡ଼ି ପାର୍ଥକଲେ ଜୟଶଙ୍କ ନାଦ
 ଉଭୟ ସୈନ୍ୟ ରହିଲେ ଶୁଣି ସେ ଶବଦ ।

ଚନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ପାଣ୍ଡବାହ ସୈନ୍ୟସବୁ ଜଲେ
 ବାରୁଣାବନ୍ତ କଟକେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ସେ ଯାହାର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଶୀଘ୍ରଗତ
 ଶୟନ ମନ୍ଦିରକୁ ସେ ସମସ୍ତେ ଚଳନ୍ତି ।
 ଏ ବେଳେ କୃଷ୍ଣ ଦାସୀକୁ କଲେ ଆଦେଶ
 ଏହିଠଣି କହୁ ଯାଅ ଶ୍ରୀମଙ୍କର ପାଶ ।
 ତାହାକୁ ହକାରି ଆଣ ଶୀଘ୍ର ମୋର କଥ
 ଆଜ୍ଞାପାଇଁ ମୁଦୁସ୍ଥ ଗଲୁ ଶୀଘ୍ର ଗତ ।
 ଶ୍ରୀମଦେବକୁ ବୋଇଲୁ ଦ୍ରୌପଦ ହଜର
 ବିଳମ୍ବ ନ କରି ବୁଝେ ଆସ ହୋଇ ଉପ ।
 ଶୁଣି ବୃକୋଦର ମନେ ହୋଇଲେ ଆନନ୍ଦ
 ଶ୍ରୀମଦେବକୁ ଏକାନ୍ତେ ବୋଇଲେ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ସକଳ ପ୍ରକାରେ ନେବ ଦ୍ରୌପଦଙ୍କ ମନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ହୋଇଲେ ହସଲୁ ।
 ବରମାଗ ବୋଲିଣ ସେ କହିବେ ଯେକାଳେ
 ପଲଙ୍କକୁ ତ୍ୟାଗକରି ଉଭୟଦେବ ଚଳେ ।
 ଶୁଣିଣ କହନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମ ଯୋଡ଼ି ବେନି କର
 ଏପରି କାପା କହିଲୁ ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ସେ ତ ମୋହର ଶ୍ରୀଯା ପୁଣି ପ୍ରିୟବନ୍ଦ୍ୟ
 ତାହା ସଙ୍ଗେ ଅଛି ମୋର ଅଭେଦ୍ୟପୀରଣ ।
 ଲେବଣ ଗୁପ୍ତ କଥା କହିବ ବା ମୋତେ
 ଏଥିକି କରଯୋଡ଼ିବ କହ କି ନିମନ୍ତେ ।
 ସ୍ଵାମୀଶକ ଯେବେ ମୋର ବୋଲି ନ କରିବ
 ତାହାର ମୋହର ଆହୁଁ ପୀରଣ ନୋହୁବ ।
 ଶୁଣିକରି ଜଗନ୍ନାଥ ଦେଲେ ଏହି ବୁଦ୍ଧି
 ତାଙ୍କ ରାଗ ନ ଜନ୍ମାଇ ବୋଲିବ ଯେ ବୋଧୁ
 ଅବୋଧ ଯୁଦ୍ଧ ମାତ୍ରକ ନ ଜାଣ ହେ ଶ୍ରୀମ
 କହାଗତେ ତାହାଠାରେ ନ କରିବ ତମ ।
 ଅତି ପ୍ରୀତିବଳେ ଯେବେ ଯାଗିବେ ସେ ବର
 ଆମ୍ଭର କଥାକୁ ମନେ ରଖ ବୃକୋଦର ।
 ବୋଲିବ ପାଣ୍ଡବେ କୃଷ୍ଣ ତୁମ୍ଭର ଦାଡ଼ରେ
 ନ ପଡ଼ିବେ ଏହି ବର ଦିଅ ସନ୍ତୁଷ୍ଟରେ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଶ୍ରୀମଙ୍କର ନିଶ୍ଚିନ୍ତା ବାଣୀ
 ଶୁଣି ନ କହି କୃଷ୍ଣକୁ ଗଲେ ସେହିଠଣି ।
 ଶ୍ରୀମକୁ ଦେଖିଣ କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ହସ ହସ
 ବୋଇଲେ ହେ ପ୍ରାଣନାଥ ମୋ ପାଶକୁ ଆସ ।

ଏହା କହି ବାହୁସୁଗେ କରି ଆଲିଙ୍ଗନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଶାଳାଧୁରେ ଦୁଃସ୍ତ କରଲେ ଗମନ ।
 ନାନାହସ୍ୟ ପରିହାସେ ମନମୁଗ୍ଧ କରି
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟରହି ହୋଇଲେ ଦ୍ରୁପଦ କୁମାର ।
 ବୋଇଲେକ ବରମାଗ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାଣନାଥ
 ଯାହା ମାଗିବ ତା ଦେବ ମୋର ଯତ୍ୟ ଯତ୍ୟ
 ତାହା ଶୁଣି ଭୀମସେନ ପଲଙ୍କ ଚେକିଲେ
 ତଳେ ଉଭୟହାଲ ଗୁଚ୍ଛ ବଚନ କହିଲେ ।
 ଆଗା ବେଶ ଚୋଇହାରେ ଯେବେ ବରଦେବ
 କୃପାସନ୍ନ ଆମ୍ଭ ଚୋର ଦାସ ନ ଯିବୁ ।
 ଭୀମଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ନାରୀ ଶିବେନ୍ଦ୍ରୀ
 ବୋଇଲେ ଏ ବୁଦ୍ଧି ଶିଷା ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଆହେ ପ୍ରାଣନାଥ ଆଜ ଯଥାର୍ଥ କହିବି
 ତୁମ୍ଭ ଆଦିକର କୃଷ୍ଣ ବଂଶକୁ ମାରିବି ।
 ଏହି ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନାହାନ୍ତି ମୋ ଦାନ୍ତ
 ସ୍ୱର୍ଗରେ ସ୍ୱର୍ଗଯିବେ ଜାଣ ଏହା ଦୃଢ଼େ ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋହର ଯେ ପ୍ରାଣସମ ଅଟ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଶେନ ଯିବି ମୁଁ ବେକୁଣ୍ଠ
 ତାହା ଶୁଣି ଭୀମସେନ ହୋଇଲେ ଶକ୍ତିତ
 ହୃଦୟରେ ତନ୍ତ୍ରା କଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଭୀମସେନ ଚରୁଣିଲେ କିନ୍ତୁ ତ ନୋହିଲା
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବଚନ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇଲା ।
 ପୁଣିହିଁ ଭୀମ କହନ୍ତି ଶୁଣି ଗୋ ସୁନ୍ଦରୀ
 ମୁଁ ତୋହର ସ୍ୱାମି ତୁହି ମୋର ମନୋହାରୀ ।
 କିବା କଥା ତୋତେ ଏତେ ପ୍ରକାରେ କହିଲି
 କହିଲୁ ତ ଯା ମାଗିବ ତାହା ଦେବ ବୋଲି
 ମୋତେ ଗୋ ସୁନ୍ଦରୀ ଛଡ଼ି ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଛଡ଼ିଦିଅ କଢ଼ିତୁକ ରଙ୍ଗେ ।
 ନ କଲେ ମୋ ମନଦୁଃଖ ହେବ ଗୋ ସୁମୁଖ
 ତୋହର ଦୁଇଚରଣ ଭୁଜ ମୁଁ ଧରଇ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦ୍ରୁପଦା ହେଲେ ସକୃତତା
 ବୋଇଲେ ହେ ପ୍ରାଣନାଥ ଶୁଣ ପୂର୍ବକଥା ।
 ମନ୍ଦୁନରେ କହିଛନ୍ତି ଯାହା ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଏବେ ସେ ସକଳ କଥା ପାସୋର ଦେଲେଣି
 ମୋତେ ବୋଇଲି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେବାକୁ ତାହାକୁ
 ସେ ଗର୍ଭେ ମୁଁ ନ ପାରିବି ଯାଇ ସେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ।

ଶୁଣି ଭୀମଙ୍କର ଦେଲା ମନରେ ବିଷାଦ
 ରାଜଯାକ ତାକୁ ଆଉ ନୋହିଲକ ନିଦ ।
 ପ୍ରଭାତ ଦୃଶନ୍ତେ ଭୀମ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର
 ସତ୍ରାମକୁ ବାହାରିଲେ କରେ ଶୟଧର ।
 ଭୀମକୁ ଡାକି ପୁକ୍ତିଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 କାଲି ଯାହା କହିଥିଲୁ ସେ ହେଲା କେମନ୍ତ ।
 ଶୁଣି ଭୀମ ନଚଣିରେ ତାହାକୁ କହିଲେ
 ଯେତେବେଳେ କହିଲେ ସେକଥା ନ ଦେନିଲେ
 ବୋଇଲା ଏହା ମୁଁ ଯାହୁଁ ଦେବଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବି
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତେଲେ ଏଥୁ ମୁଁ କପରି ଯିବି ।
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭପାଇଁ କହିଲି ବହୁତ
 ତେବେ ସେ ବୋଧ ନୋହିଲା କର ଯା ଉଚିତ
 ଭୀମର ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଜଗତର ବନ୍ଧୁ
 କପାଳୁ କର୍ଣ୍ଣ ଆସିଲା ସ୍ୱେଦ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ।
 ବିଶେଷ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ କହିଲେକ ଏହା
 ମୁଁବେ ଯାହା ଅର୍ଜିଅଛି ଭୁଞ୍ଜିବି ନା ତାହା ।
 ଦୁଃସହ ଦୟେ ପଡ଼ିଲି ମୁହିଁ ଅକାରଣ
 ଏହା କହି ସନ୍ତାପିତ ହୋଇଲେ ଆପଣ ।
 ଆହେ ମନୁଜାଣ ଶୁଣ ତେଣେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 କପାଳରେ କର ମାରି କରଇ ରୋଦନ ।
 ଆରେ ରେ ଦରବ ତୋର ଏହା ଥିଲା ମନେ
 ମାରଣ କରିଲୁ ମୋତେ ଭାଇଙ୍କ ବିସ୍ତାଦେ ।
 ଆରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୁହିଁ ତୋହର ପ୍ରସାଦେ
 ନିଷ୍ଠୁରକ ରାଜ୍ୟକଲି ଅତି ଅପ୍ରମାଦେ ।
 ବିପୁଲ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିଲି ତୋହପାଇଁ ମୁହିଁ
 ଏବେ ତୋ ବିସ୍ତାଦେ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁନାହିଁ
 ତୋର ସମାନ ମୋହର ଆଉ କେ ହୋଇବ
 ତୋର ବିନା ମୋର ପ୍ରାଣ କପରି ରହିବ ।
 ଜାଣିଲି ପାଣ୍ଡବମାନେ ଅତି ବଳପୁର
 ଭୀମ ମାଇଲ ସକଳ ଭାଇଙ୍କି ମୋହର ।
 ଏହା ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ିବାକୁ ବାର ବାର ତୋତେ
 ମନା କରିଥିଲି ଭାଇ ଗଲୁ କି ନିମନ୍ତେ ।
 ମୋର କର୍ମ ଅବଳକୁ ଦୋଇଲା ଏପରି
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗ୍ରୋଣ ପ୍ରାପ୍ତ ରଥୀ ଗଲେ ଯମପୁରୀ ।
 ତୋହର ବାହୁକୁ ଥିଲା ମୋର ବଡ଼ ଆଶ
 ତୋ ବିନା ଅନ୍ଧାର ଦିଶେ ମୋତେ ଦଶଦିଶ ।

ଦୁହି ତ ଯୁକ୍ତ କରିବା ପରାଣ ଚେକିଲୁ
 ବିଦ୍ୟ ସମୁଦ୍ର ମୋତେ ବୁଝାଇଣ ଗଲୁ ।
 ମୋହର ଦର୍ଶଣ ବାହୁ ଭୁବି ଥିଲୁ ଶୁଭ
 ତୋ ବାହୁ ସା ଛୁଡ଼ାଇଲା ସେ କଥା ନୁହଇ
 ମୋହର ବାହୁ ଛୁଡ଼ାଇଲା କରିବି ମୁଁ କଥା
 ତୋ ଯୋଗେ ଆଶାର ଦିଶେ ଉଡ଼ଇ ସାହସ
 ହେ ମିତ୍ର କଥା କରିବି ଏଥୁ ଯାଇକରି
 ଆଉ ମୋର କେହି ନାହିଁ ସବୁ ଗଲେ ମର
 ଏହା କହି ସର୍ବ ସୈନ୍ୟ ରଖି ରାଜକୁଳ
 ହସ୍ତି ନାକୁ ଏକା ଗଲେ କୁରୁକୁଳପାଇଁ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗବନ୍ଧୁ ହେ ସଦାନନ୍ଦନ
 ବ୍ରଜକାମିନୀଙ୍କ ଅଟେ ହୃଦୟ ତନନ ।
 ବଡ଼ଦେଉଳବିହାରୀ ବଡ଼ ଚିତା ତୁଳ
 କି ଶୋଭା ପାଉଛି ତନୟନ ସୁଗଳ ।
 ବଳିୟାର ଭୁଜ ଦେଖି ଭୁଲିଯାଏ ମନ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସେ ମୁରତି ମଦନମୋହନ ।
 କେତେ ଶୋଭାବନ ଦିଶେ ସେ ରଙ୍ଗ ଅଧର
 ପୁର ରହିଛି ତହିଁରେ ହାସ୍ୟ ମନୋହର ।
 ନାସାରେ ଗଜ ମୁକୁତା ଦିଶେ ଶୋଭାବନ
 କଟି ପାଟଙ୍ଗୁଳା ଦେଖି ଲାଗିରହେ ମନ ।
 ରେଖା କୁନ୍ଦନର ଶୋଭା ମନ ନିଏ କଣି
 ଏମନ୍ତ ରୂପରେ ସଦା କରେ ମୁଁ ଭଜଣି ।
 ଆହେ ଚକାଡ଼ାଳା ମୋତେ ନ କର ନିରାଶ
 ସଂସାର ଜାଲରେ ପଡ଼ି ହେଉଣି ପତାଶ ।
 ବାହୁ ଟେକିଦେଇ ଭୁଜେ ରଖ ଏ ଭୃତ୍ୟକୁ
 ଶାରଳାଦାସ ନ ଜାଣେ ଅନ୍ୟ ଯେ କାହାକୁ ।

ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀର ପୁରୁଷକୁ ବିବରଣ ଓ

ଭୀମ ଦୁଃଶାସନର ପୁରୁଷ ବିବରଣ

ପରୁରନ୍ତ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ମହାମତ
 ଶୁଣ ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମୋହର ଭାରଣ ।
 ଉପାଡ଼ିଲା ଦୁଃଶାସନ ଭୁଜ ଭ୍ରମସେନ
 କହିଲ ଯେ ସେହି ଭୁଜ ଗରିର ସମାନ ।
 ବୁଲାଇଣ ଭ୍ରମସେନ ପିଞ୍ଜିବେଲା ରାଗେ
 ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀ ଶାମି ନେଲା ଆହାର ସଂଯୋଗେ

ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀ ପକ୍ଷୀ ପୁରୁଷେ ନିଏ ପୁରୁଷ କଥା
 ଏହାର ଚରଣ ମୋତେ ଲମ୍ବୁଛି ସମତର ।
 କହନ୍ତି ପରସ୍ପରି ଶୁଣି ବଜା ଶୁଭ ନଗନ
 ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀ ବୁଲେ ନିତ୍ୟ ସମର ଗଗନେ ।
 ଦୁଃଶାସନ ଦର୍ଶିଣାଦିକ ଧଳାଇ ଆସିବେ
 ବାନ ଭୁଜକୁ ପିଞ୍ଜିବେ ଶାମି ଲା ପାବରେ ।
 ପାଦେ ଅଗ୍ର ଧର ଭୁଜ ହୋଇ ତୋଷନ
 ଯଦି ଉଡ଼ି ଶୁଣିଲେ ଚୋରଣୀ ଯୋଜନ ।
 ଲଙ୍କାତଳା ନାମେ ଅଛି ଏକଇ ଭୂଧର
 ତାହାର ଶିଖ ବସିଲ ଯାଇ ପକ୍ଷୀବର ।
 ମୋ ଭୂଧର ପକ୍ଷୀବର ନ ପାରିବେ ସହ
 ସାତଶୋଣ ଛଡ଼ା ଥିଲ ଦିବ୍ୟଶିର ରହି ।
 ଦୁଇ ପଦ୍ମରେ ଦୁଇ ପାଦ ଦେଇ ବସି
 ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀ ଶାଉଳ ମନେ ହୋଇ ଶୁଣି ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ରଜନ ପକ୍ଷୀ ସମାନ୍ୟ ନୁହଇ
 ତନିଯୋଜନ ତାହାର ପଞ୍ଜିର ଅଟଇ ।
 ପଞ୍ଜାଶ ଯୋଜନ ଅଟେ ତେଣାର ପ୍ରମାଣ
 ପଞ୍ଜାଶ ଶୋଣ ଓସାର ଶିର ପାର ଜାଣ ।
 ରୁଦ୍ରନୟନ ନାମରେ କାଶ୍ୟାପ ନରେଶ
 ପାରିଧି କରିବା ପାଇଁ କର ଅଭିଳାଷ ।
 ସାତଶୋଣୀ ସୈନ୍ୟ ସାତ ସହସ୍ରକ ଗଜ
 ଦେନଶ ବାହାର ହେଲେ ରଜା ହୋଇ ସଜ ।
 ସେ ଗଜମାନେ ପକ୍ଷୀର ପାଦେ ଗଲେ ଗଲ
 ଜାଣି ନ ପାରିଲ ତାହା ପକ୍ଷୀ ମହାବଳୀ ।
 ଶ୍ୟାମ ପକ୍ଷୀର ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ଶରୀର
 ଏବେ କହୁଅଛୁ ଶୁଣି ଜନମ ତାହାର ।
 ଏହି ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀ ଥିଲେ ବୁଧ ନରପତି
 ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ପୁରୁରବା ହେଲେ ଉତପତି ।
 ପୁରୁରବାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ନୃପସବବା ହେଲେ
 ନୃପସବବାଙ୍କ ଔରସେ ନନ୍ଦସ ଜନ୍ମିଲେ ।
 ସପ୍ତସୁତରେ ନନ୍ଦସ ହେଲେ ସୁରୋଶ୍ୱର
 ମତିଭ୍ରମ ହୋଇ ଗର୍ବ ବଢ଼ିଲେ ଅପାର ।
 ରାଜମାନଙ୍କୁ ହାତୋଳା ବୁଝାଇଲେ ନେଇ
 ଏହି ପରକାରେ କିଛିଦିନ ଗଲ ବହି ।
 ଏକଦିନେ ଅଶ୍ୱାବନ ଋଷିଙ୍କୁ ସେ ଧରି
 ହାତୋଳାକୁ ବୁଝାଇଲେ କିଛି ନ ବିଚାରି ।

ତହୁଁ ଅଶ୍ରୁବନ୍ଧ ରାଜା ଲାଲ ମହାକାଶ୍ଵ
 ଶାପଦଳେ ସର୍ପ ଭୁବ୍ଧ ହୁଅରେ ପାପିଷ୍ଠ ।
 ଅନ୍ୟଥା ନୋହଲ ଯେହୁ ରାଜାଙ୍କର ବାଣୀ
 ସର୍ପ ରୂପକୁ ଧଳଲେ ରଜା ସେହୁକ୍ଷଣି ।
 ସର୍ପରୂପ ଧରି ରଜା ବନକୁ ଚାଲିଲେ ।
 କେତେକାଳ ପରିସନ୍ନେ ବନରେ ଚାଲିଲେ ।
 ସର୍ପମାନଙ୍କର ଅଟେ ସେମନ୍ତ ସୁଗ୍ରବ
 ମନ୍ତ୍ର କୁ ଆଦିକରି ସେ ଭଣେ ନାନା ଜୀବ ।
 ସର୍ପ ଖାଇବା ନିମନ୍ତେ ଗରୁଡ଼ ଅଇଲେ
 ସେ ସର୍ପ ପାଇଲେ ତାକୁ ତକ୍ଷଣ କରିଲେ ।
 ନନ୍ଦୁଷ ମନ୍ତ୍ର କୁ ନାମେ ସର୍ପ ହୋଇଥିଲେ
 ଗରୁଡ଼ ଦେଖି ଲୁଚିଲେ ସେହୁ ବନମାଳେ ।
 ଗରୁଡ଼ ଭୟେ ସେ ଗଲେ ପଣ୍ଡ ନାମେ ଗିରି
 ସେହୁ ସର୍ପକୁ ଗରୁଡ଼ ନ ପାଇଲେ ଲୋଡ଼ି ।
 ଗରୁଡ଼ର ଭୟେ ସେହୁ ପଶିଲେ ଛବରେ
 ସହସ୍ର ବରଷ ଯାଏ ନ ଆସେ ବାହାରେ ।
 ଏକଦିନକର କଥା ଶୁଣ ନରପାଳ
 ସ୍ତବ୍ଧ ଅସୁର ଭୟ ହେବାରୁ ପ୍ରବଳ ।
 ବହେଷ୍ଠ ବାଳଶିଳା ଅନୁଷ୍ଠୁ ପ ମୁନି
 ସେ ଗୁହାମଧ୍ୟେ ଲୁଚିଲେ ଦୁହେଁ ହୋଇ ଭୁନି ।
 ସହସ୍ର ବର୍ଷରୁ ସର୍ପ ଥିଲେ ଅନାହାର
 ଦୁଇ ରାଷ୍ଟ୍ରପୁତ୍ର ପାଇ କଲକ ଆହାର ।
 ଅଷ୍ଟ ବନ୍ଧ ରାଷ୍ଟ୍ର ଗଲେ ପୁଅ ଖୋଜିବାକୁ
 ପୁଅକୁ ନ ପାଇ ପୁଣି ଫେରିଲେ ଘରକୁ ।
 ଧ୍ୟାନ ଜାଣିଲେ ନନ୍ଦୁଷ ସର୍ପ କଲ ଗ୍ରସ
 ତହୁଁ ମହାମୁନ ହେଲେ କୋପରେ ଅବଶ ।
 ଅଷ୍ଟାବନ୍ଧ ବୋଲେ ମୋର ବାଣ କଲୁ ନାଶ
 ରଜା ହୋଇ ସର୍ପ ଚାଲୁ ଥିଲେ ତୋର ଯଶ ।
 ଦୋଷ ଅନୁରୂପ ହୋଇ ନୁହେଁ ପଶୁଜାତି
 ହଜାଇ ବସିଲୁ ସବ ପୁଅ ଯଶ ଶ୍ୟାମ ।
 ତୋହର ଦୁହିତା ଅଟେ ସୋହୁ ନାମେ ନାଗ
 ତୋର ମାଂସ ଭକ୍ଷ ଶ୍ୟେନପକ୍ଷୀ ରୂପ ଧରି ।
 ଅଷ୍ଟାବନ୍ଧ ଶାପରେ ନନ୍ଦୁଷ କୁମାର
 ଦୁଇ ଯୁଗ ଯାଏ ଥିଲେ ପକ୍ଷୀରୂପ ଧରି ।
 ଦୁଣି ଅଷ୍ଟାବନ୍ଧଙ୍କର ହୋଇଲେ ବାହନ
 ଶୁଣି ହେଉଥାନ୍ତେ ଯାନ୍ତି କରେ ସେ ବନ୍ଧନ

ସତ୍ୟ ସେବା ଯୁଗ ଯହୁଁ ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ଦାପର ଯୁଗ ଆସିଣ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ଶୁଣିଙ୍କ ବାହନ ରୂପେ ସବଦା ସେ ଥାଏ
 ଏତେକାଳରେ ତା ପ୍ରତି ରାଷ୍ଟ୍ର ଦୟା ହୁଏ ।
 ବୋଇଲେ ସୁନ୍ଦରୀ ଆରେ ନ କହୁ ତୁ ମୋତେ
 ଏକମନ ହୋଇ ଶୁଣ କହଲ ମୁଁ ତୋତେ ।
 ଉଡ଼ୁ ଥାଅ ତହିଁ ଯାଇ ଆକାଶର ମଧ୍ୟେ
 ଦୁଃଖୀସନ ଭୁଜ ଉପାଡ଼ିବ ଶ୍ରାମ ଯୁକ୍ତେ ।
 ଫିଙ୍ଗିଣ ଦେବ ସେ ଭୁଜ ଆକାଶର ମାର୍ଗେ
 ତୁ ତାହା ଧରିବୁ ଅନୁଗ୍ରହେ ଥାଇ ବେଗେ ।
 ତୋହର ବାଣ ସେ ଦୁଃଖୀ ତାର ମାଂସ ଭକ୍ଷ
 ମୋ ଦେଲେ ଶାପରୁ ତୁହି ହୋଇଯାଅ ମୋକ୍ଷ
 ଏହା କହି ମୁନବର ତାକୁ ଦେଲେ ଗୁଡ଼ି
 ସେ ଦିନୁ ସେ ଦଶହାଣେ ଚାଲେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ
 ନନ୍ଦୁଷ ଦୁହିତା ଶ୍ୟେନ ହେଲେ ସେହୁଦିନୁ ।
 ଏବେ କି ସନ୍ଦେହ ଛେଦ ହୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର
 ଯାହା ପରୁରିଲ ରଜା କହିଲୁ ବିସ୍ତାରି ।
 ଆହୁରି କଥାଏ ରଜା ମନଦେଇ ଶୁଣ
 ଶ୍ରାମ ଦୁଃଖୀସନ କଥା ଅପୁର ଆଶ୍ଵାସନ ।
 ବାସବସୁଙ୍କର ଅଟେ ଦୁହିତା ହରିଣୀ
 ତାହାକୁ କେତେ ଚୋରାଇ ଅଇଲକ ଦେନି ।
 ତାଠାରୁ ବଳେ ମଙ୍ଗଳ ତାକୁ ଦେନଗଲ
 ତାହାପାଇଁ ଦୁହିଙ୍କର ସମର ହୋଇଲ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗ ଗତହେଲେ କରନ୍ତେ ସମର
 ଦେଖିଣ ତାଟକା ହେଲେ ସକଳ ଅମର ।
 କଠୋର ସମର ଦେଖି ବିଜେକଲେ ଧାତା
 ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଏଥେ କେ ନାହାନ୍ତି ଦେଖନ୍ତା
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ସମ୍ଭାଳ ତୁମ୍ଭେ ମଙ୍ଗଳକୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ରଖ ହେ କେତୁକୁ
 ଏହା କହି ବ୍ରହ୍ମା ତହୁଁ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର
 ଏ ଉଦ୍ଧର ଯାହା ହେଲେ ଶୁଣ ନରେଶ୍ଵର ।
 ସତ୍ୟ ଅନ୍ତେ ସେବା ଯହୁଁ ହୋଇଲ ଆଗମ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ପଶିଲେ ଗୋତମ ସଦନ ।
 ଅହଲୀ ତ ଗୋଇଥିଲେ ମୃତ ଶବ ସୋଇ
 ତା ପରଶ ମୁନ ସଙ୍ଗେ ଯାଇଥିଲେ ନେଇ ।

ଅନ୍ଧାର ଗର୍ଭେ ଲମ୍ବ ପଶି ହେଲେ ଆତ୍ମା
 ଶୁଙ୍ଘାର କଲେକ ତାକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମହାତମା ।
 ଆରଦ୍ଧନ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ପଶିଲେ ତା ଗର୍ଭେ
 ଶୁଙ୍ଘାର କଲେ ତାହାକୁ ସୂରରଜ ଦେବେ ।
 ଏହି ଦୁଇ ଦେବଙ୍କର ଅନୋଦ୍ୟ ଗର୍ଭ୍ୟରେ
 ସମୟେ ଜାତ ହୋଇଲେ ଦୁଇଟି କୂଳରେ ।
 ଗଉଡ଼ମ କୋଳେ ଧରି ସେହି ବେନିଜଳ
 ନାମ ଦେଲେ ସୋମଜିଲା ଆଉ ଯବଜିଲା ।
 ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଦୁଇପୁର କନ୍ୟା ମୁନି ଦେଲେ
 ଗୋଡ଼ ଚାଉଳ ଧଳାଲେ କୋଳେ ପୁରବୀର
 ଅଞ୍ଜନାକୁ ରଖି ଯଦୁ ନ କଲେକ କୋଳ
 ପୋଡ଼ିଲେ କହି ହୋଇଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟକୁଳ ।
 ବୋଇଲେ ଜାତଜ ପୁତ୍ର ବାପା କଲ କୋଳ
 ମୁଁ ଭୁବ୍ଧ ଔରସେ ଜାତ ହୁଏ କଲବଳ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଗଉଡ଼ମ ସେଠାରୁ ଫେରିଲେ
 ପୁଣି ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଥାଇ ଉଷା ଦେଲେ ।
 ବୋଇଲେ ନ ହୋଇଥିଲେ ଆତ୍ମ ଗର୍ଭ୍ୟଜାତ
 ମର୍କଟ ହୋଇଣ ଆସ ମୋହର ପତ୍ର ।
 ଏହା କହିଣ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଦେଲେ ସେ ପକାଇ
 ମର୍କଟ ହୋଇ ଅଜଲେ ସେହି ବେନିଭାଇ ।
 ମୁନି ନିଜ ଆଶ୍ରମକୁ ନ ଗଲେ ଲଜିତର
 ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଲେ ନେଇ କହିଲେ ବନରେ ।
 ସେହି ବନର ନୃପତି ଅଟଇ ଶେଷବୀର
 ସେ ବେନିପୁତ୍ର ପାଲାଇ ହୋଇଣ ପାନନ ।
 ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ମନୁ ନୃପଙ୍କ ଆଗର
 ବାଳି ପୁତ୍ରୀ ନାମ ହେଲ ସେହି ଦୁହିଁଙ୍କର ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ହୋଇଥିଲେ କେତୁ ଯେ ମଲ୍ଲକ
 ସେତାରେ ବାଳି ପୁତ୍ରୀବ ହେଲେ ମହାବଳ ।
 ପୁଣି ଦ୍ଵାପର ହୋଇଲେ ଏମ ଦୁଷ୍ଟାସନ
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଯୁଦ୍ଧ ଜାଣ ଶତ୍ରୁ ଡା ବଜନ ।
 ଆଉ ନାବପୁଣ୍ୟ ଭୁବ୍ଧ କି କରି ନ ପାର
 ସଂସାରେ ଲଗାଇ ଅଛ ଲୁଲୀ ଖେଳଦର ।
 ଆଉତେ ଯେହୁ ଡାକଇ ଶୁଣି କର୍ତ୍ତବ୍ୟେ
 ତେଣୁ ଆରତନାଶନ ବୋଲୁଅ ହେ ହରି ।
 ନାନା ଅବତାର ଯୁଗେ ଯୁଗେ ହେଉଅଛ
 ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ବିନାଶି ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ପାଳୁଛ ।

ଏତେ ପ୍ରହରୁ ତୁମ୍ଭ ଆନ୍ତ୍ୟ ସେହୁ ଭାବେ
 ସକଳ ହିତୁ ଚାର ସେହୁ ଦୁଃଖେ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଏଥିପାଇଁ ଜଣାଏ ହେ କମଳାବିଳାସ
 ଶାରଳା ଦାସକୁ ରଖ କରି ଦାସ ଦାସ ।

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶୋଷକ ସର୍ପ ପ୍ରୟୋଗ

କହନ୍ତି ବଳକ ସକା ହେ ମୁନି ପଣ୍ଡିତ
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦେ ମୁଁ ହେଉଛି କୃତାର୍ଥ ।
 ପ୍ରତିଦିନ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଭାରତ ଆଶ୍ୟାନ
 ତାହା ଶୁଣି ଆନନ୍ଦେ ହୁଏ ମୋର ମନ ।
 ସୁଧାରସନ୍ତ ପଞ୍ଚନ ଲଗେ ମଧୁର
 ତୁମ୍ଭ ଚୁଣୁ ଶୁଣିବାକୁ ଶକ୍ତି କାହିଁ ମୋର ।
 ଆଉ ଏକଟୋଟି କଥା ଘେନାକର ମୁନି
 ରଣଭୂମିରେ ତ ଥିଲେ କୌରବ ସଜନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବଧ ଅନ୍ତେ କୌରବ ନରେଶ
 ଚକ୍ର ଶୁଣି କଲେ ପୁଣି କରନ୍ତି ପ୍ରକାଶ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ନରନାଥ
 ବସୁବନ୍ଧୁ ଅବସାନେ ହୃଦୟେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ସେ ଯାହାର ନିତ୍ୟକର୍ମନାନ ଶେଷକରି
 ଯଜ୍ଞକ୍ଷେତ୍ର ଦୁଇବଳ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ।
 ରଣକ୍ଷେତ୍ର କୁହୁଥିଲେ ପଡ଼ି ରହିଥିଲେ
 ରଜା ଆସିବା ଚେଷ୍ଟା ସବେ ବାହାରିଲେ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶେଷକରି ଧାର ଧୀରେ ବାହ
 ନିରାଶ୍ରୟ ରଥଆଡ଼େ ଉତ୍ସବଲେ ନେଇ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅର୍ଜୁନକୁ ସଂସ୍କରେ ଦେଖି
 ଶର ପ୍ରୟୋଗ କରିଲେ ନିଜ ଶୁଣେ ଯୋଗି ।
 ତାହା ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ କରି ପ୍ରତୀକ୍ଷ
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ ଅହ କରିଲେ ସଂହାର ।
 ପୁଣିହିଁ ଅସୁର ଶର ମାରନ୍ତେ ରସପଦ୍ମ
 ମେଘଶରରେ ଛେଦନ କଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ସେତାଗର ମାରନ୍ତେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମହାବଳୀ
 ବଜ୍ରଶରେ ଧନଞ୍ଜୟ କରିଦେଲେ ଧୂଳି ।
 ଏହିକାଳେ ଆତ୍ମାବଳି ନନ୍ଦନ ଶୋଷକ
 ବୋଲେକମାରେକେକେତୁମ୍ଭେ ହେ ବରନାୟକ
 ନିରାଶ୍ରୟ ହେଉଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଏକାବେଳକେ ଗିଳିବ ଦେଖିବ ନିଶ୍ଚୟ ।

ଶୋଷକ ସର୍ପର କଥା ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣବର
 ବୋଇଲେ ଏ କଥା ନୁହେଁ ସିଦ୍ଧିଙ୍କ ବରୁର ।
 ଏହାର ମୋତେ ବହୁତ ହୋଇବ ଦୁଃଖ
 ଏକଥା କିପାଇଁ କହୁ ମୋତେ ଅକାରଣ ।
 ଆତ୍ମାର ଅନ୍ଧ ଥାଉଁ ମୋତେ ଯେ ଅନ୍ୟକୁ
 ଅନ୍ତମେ ନରକଗତି ଦୁଅଇ ଚାହାକୁ ।
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ଶାନ୍ତରେ ଅଛଇ ପ୍ରମାଣ
 ତୋତେ ପ୍ରମୋଦ କରଲେ ନୋହିବ କାରଣ
 ସର୍ପ ବୋଲେ ନାହିଁ କର କପାଁ ଗରମଣି
 ତୁମ୍ଭ ଉପକ୍ରମ ସବୁ ନାଶିବ ଏକାଣି ।
 ଶଲ୍ଯ ବୋଇଲେ କିପାଇଁ ହେଉଛ ବମ୍ଭେ
 ଗିଳିବ ବୋଲି କହୁଛୁ ଥରେ ପେଟି ଦେଖ ।
 ଶଲ୍ଯ ଅନୁରୋଧମ୍ଭେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାଶ୍ୱର
 ଆପଣା ଗୁପ୍ତେ ସର୍ପକୁ କରଲେ ସଂଯୋଗ ।
 ବୋଇଲେ ହେ ସର୍ପ ତୁହି ଶୀଘ୍ରହୋଇ ତଳ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥସହ କୁସ୍ମାନ୍ତୁନେ ଗିଳ ।
 ଏହା କହି ସେ ସର୍ପକୁ ଯଦୁଁ ଦେଲେ ଛୁଡ଼ି
 ତଦୁଁ ସେ ତଳଲ କୋପେ ଅର୍ଦ୍ଧାକାଶ ମାଡ଼ି
 ଫାଳେ ପାଟି ଆକାଶରେ ଫାଳେ ରଖିତଳେ
 ଏମନ୍ତ ଭୃଶ ବସ୍ତ୍ରର ସେହି ସର୍ପ ତଳେ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ଶର ମାଇଲେ ନିଜ ଗୁପ୍ତେ ଯୋଡ଼ି
 ସବୁ ଶର ପୋଡ଼ିଯାଏ ସର୍ପଗର୍ଭେ ପଡ଼ି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅଶୀକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଏକମୁଖେ
 ଶର ମାରନ୍ତେ ସେ ସର୍ପ ଗର୍ଭମଧ୍ୟେ ରଖେ ।
 ପଦତାଣର ମାଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ହୋଧରେ
 ଧନୁ ଛୁଡ଼ନ୍ତେ ଢେନଟା ହେଲ ସେ ପଥରେ ।
 ସେ ଢେନ ପଦତ ସର୍ପ ଗର୍ଭରେ ପଶିଲ
 କଞ୍ଚିତମାତ୍ରକ ସବୁ ଭୟ ହୋଇଗଲା ।
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ସର୍ପ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି ହେଲ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
 ବିଷର ଅନଳଜ୍ୱାଳା ଯାହା ଅଛି ମାଡ଼ି
 ନାରାତ ଦରପ ହୁଅନ୍ତୁ ସର୍ପ ଗର୍ଭେ ପଡ଼ି ।
 ପୁଣି ଅଗ୍ନି ମୁନା ଶର ପ୍ରହାରଲେ ପାର୍ଥ
 ସହସ୍ର ଶିଖାରେ ସେହି ହେଲ ଆଲେକିତ ।
 ସେ ଶର ସର୍ପ ମୁଖରେ ପଡ଼ିବାର ଶକ୍ତି
 ଲାଭିଲା ଯେଉଁରୂପେ ଡାଳିଦେଲେ ପାଣି ।

ଶୀଘ୍ର ସହଦେବକୁ ପରୁରଲେ କହ
 ଏହା ପାଇଲ କାହୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପୁଅ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀବା କର ନଗଦାନ
 ଯେକାଳେ ଶାଶ୍ୱତବନ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଶୋଷକ ସର୍ପର ଦଂଶ ଥିଲେ ଘର କରି
 ଅଗ୍ନି ଜଳନ୍ତେ ସକଳ ତହିଁ ତଳେ ମରି ।
 ଏ ସର୍ପ କୌଶଳ କରି ତଦୁଁ ପଳାଇଲ
 ସେହିଦିନୁ ଅର୍ଜୁନକୁ ମାରବ ପାଣ୍ଡୁଲ ।
 ପୁଣି ଆନନ୍ଦମତେ ଯେବେ ଗଲୁଁ ବନବାସ
 ଅଜ୍ଞାତ ବରଷ ଆସି ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଶମୀ ବୃକ୍ଷର ଡୋଟରେ ଶୟାଦ ରଖିଲୁ
 ଗୁପ୍ତେ ବେଶେ ବସିବ ଦେଶରେ ରହିଲୁ ।
 କିପରି ତା ବାଣି ସର୍ପ ସେ ଶମୀ ଡୋଟରେ
 ଲୁଚି ରହିଲା ଏମନ୍ତ ବରୁର ମନରେ ।
 ଯେକାଳେ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ପାର୍ଥ ନେବାକୁ ଆସିବ
 ସେକାଳେ ଏ ସର୍ପ ତାକୁ ଦଂଶନ କରିବ ।
 ଗୋ ହରଣ କରିବାକୁ ଗଲେ କୁରୁବଳ
 ବରଟ ରାଜ୍ୟରେ ସବେ ହୋଇଲେକ ଠୁଳ ।
 ଉତ୍ତର ତଳଲେ ବୃକ୍ଷେ ଅସ୍ତ୍ର ଆଣିବାକୁ
 ଡୋଟରେ ପୁରନ୍ତେ ହାତ ଦଂଶିଲ ତାହାକୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରିଲା ଏ ସର୍ପ ଯଦୁଁ ନୁହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ଭୟେ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ବେଗେ କଲ ପଳାୟନ
 ଦଂଶନମାତ୍ରେ ଉତ୍ତର ପରାଣ ତେଜିଲେ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ମନ୍ତ୍ର ବଳରେ ପାର୍ଥ ଜିଆଇଲେ ।
 ସେ ସର୍ପ ସେଠାରୁ ଯାଇ ପଶିଲେ ସାଗର
 ଅନ୍ତରାଳ ମଣି ଘେନି ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 କୁରୁସୈନ୍ୟ ସୁବାଠାକୁ କଲ ସେ ଗମନ
 ସେ ମଣି କର୍ଣ୍ଣକୁ ଦେଇ ପଶିଲ ଶରଣ ।
 ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଶୁଣିବା ଶ୍ରୀବତ୍ସ
 ବହୁକାଳୁ ଆମ୍ଭକୁ ଏ ପ୍ରମାଦ ଚନ୍ଦୁଛି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବିରାଜିତ ଦଂଶୀ ସେହି
 ଶହର ଆଧାତେ ସେହି କେତେ ଧୂସି ନୋହି
 ଏମନ୍ତ ଭଳନ୍ତେ ସହଦେବ ଦୃଷୀକେଶ
 ବ୍ରାସିଲ ବେଗେ ଆସିଣ ରଥ ନନ୍ଦିଘୋଷ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳ ସବେ ପଳାଇଲେ ଭାଙ୍ଗି
 ମହାବୀରୁପେ ସର୍ପ ଧାଏଁ ଗଳଗାଳ ।

ରଥାଶ୍ଵ ଗଜ ପଞ୍ଚରାସି ଗାର ମୁଖ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଣ୍ଡଳ ପାଟିକର ସବୁ କରେ ଭୟ ।
 ଅର୍ଜୁନର ଶରକୁ ଯେ ନାହିଁ ଚାର ଶାତ
 କୃଷ୍ଣ ଭୟ କଲେ ଦେଖି କାଳସର୍ପ ମୁଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆନନ୍ଦ ହନୁବାର
 ଏ ସଙ୍କଟ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ରଥା କର ।
 ପାଣ୍ଡବ ସଦା ମୋର ପ୍ରସ୍ତୁ ଅନୁଗତ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନୁ ଏ ଆପଣୁ ବୋଲିଲେ ମୁକତ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଦେଶେ ହନୁ ବଶ୍ୟରୂପ ଧର
 ତଳକୁ ଚାଲିଲେ ରଥ ପଶେ ବସୁଧା ।
 ନନ୍ଦଦୋଷ ପାତାଳରେ ରହିଲ ଗୋପନେ
 ସର୍ପ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ରଥ ଥିବା ସ୍ଥାନେ ।
 ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଧରି ସର୍ପ ମହାବଳୀ
 କେବଳ ପତାକା ଗିଳି ତହୁଁ ଗଲ ତଳ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭ୍ରମରେ ସର୍ପ ପରବେଶ ହୋଇ
 ବୋଇଲ ରଥକୁ ଗିଳି ଆସିଅଛି ମୁଣି ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ ଦେଖିଲ ସହୁଁ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ
 ପ୍ରଶଂସା କରିଲେ ତହୁଁ ସର୍ପକୁ ବହୁତ ।
 ଅଭାବରେ ଆସି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ ହେଲୁ
 ଏବେ ତୁ ସର୍ପକୁଳର ମହତ ରଖିଲୁ ।
 ଏକାକୀ ଶର୍ପିୟ ହେଲେ କୌରବ ଶତ୍ରୁର
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସର୍ପଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହିମା ତୋହର ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ପ୍ରଶଂସିଲେ କରୁନ ଯୈନ୍ୟ
 ଧନ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭ୍ରମେ ଭ୍ରମ ପିତାମହା ଧନ୍ୟ ।
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥେ ଥିଲେ କୃଷ୍ଣ ବର ପାର୍ଥ
 ଚାରିଗୋଟା ଅଶ୍ଵ ପୁଣି ଥିଲେ ହନୁମନ୍ତ ।
 ଏହାକୁ ଗିଳି ଅଇଲ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଶର
 ଏବେ ନିଶଙ୍କ ହୋଇଲେ କୌରବ ଶତ୍ରୁର
 ଆଗହୁଁ ଏ ଶର ଯେବେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପେଟିଆଇବ
 ତେବେ ଏତେ ଯୋଦ୍ଧା କିପା ସମରେ ମରନ୍ତେ
 କୁରୁସେନା ଏହା କହି ଆନନ୍ଦ ହୋଇ
 ଜୟ ପତାକା ବାନ୍ଧିଲେ ସବେ ରଥେ ନେଇ
 ଶକୁନି ବୋଇଲ ଶୁଣ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 କାହା ଦର୍ପେ ନାଶିବ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ ।
 ଏମନ୍ତ କଥା କି ଭ୍ରମେ ବଶ୍ୟାସ କରୁଛ
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯେତେକ କଥା ସବୁ ଅଟେ ମିଛ ।

କୃଷ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ କରିଛନ୍ତି କୌଣସି ଉପାୟ
 ହେ ରାଜା ଜାଣିବ ଏହା ପଶ୍ଚାତେ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ଏପରି ବହୁତ କରୁ ସକଳ ସମୟ
 ଯୁଦ୍ଧାନ୍ୟ ଦିଗେ ଦିଶିଲ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କରଣ ପଡ଼ି ଯଥା ଉଦୟ ଗିରି
 ଯାହା ଯାହା ହୋଇ ଦିଶେ ରତନ ଯେପରି ।
 ସେହିପରି ଜ୍ୟୋତିକର ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବାହାରିଲେ ଘେନି କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ।
 ନନ୍ଦଦୋଷ ଚାଲିଗଲା ଯେ ଦେଇ ଘୋରରଡ଼ି
 ଲାଗେ କୁରୁସେନା ଗଲ ରଣଭୂମି ଛାଡ଼ି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇଲେ ଦେଖି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଲଜରେ ଚାଲିଲେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମରଣ ସମାନ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲେ କୁରୁରେ ଅଧର୍ମ ମୁଁ କଲି
 ଶର୍ପିୟ ହୋଇଲ ମୁଣି ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିଲି ।
 ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମରେ କରୁଥିଲି ମନା
 ଶତ୍ରୁଙ୍କ କଥାକୁ ରଖି ପାଇଲି ଲାଞ୍ଜନା ।
 ଏମନ୍ତ ବହୁତ ସର୍ପପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ
 ବୋଲିଲେ ଦେଖ ରେ ସର୍ପ ପଛେ କେ ଆସଇ
 ଯାହାପରି ଏ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ଆସେ ତଳ
 କିଏ ସର୍ପ କାହାକୁ କୁ ଆସିଅଛି ଗିଳି ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବଚନ ଶୁଣି ସର୍ପ କଲ ବାନ୍ଧୁ
 ଭୟରୁ କପିକେତନ ପଡ଼ିଲେ ଶିଳ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲିଲେ ପତାକା ଗିଳି କରୁ ଆଶ
 ରଥ ଗିଳିଥିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଟିଲା ତୋ ପେଟ
 ଶୋଷକ ବୋଲିଲେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଉଥରେ ଦେଖ
 ଏଥର ଗିଳି ଆସିବ ନିଶ୍ଚୟ ନନ୍ଦଦୋଷ ।
 ରଥ ଲୁଚିଲେ ନେଇ ପାତାଳ ଭୁବନ
 ଏଥର ସି ପୁର ଘୋଟି କରିବ ଗମନ ।
 ଯେବଣ ଭୁବନେ ନେଇ ଲୁଚିଲେବ ରଥ
 ସତ୍ୟ କରୁଛି ଗିଳିବ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାନ୍ତ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲିଲେ ଶର୍ପିୟ ହୋଇଲେ ନିସତ
 ଦୁଃସ୍ଥିତ କର୍ମ କରିଲେ ଧର୍ମ ଦୁଃସ୍ଥିତ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଥିଲେ ଦେଖିଲେ ଧର୍ମ ହେବ ହାନି
 କିପା ତୁ କଟାଳ କରୁ ସର୍ପ ଦୃଷ୍ଟି ଭୁନି ।
 ଦେଖ ତୁ ଅର୍ଜୁନ ଆସି କରୁଛ ସମର
 ସେନାକୁ ସହାର କରି ନିଏ ସମସ୍ତେ ।

ଏତେବେଳେ ପାଣ୍ଡବେ ସେ ଜିଣିଯିବେ ରଣେ
 କପାଳ କଟାଳ କରୁ ମୋତେ ଅକାରଣେ ।
 ଶୋଷକ ବୋଇଲୁ ଶୁଣି ନେ ସୂର୍ଯ୍ୟଆତ୍ମଜ
 ମୋର ବଂଶ ଉଦ୍ଧାରବା ଅଟେ ତୁମ୍ଭ କାର୍ଯ୍ୟ
 ପୁଣି ରାଜାଙ୍କର ନାଶ ହୋଇବ ଅସତ
 ନିଶ୍ଚୟକ ରହୁବେ ସେ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଏ ଥରକ ଫେଷ ମୋତେ ନିଶ୍ଚୟ ଗିଳିବ
 କୌରବଙ୍କ ମନସାମ ଆଜି ପୁରୁଷରବ ।
 ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ଅତିଶୟ ମନେ ହୋଇ କୋପ
 ବୋଇଲେ ମୋ ପାଣ୍ଡୁ ବେଗେ ପଳା ପଳା ସର୍ପ
 ଯେବେ ସାହାକାଳେ ତୋର ଦେଖିଲେଆନନ
 ଅସାଧା ହୁଅଇ ଶାସ୍ତ୍ର ହୋଇଛି ଲିଖନ ।
 ଦେହେ ପଡ଼ିଲେ ବର୍ଷକ ଧର୍ମ ହୁଏ ହାନି
 କେବେ ହେଲେ ପିତୃଲୋକ ନ ପାଆନ୍ତି ପାଣି
 କାମୁଡ଼ିଲେ ନିଶ୍ଚୟରେ ହୁଅଇ ମରଣ
 ସର୍ପମାନଙ୍କର ଅଛି ଏତେ ମନ୍ଦଗୁଣ ।
 ପଳାଇ ନ ଯାଇ ଆଉ ରହିବୁ ମୋ ପାଶ
 ତୋତେ ଲଜ ନ ମାଡ଼ଇ ପୁଣି ବୋଲୁ ଯେଷ
 ମରଣ ଭୟରେ ଆସି ପଶିଲୁ ଶରଣ
 ମୋ ରଥରେ ରଖି ତୋତେ ପାଇଲୁ କଷଣ
 ନାନା ଦୋଷ ନ ଧରି ମୁଁ ରହିଥିଲୁ ତୋତେ
 ଏତେକାଳେ ହେଲୁ ତାର ପ୍ରତିଫଳ ମୋତେ
 ବଂଶ ବୁଢ଼ାଇ ବଞ୍ଚିବା କଲୁ ମନେ ସଧ
 ତୋ ଛୁରକୁ ପେଶି ହେଲୁ ମୋର ଶିରଶ୍ଚିବ
 ଆରେ ପାପସର୍ପ କପାଳ ଚାପେ ଫେରି ଫେରି
 ପ୍ରାଣ ଯାଉ ରେ ତୋହର ମୁଖ । ଫାଟିକରି ।
 ପଳାରେ ନିଶ୍ଚୟ ହୁଏ ପଳା ମୋ ରଥରୁ
 ବହୁକାର୍ଯ୍ୟ ନାଶ କଲି ତୋହର ହେତୁରୁ ।
 ଶୁଣି ଶୋଷକ ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣି ଗିର
 ଅକାରଣେ ଭାଙ୍ଗିଲୁ ତୁ ଦଧିକୁ ମୋହର ।
 ପୁଣି ବୃଥା ଝିଙ୍କାସିଲୁ ମିଛେ ଦେଇ ଦୋଷ
 ତୋ ରଥତଳକୁ ଆଜି ଭୂମି କରୁ ଗ୍ରାସ ।
 ଦୁଇଦଣ୍ଡ ମାତ୍ର ତଳ ଭୂମିରେ ପଶିବ
 ଚହ୍ନୁରୁ ଉଠିଲେ ତୋତେ କେହି ନ ଜିଣିବ
 ଶାପଦେଇ କାଳ ସର୍ପ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ଛାଡ଼ି
 ପଳାଇଲୁ ମହାହୋଧେ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ି ।

କର୍ଣ୍ଣ ଡେଇଁ ଶୁଣ ଆହେ ମନୁ ନୃପବର
 ବ୍ୟାଧି ସର୍ପ ଶତ୍ରୁଗନ୍ଧାରୁ ଆବର କୁମ୍ଭୀର ।
 ମର୍ଦ୍ଦିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀକ ସିଂହ ଏ ସକଳ ପ୍ରାଣୀ
 କାହାର ନୁହନ୍ତି କାଳେ ଦୂତେ ଥିବ ଜାଣି ।
 ଯେଉଁ ଜନ ଏମାନଙ୍କୁ ଦିଅଇ ଆଶ୍ରୟ
 ବାଳେ ନାଶକୁ ଭଜଇ ସେ ପ୍ରାଣୀ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ଶରଣ ରଖିଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଅସମୟ କାଳେ
 ତାକୁ ଶାପ ଦେଇ ଉପକାରର ବଦଳେ ।
 ଆହେ ଜ୍ଞାନୀ ବୃଦ୍ଧମାନେ କରିବ ବିଚାର
 ଉପକାର କରିବାରୁ ହେଲୁ ଅପକାର ।

କର୍ଣ୍ଣବଧ

କର ଯୋଡ଼ି ଜଣାଇଲେ ବିଲଙ୍କ ଶିଖର
 ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁଖି ମୋର କଥା ଦେନା କର ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ କୌଶଳେ ସର୍ପ ଗଲୁ ଲଜ ପାଇ
 ଶୂନ୍ୟ ପଥେ ଉଡ଼ିଗଲୁ କର୍ଣ୍ଣେ ଶାପଦେଇ ।
 ତସ୍ତର କେବଣ କଥା କରିଲେ କୌରବେ
 ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମୋର ଇଚ୍ଛା ଏବେ ।
 ବାହାନ୍ତି ସେ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ଦେବହର
 କର୍ଣ୍ଣର ଛୁମ୍ବରେ ନେଇ ରଥ ସେ ଉଠାରି ।
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ଦେଖି କମ୍ପମାନ କର୍ଣ୍ଣ
 ଶତ ଶତ ଶର ବିନି ଘାତ ନନ୍ଦନ ।
 ଲୁହାର ନାସତ ଶଙ୍ଖଗଲ ପକ୍ଷୀ ଛନ୍ଦ
 ସହସ୍ର ନାସତ କର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷଣ ବିନ୍ଧ ।
 ପୁଣି ନାସତ ବିନ୍ଧଲୁ କର୍ଣ୍ଣ ସସ୍ତ୍ରବନ୍ଧ
 ଅର୍ଜୁନ ଛେଦିଲୁ ତାହା କୃବେଶସ୍ତ୍ର ଦେନ ।
 ପୁଣି ଚାରିଗଡ଼ ବାଣ କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରହାରିଲେ
 ଏକଶତେ ଧନଞ୍ଜୟ ସବୁ କାଟିଦେଲେ ।
 କୁହୁକ ଶରକୁ ପୁଣି ମାଇଲେ ଶ୍ଵପେୟ
 ଦିଗ ବିଦିଗ ହୋଇଲୁ ଅନ୍ଧକାରମୟ ।
 ଦଶଦିଗ ଅନ୍ଧକାର ନ ଦଶଇ କିଛି
 ମାଇଲେକ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ଶର ସବ୍ୟସାଚୀ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ତେଜକୁ ସେ ଯେଣୁ ପ୍ରକାଶିଲୁ
 ଫିଟିଲୁ କୁହୁକ ଦଶଦିଗ ସେ ଦିଶିଲୁ ।
 ପୁଣି ଅସୁତେକ ଶର କର୍ଣ୍ଣ ମହାବାର
 କପିକେତନ ଉପରେ କଲେକ ପ୍ରହାର ।

ବୁଦ୍ଧି ସହସ୍ର ମାଲଲେ ବୁଦ୍ଧିଷ୍ଠି ପ୍ରମୁଦ
 ସହସ୍ର ମାଲଲେ ପୁଣି ରଥ ଉପରକୁ ।
 ପାଞ୍ଚକୁ ପେଟଲେ ବୁଦ୍ଧି ଅପୁତେକ ଚର
 ତା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯାହା ଶରୀର
 ଅପୁତ ଶର ପ୍ରହାର ବର ଧନହାର
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ସକଳ ଅସ୍ତ୍ର କରିଦେଲେ ଶୟ ।
 ପୁଣି କପିଳକଟନକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଧନୁର
 ଦଶସହସ୍ର ନାସତ କରିଲେ ପ୍ରହାର ।
 ସହସ୍ର ଶର ବିକଳେ ଯେ ବୁଦ୍ଧି ଅଶୁକ୍ଳ
 ପ୍ରସନ୍ନ ଶରେ ପାର୍ଥ ହେଉଲେ ସବୁକୁ ।
 ପ୍ରବଚାଶର ମାଲଲେ ପୂର୍ବଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ବିଜୁ ଶର ମାରି ପାର୍ଥ କରିଦେଲେ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ପାଞ୍ଚଶତ ଶର ପୁଣି ଦେଖିଲେ ବ୍ୟୋମ
 ଗଜନ ନାଦେ ଘୋଷିଲୁ ବିଦ୍ୟୁତ ପରାୟ ।
 ବଜ୍ରାବଳ ଶର ମାରି ପାର୍ଥ ମହାବଳୀ
 କର୍ଣ୍ଣର ସକଳ ଶର କରିଦେଲେ ଧୁଳି ।
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ମହାବର ଧରି ଅଗ୍ନି ଶର
 ପ୍ରହାରନ୍ତେ କମ୍ପମାନ ହେଲୁ ତଳପୁର ।
 ଉଭୟ ଦଳର ସୈନ୍ୟ ପଳାଇଲେ ଧୁଳି
 ପବନାଶର ମାଲଲେ ଅର୍ଜୁନ ଆମୟ ।
 ପବନ ଦାତେ ଅନଳ ହୋଇଲୁ ପ୍ରବଳ
 ପଡ଼ିଲୁ କୌରବଆଟ ପୋଡ଼ିଲୁ ସକଳ ।
 ନିଜ ଶର ନିଜ ସୈନ୍ୟ କରଇ ଦହନ
 ବାଧହୋଇ ମେଘାଶର ପ୍ରହାରଲେ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଯଦୁ ଜଳବୃଷ୍ଟି ହେଲୁ ପ୍ରବଳ ରୂପରେ
 ତଦୁ ଅଗ୍ନି ଲିଭିଗଲୁ ଆପଣା ଆଟରେ ।
 ବେଳକୁବେଳ ପ୍ରବଳ କର୍ଣ୍ଣ ମହାବର
 ଶର ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ଅବସର ।
 ଶରମାନଙ୍କ ତେଜରେ ଆଖି ଯାଏ ଚୁକି
 ଗଗନରେ ହିତେ ଯେହ୍ନେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସଜ୍ଜିବଳ
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ସମର କଥା ଅତି ଅକଥନ
 ସୈନ୍ୟ ଲେଟନ୍ତ ଯେସନ ବାତେ ରମ୍ଭାବନ ।
 କି ଅବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ
 ତାଳବନେ ପକ୍ୱତାଳ ପଡ଼ଇ ଯେମନ୍ତ ।
 ସେହିପରି କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ସୁଗନ୍ଧ ଶରରେ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଛୁଣ୍ଟି ପଡ଼ଇ ତଳରେ ।

ଏହି ଅସମ୍ଭବ ଯୁଦ୍ଧ ନ ସରେ କହିଲେ
 ଭୂତରେ ଖେତରେ ଥାଇ କବଳ ନାଶିଲେ ।
 କର୍ଣ୍ଣାର୍ଜୁନ ନିରପେକ୍ଷ ସମର କରନ୍ତୁ
 ସମକକ୍ଷ ଭାବ ଦେନ ଅସ୍ଥାବ ବୁଲନ୍ତୁ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ପୁରୁଷମାନେ ଜୀବଆଶା ଛାଡ଼ି
 ରଣସେତେ ଦୁଇବଳ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ମାଡ଼ି ।
 ରଥୀ ପଦାତ ସକଳେ ହେଲେ ଏକ ମେଳ
 ହେତେ କୌରବ ସୈନ୍ୟ ଲଗାଇଲେ ବୋଲ
 ଦେଉ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଦ୍ରୁପଦ କୁମାର
 ନବଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ହେଲୁ ଅଗ୍ରସର ।
 ଅବୁଦ୍ଧେକ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ସମର କରିବା ପାଇଁ ଚଳିଲେ ତଡ଼ି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଉତ୍ତମୁଖି ଦେଖିଣ ନକୁଳ
 ତଳିଲକ୍ଷ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନାଇ ତଡ଼ି ।
 ଠିଆହେଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି
 ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତେ ଅଛୁ ଯାଠି ନବନଖି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଚତୁର୍ମୁଖି ପୁଣି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସଙ୍ଗେ ନେଲେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରଥ କର ଗର ।
 ଆହୁରି ଯେ ତଳିଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ସହସ୍ରରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ କୁରୁସୈନ୍ୟର ଭିତରେ
 କୁନ୍ତ ଶତ୍ରୁ ଶାନ୍ତବଳ ପରିସ୍ତ ଯେ ଯାଠି
 ଯଶ୍ବ ଦେନ ଶକୁନର ସମ୍ମୁଖରେ ରେଟି ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହସ୍ତୀ ଗୁଣ୍ଡେ ବଞ୍ଚେ ରଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କୋପ ହୋଇ ଶ୍ରୀକୃତଜର ଧରି ଧନୁ ଗର ।
 ବାହାର ହେଲେ କୌରବ ସଙ୍ଗେ କରି ରଣ
 ଏହିକାଳରେ ଶକୁନ ତାହାକୁ ରେଟିଣ
 ବୋଇଲୁ ଯେ ରହ ରହ ଆଗର ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାରି ପରା ହେବୁ ନୃପ ଗର ।
 ଆଗର ମୋ ହାତରୁ ଯେବେ ରହିବୁ ତୁ ବର୍ତ୍ତୀ
 ତେବେ ସିନା ପରା ହେବୁ ରାଜତତ୍ତ୍ୱବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଏହା କହି ଘୋରନାଦେ କଲୁ ଆହ୍ୱାନନ
 ରଥେ ଥାଇ ଏ ସକଳ ଦେଖି ଉଗ୍ରବାନ ।
 ସହଦେବଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ପାଶକୁ ଡକାଇ
 ଦେଖ ଶକୁନ ଧର୍ମକୁ କଟାଇ କରଇ ।
 ଶୁଣି ସହଦେବ ତଡ଼ି ଗଲେକ ଦଉଡ଼ି
 ମଉସାସାସ୍ତ୍ର ଛୁଗପଲ ଯେହ୍ନେ ନିଏ ତଡ଼ି ।

ସେହିଭାବେ କୁରୁଦୈତ୍ୟ କରିଣ ମନୁନ
 ଯେବଣ ହୋଇଲେ ଯଥା ଧର୍ମେ ନୟନ ।
 ସୁଧର୍ମକୁ ପଛକରି ମନ୍ଦି ରୂପାମଣି
 ଶକୁନ ସମ୍ଭାଣେ ରଥ ରଖାଇଲେ ଆଣି ।
 ବଳୟ ମଣିମୁକୁଟ ଭୂଷିତ ହୋଇଣ
 କେହି ରଥେ କେହି ଗଜେ କରି ଆସିଲେ ।
 ଏକ ମୁଖରେ ସକଳେ କଲେକ ସମର
 ଶର ଆତୟାତେ ମନ୍ତ୍ର ଦିଶେ ଅସିକାର
 ରଥାଣ୍ଡ ଗଜ ପଦାତ ସାବ ମୟମଣ୍ଡ
 ମହାମନ୍ତ୍ର ହୋଇ ପଡ଼ୁ ନନ୍ଦି ଗଜଦନ୍ତା ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଅଗୋଚର କର୍ଣ୍ଣବର ରଣ
 ପଲକମାତ୍ରେ ପେଷନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବାଣ ।
 ଏହି ରୂପରେ ସମର ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରବଳ
 କର୍ଣ୍ଣର ରଥ ହୋଇଲ ଅତି ଅସମ୍ଭାଳ ।
 ଶୋଚକ ସର୍ପ ଯେଉଁଠି ଦେଇଥିଲ ଶାପ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ପଳଇ ଆସି ସେହି ଅନୁରୂପ ।
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ସମରବଳେ ରଥ ଦ୍ରୁତେ ଚଳେ
 ସହ ନ ପାରଣ ଚଳ ପଶିଲ ଭୂତଳ ।
 ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ ମଧ୍ୟ ହେଲ ଭୂମିଗତ
 ଅଚଳ ହୋଇଣ ରଥ ନ ଚଳେ କହ୍ନେ ।
 ମେରୁ ପର୍ବତରୁ ଭାରି ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ
 କହ୍ନେତରେ ଟେକିଦେଲେ ତାହା ଜଗନ୍ନାଥ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ଶୁଣ ଶାର ପାଥ
 କହ୍ନେ ସମର ରଣ ତୋଳି ମୋର ରଥ ।
 ଶରଣରକ୍ଷଣ ବୋଲି ଉଡ଼ଇ ତୋ ବାନା
 ବିରଥୀ ହୋଇଛୁ ମୋତେ ପ୍ରମାଦ ଦିଅନା ।
 ଶୁଣ ସମର ନୟମ ଯେ ବଧୁ ବଧାନ
 ମାତଙ୍ଗାସୁମାନଙ୍କରେ ହୋଇଛୁ ଲିଖନୀ ।
 କେଶକୁ ମୁକୁଳା କରି ଯେହୁ ଠିଆହେବ
 ଅସୁଦାତ ତା-ଉପରେ କେତେ ନ କରିବ ।
 ଅସୁହାନ ହୋଇ ଯେବେ ଥିବ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ
 ତାହାକୁ ଦେଖିଲଣି କରିବ ତ୍ୟକତ ।
 ବାଳ ମୁକୁଳା ଆବର ଅମ୍ଭ ଅସମ୍ଭାଳ
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ହାତ ଥୋଇଲେ କପାଳ ।
 ଦାନ୍ତେ କୁଟା କୁଠାରକୁ ଯେ ବାନ୍ଧବ ଗଲେ
 ଯାନ ବାନ୍ଧନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ଉଷାହେବ ଚଳେ ।

ଶରଣ ବୋଲି କହିବ ଯେ ଜନ ମୁଖରେ
 ରଣ କରୁ କରୁ ପିଠି ଯେ ଦେବ ସମରେ ।
 ଯେବଣ ଶାସୀ ହୋଇବ ସମରେ ନିସତ
 ତାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଚଳିବ ଭାରିତ ।
 ଏମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଯେହୁ ନାଶ କରେ
 ଜୀବନ୍ତ ଅଯଶ ମଲେ ପଡ଼ଇ ନରକରେ ।
 ତୁ ଗୁଣବନ୍ତ ପଣ୍ଡିତ ଆଶ୍ରୟ ଅରଜୁନ
 ପାର୍ଥୀବର ରହିବୁ ବହୁ ଭାଗବାନ ।
 ଏଠାରେ କହ୍ନେ ପାପ ହୁଏ ଶୁଭତର
 ଅଳପ ପୁଣ୍ୟ କରଲେ ସୁଅଲ ଅପାର ।
 ଦୁଇଦଣ୍ଡ ମାତ ରହ ସମର ନ କରି
 କରିବ ସମର ରଥ ଉଠିଲେ ମୋହରି ।
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଏପରି ବିନୟକୁ ଶୁଣି
 ସ୍ଥଳର ହୋଇ ରହିଲେ ପାର୍ଥ ଶରମଣି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ବୋଇଲେ ସ୍ଥଳତ କପାଳ ହେଲ ଆହେ ପାର୍ଥ
 ଚଞ୍ଚଳ ଗତରେ ଶର କର ହେ ସେପଣ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଶିରକମଳ କାଟ ଏହିପଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ହୋଇଛୁ ବିରଥୀ
 ଧର୍ମର କଥା ବିନୟେ ବହୁତ କହନ୍ତି ।
 ଏ ଅଧର୍ମ କଥା ମୁଁହିଁ କପାଳ କରିବ
 ଦୁଇଦଣ୍ଡ ପରେ ରଥେ ଉଠିଲେ ମାରିବ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ମୁଁ ଆହେ ଦୟାମୟ
 ବିନା ସମରେ କେମନ୍ତେ କରିବଇଁ କ୍ଷୟ ।
 ବିରଥୀ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ମୁଁହିଁ ନ ମାରଇ ବାଣ
 ଏହା କି ନଜାଣି ତୁମ୍ଭେ ଆହେ ନାରାୟଣ ।
 ଶୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ହେ ହରି
 ବିରଥୀ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବ ଅଧର୍ମ ଆଚର ।
 ତୁମ୍ଭଠାରେ ଏ ସକଳ ହେବ କି ସଙ୍ଗତ
 ତାହା ଶୁଣି ବୋଲୁଛନ୍ତି ଜଗତର ନାଥ ।
 ସଦା ଧର୍ମପଥେ ତୁମ୍ଭେ କର ବିଚରଣ
 ଅଧର୍ମ କେମନ୍ତେ ତାହା ଭ୍ରମରେ ନ ଜାଣ ।
 ଯେବେ ବନେ ଯାଇଥିଲେ ଏହି ପାଣ୍ଡବର
 ମୃଗୟା ବିନୋଦେ ବନେ ବୁଲୁଥିଲେ ଏହି
 ସିନ୍ଧୁଜୋ ଜୟହସ୍ତେ ଦେଲ ପଠାଇଣ
 ସ୍ରୋତଫଳ ନେଉଥିଲ କରି ଭୋରପଣ ।

ପୁଣି ଭାଆଇଲୁ ତୁମେ କପଟରେ ପଣା
 ବନ୍ଧ୍ୟ ଧନ କଣି ନେଲ ଏ ହେଲେ ନିଆଣା ।
 ଏ ପଣସାକୁ ସଂଗ୍ରହଲେ ବସାଇଲେ
 କେତେ ବା କହିବ ଯେତେ ମନ ଗାଳିପଡ଼େ ।
 କୃଷ୍ଣାବଳୀ ଧର ଶୁଣା ଥାଏ ଧନକୁ
 ବସନ୍ତ କଲ ଦେଖିବାପାଇଁ ତା ଜାନ୍ତିକୁ ।
 ଏ ସକଳ ଧର୍ମକଥା ତୁମର ଅଟଇ
 ଏତେବେଳେ କହୁଅଛୁ ଲଜ ନ ମାଡ଼ଇ ।
 ଶ୍ରୀମକୁ ମିଶ୍ରାନ୍ନ ସଙ୍ଗେ ଶୁଆଇଲ କିଏ
 ବିଷଦାର ଯେଉଁକାଳେ ଶେଲେ ମୋ ମନ
 ଦାଦ ଗୋଡ଼ ବାନ୍ଧି ପୁଣି ମିଙ୍ଗିଲି ଜଳରେ
 ଜଳଜନ୍ତୁ ଖାଉ ବୋଲି ବିଚାର ମନରେ ।
 ପୋଡ଼ୁ ଏ ତୁମର ଧର୍ମ କେମନ୍ତ ଅଟଇ
 ଆହୁରି କହୁଛୁ ଧର୍ମ ଶୁଣ ମନଦେଇ ।
 ସବୁକାଳେ ତୁମେମାନେ ତଳ ଧର୍ମବାଟେ
 ଘର କଲ ଝୁଣା ଘୃତ ଜଉ ଛଣପଟେ ।
 ଅତି ଗଉରବ କରି ପାଣ୍ଡବକୁ ନେଲ
 ସେହି କପଟ ଗୃହରେ ତାକୁ ରଖାଇଲ ।
 ଗୁପ୍ତରେ ପୁରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାକୁ ପଠାଇ
 ଅର୍ଦ୍ଧରାଶି ନିଆଁ ଦେଲ ଯେ ଘରେ ଲଗାଇ
 ବିକଳେ ପଣ୍ଡାପାଣ୍ଡବ ପଶିଲେ ବିବର
 ସେଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର ହେଲେ କୌଣସି ପ୍ରଜାରେ
 ଏହା ନୁହେଁ କି ତୁମର ପରମାର୍ଥ ଧର୍ମ
 ଆହୁରି କହୁଛୁ ଶୁଣ କରିଛ ଯେ କର୍ମ ।
 ତଉଦ ବରଷ ମାସ ସୁଭଦ୍ରା ଚନ୍ଦ୍ର
 ନ ଜାଣ ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ପଶିଲ ହୋଇ ଅସହାୟ ।
 ଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧରେ ତାହାକୁ ମାରି ନ ପାରିଲ
 ବେଢ଼ି ମାରିବ ବୋଲି ସଙ୍ଗେ ବିଚାରଲ ।
 ଏକ ଶିଶୁକୁ ବେଢ଼ିଲେ ଅର୍ବୁଦ ଧାନ୍ତୁଣୀ
 ସମସ୍ତେ ମିଶି ମାଇଲ ଏ ଧର୍ମ ନୁହେଁ କି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ କଥା କୁଣ୍ଡ କରନ୍ତେ ପ୍ରଜାଣ
 ଅଶ୍ୱନଙ୍କ ମନେ ହୋଇ ଜନ୍ମିଲ ବିଶେଷ ।
 ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲେ କୁଣ୍ଡ ଶୁଣ ଧନଜୟ
 ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଶଯ୍ୟ ବେଗେ କର ଯୟ ।
 ଦୁଇଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଯେବେ ତା ରଥ ଉଠିବ
 ତେବେ ତାହାକୁ ସମ୍ମରେ କେହି ନ ପାରିବ ।

ଏତେ ବଚନ ଶୁଣି ବର ଧରକୁ
 ବୋଇଲେ ହେ କର୍ଣ୍ଣ ଧର ତୁମେ ଶୁଣନ ।
 ପୁରଞ୍ଜନେ ମୋର ମନ ବୁଝଇ ପଣ୍ଡିତ
 ଦିନାହେତେ ଭୁଲୁଛୁ ଜଣକ ସମ୍ଭାର ।
 ମୋ କହି ଗାଣିବରେ ବସାଇଲ ବାଣ
 କର୍ଣ୍ଣର ବୁଦ୍ଧି ନ ସୁରେ ଏତେ ବେଶିଣ ।
 କେତେ ଗୋବର ଯେ ଶୁଣ ସୁଧୀୟୁ
 ତା ଦେଲେ କି ଆଉ ଗୁଡ଼ିବିବ ପାର୍ଥ ।
 ଶାଳକ ବଚନ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ଧନୁର
 ଶ୍ରୀମ ମୋହନ ଧର କରଲେ ଟକାର ।
 ନିରୋଧେ ରହିଛନ୍ତି ବର ଧରକୁ
 ସେ ରଥ ସହସ୍ର ତାଳ ଉତ୍ତର ସମାନ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପାଦ ଗାଳି କହୁଛନ୍ତି ଭୂମିରେ
 କେଉଁପରି ସମ ସେବ ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଯେତେ ଯେତେ ଅସ୍ତ୍ର କର୍ଣ୍ଣ କରଇ ପ୍ରହାର
 କହୁଥାନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ କରନ୍ତୁ ସମ୍ଭାର ।
 ହିନ୍ଦୁସ୍ତ୍ର ଗୋବର ଧୁମ୍ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚୀ
 କୋପିତ ଧର୍ମ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଶାପ ଦେଉଅଛି ।
 ଦୁଇଦଣ୍ଡ ରଥେକ ପଶିବ ଭୂମିରେ
 ଏହିମଧ୍ୟ ତାକୁ ଯେବେ ପଡ଼ାଇପାରେ ବଳେ
 ତେବେ ଶଶିବାକୁ କେହି ନୋହୁବେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ
 ଏବେ ଏକଦଣ୍ଡ ଆସି ହେଉଣି ଧମକ ।
 ଆଉ ଏକଦଣ୍ଡ ପର ଆକାଶ ଉଠିବ
 ପୁଣି ସେ ରଥର ବର୍ଦ୍ଧ ସମ୍ଭର କରିବ ।
 ତେତେବେଳେ କେଉଁ ଶୀଘ୍ର ନୋହୁବ ସମାନ
 କପରି ତାହାକୁ ତୁମେ କରିବ ନିଧନ ।
 ଏତେ ଶୁଣି ବିକଳ ହୋଇଲେ କହୁଛି
 ତୁମେ ବସାଇଲେ ଅର୍ଦ୍ଧରାଶି ବାଣଗୋଟି ।
 ସେ ଶରୀରତେ କର୍ଣ୍ଣର ଛୁଡ଼ିଯାନ୍ତେ ମୁଣ୍ଡ
 ଧରଣୀରେ ପଡ଼ଇ ଶିରସ ମୁଣ୍ଡ ।
 ପୁଣି ମୁଣ୍ଡେକ କରନ୍ତୁ ହେଲ ଉତପତ୍ତି
 ତପଣେ ଉଠି ଧଇଲ କରେ ବଜ ଶକ୍ତି ।
 ପୁଣି ଅଶ୍ୱନ ବିକଳେ ପାଣ୍ଡବତ ଶର
 ଯେଉଁ ଶର ଦହିଥିଲେ ସି ପୁରକୁ ସର ।
 ସେ ଶର କାଣ୍ଡେ ବସାଇ ଟାଣିଦ୍ୟନ୍ତେ ଛୁଡ଼ି
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ମୁଣ୍ଡ କାଟି ତଳେ ପଡ଼ି ଛୁଡ଼ି ।

ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣର କମନ୍ତ ମୁଣ୍ଡକ ଭେଦ
 ଶୀର୍ଷ କେବେ ଦେଶ ପ୍ରଭୁ ଏ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ସହଦେବକୁ ଡକାଇ ପୁଲ୍ଲିଲେ ରମେଶ
 ପୁଣି ମୁଣ୍ଡ ଉଠୁକଲ କେବଣ ଭବିଷ୍ୟ ।
 କରଯୋଡ଼ି ଜଣାଇଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରୁଡ଼ାମଣି
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଯେଣୁ କର୍ଣ୍ଣ ଗରମଣି ।
 ଅଭେଦ କବଚ ଆଉ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
 ପୁଣି ଅଭେଦ ଚର୍ଚ୍ଚର ଦେଲେ ଅଂଶୁମାଳ ।
 ଚାନ୍ଦା ଜଣି ଆଖଣ୍ଡଳ ଦ୍ଵିଜବେଶ ପର
 ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପଦେ ମାଣିଣ ଆଣିଦେଲେ ହର
 ଏ ସକଳ କଥା ଯହୁଁ ଜାଣିଲେ ଆଦିତ୍ୟ
 ପୁଣର ନିମନ୍ତେ ତହୁଁ ହୋଇଲେ ଭବିତ ।
 ପୁଣ ପୁଣକୁ ଅମରେ ବସାଇବା ପାଇଁ
 ମକ ଚଳିଅ ଧୃତସ୍ଥେ ଶ୍ଵେପିଦେଲେ ନେଇ ।
 ଏ କଥାରେ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ କରଲେ ସମ୍ମତ
 ତେଣୁ କୌଣସି ଶରରେ ସେହି ନୁହେଁ ହତ
 ଯେବେ ସେ ମକଚଳିଅ ଯାଇପାରେ ପୋଡ଼ି
 ତେବେ କର୍ଣ୍ଣଶିର ଯିବ ଏକାବେଳେ ଛୁଡ଼ି ।
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁଲ୍ଲିଲେ କେମନ୍ତ ଏ ହେବ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରକାଶ କରିଲେ ଶୁଣ ତେବେ ଦେବ
 ପାଣ୍ଡୁପତ ନିଳଚନ୍ଦ୍ର ବାବଲ ଏ ତିନି
 ଏକାବେଳେକେ ବିଛନ୍ତି ଗର ପାଲଗୁଳି ।
 ପାଣ୍ଡୁପତ ଯେ ନାଉକି ବାବଲ ବନ୍ଧକୁ
 ନିଳଚନ୍ଦ୍ର ପେଟରୁ ତାହାର କଳକୁ ।
 ଏ ତିନିଶର ପଡ଼ିଲେ ତା ତିନି ସ୍ଥାନରେ
 ତିନିଗଡ଼ ହୋଇ କର୍ଣ୍ଣ ପଡ଼ିବ ମହାରେ ।
 ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ
 ନିଳଚନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ଲଗାଇଲେ ଲଘୁ ।
 ତହୁଁ ପାତାକୁ ଅଇଲେ ସେ ବାଣ ବନ୍ଧନ
 ସେ ତିନିକି ଗାନ୍ଧିବରେ ବସାଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଆକର୍ଣ୍ଣ ଓଟାର ଶୁଣ ଦିଅନ୍ତେ ଯେ ଛୁଡ଼ି
 ଚଳିଲେ ସେ ତିନିବାଣ ଦେଇ ଭୋରରଡ଼ି ।
 ପାଣ୍ଡୁପତ ପଶିଲ ଯେ କର୍ଣ୍ଣର ନାଉରେ
 ବାବଲ ଶର ପଡ଼ିଲ ଯାଇଣ ଛୁଡ଼ିରେ ।
 କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ପରି ନିଳଚନ୍ଦ୍ର ଗଲ
 କର୍ଣ୍ଣ ଗଳା ବନ୍ଧ ନାଉ କାଟି କୋଇଲ ।

ତିନିଗଡ଼ି ହୋଇବାରୁ ଛୁଡ଼ିଲ ପରାଣ
 ଆହା ଚଳିଲ ଆକାଶେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶିଣ ।
 ବୁଡ଼ୁ ବୁଡ଼ୁ ଗୁମ୍ଫାପତ ଅଙ୍ଗେ ହେଲ ଲୁନ
 ଏସୁଅନ୍ତେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ହେ ରାଜନ ।
 ଶ୍ଵସ୍ତଦେବ ଦଶଦିନ କରିଲେ ସମର
 ଦ୍ରୋଣ ପାଞ୍ଚଦିନ ଗଲେ ଶମନ ନଗର ।
 ଅଭାଲ ଦିନ ସମର କରି ସୂର୍ଯ୍ୟସୁତ
 ଧନଞ୍ଜୟଙ୍କ ହାତରେ ହୋଇଲେ ନିହତ ।
 ଯୋଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଶନିବାର ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗେ
 କର୍ଣ୍ଣଶିର ଛେଦହେଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ ।
 ଦିବା ଦୁଇ ପ୍ରହରରେ କର୍ଣ୍ଣ ହୋନ୍ତେ ନାଶ
 ସେହିକ୍ଷଣି ଅନ୍ଧକାର ହେଲ ଦଶଦିଶ ।
 ଆକାଶରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ କଲେକ ରୋଦନ
 ଆହା ପୁଣ କେଣେ ଗଲୁ ମୋ ଜୀବ ଜୀବନ
 ଆରେ ଗରବର ବାବୁ ଧାର୍ମିକ ସୁମତ
 ଚାଲିଲେ ତୋ ଭାର ସହି ନ ପାରଇ ଶିତି ।
 ଆଶେ ଚାଲୁ ଯେବେ ତୁହି ଆରେ ବାପଧନ
 ଧୃତ୍ୟା ନ ସହି ରକ୍ତ କରଇ ବମନ ।
 ଧୀରେ ଚାଲିବାର ପାଇଁ ତୋତେ ରେ କୁମର
 ଶିତି ନିତି ଲୁହସିଏ ସୁନା ଶପଣର ।
 ସେ ସକଳ ସୁନାକୁ ତୁ କରିଦେଉ ଦାନ
 ଦାନେଶ୍ଵର ମାନେଶ୍ଵର ଅଟୁରେ ନନ୍ଦନ ।
 ଭାରତେ ଭାବେଲମଲ୍ଲି ତୋର ନାମ ପୁଅ
 କବଚ କୁଣ୍ଡଳ ଦେଇ ତୁଟାଇଲୁ ଦେହ ।
 ଶୋଚନା ନ କରି ସବୁ ଦାନ ଦେଇ ବାପ
 ଶଶିକୁ କେବଳ ଆଶ୍ରା କଲୁ କାଳସର୍ପ ।
 ସେହି ପୁଣି କାଳେ ତୋତେ ହୋଇଲ ବଲ୍ଲଭ
 ତାହାର ଶାପରେ ସିନା ହେଲୁ ଏତଦସର ।
 ଏହିରୂପରେ ରୋଦନ କରନ୍ତୁ ତପନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 କର୍ଣ୍ଣ ମୃତପିଣ୍ଡକୁ ଯେ ଆଲଙ୍ଘନ କରି
 ବୋଇଲେ ହେ ମିତ୍ର କେଣେ ଗଲ ଛୁଡ଼ିକରି
 ଆହେ ଗରବର କ୍ଷଣି ମିତ୍ର ରୁଡ଼ାମଣି
 ତୁମ୍ଭ ସମ ଦାନ ଆଉ ନ ହେବେ ପରଶୀ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଦାନା ବୋଲ ପଡ଼ି ତିନିପୁରେ ହରି
 ତାହାଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଶରଣ ହିଁ ଜରୁପ ଧରି ।

ତାହାଙ୍କ ସନ୍ତୋଷ ପାଇଁ ମାରି ନିଜ ପୁତ୍ର
 ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କଲ ଅସ୍ତ୍ର ମାଂସକୁ ବିଭକ୍ତ ।
 ପୁଣିହିଁ ସେ ମାଂସ ନେଇ କରିଲ ବ୍ୟଞ୍ଜନ
 ଦେଖି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ।
 ଆବର ତୁମ୍ଭ ପୁଅକୁ ଦେଲେ ସେ ବଞ୍ଚାଇ
 ଦାନେଶ୍ୱର ନାମ ଦେଇଗଲେ ଗୋପ୍ୟ ନୋଇ
 ହେ ମିତ୍ର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହିଥିଲ ମୋତେ
 ପାଣ୍ଡବ ମାରି ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ଯୁକ୍ତେ ।
 ତେଣୁ ତୁମ୍ଭର ବାହାକୁ ଆଶ୍ରା କରିଥିଲି
 ଏବେ ରଣସିନ୍ଧୁରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିଲି ।
 ସକଳ ଭରସା ମୋର ସରିଲା ଏଥର
 ହେ ମିତ୍ର କେମନ୍ତେ ଆଉ ଏଥୁ ହେବ ପାର ।
 ଦୃଢ଼ତା ସହ ନ ପାରେ ତୁମ୍ଭ ବେଶ ଗତି
 ସେଥିପାଇଁ ଶପଥର ସୁନା ଦିଏ ନିତି ।
 ହେ ମିତ୍ର କାହାକୁ ଆଉ କହିବ ବେଦନା
 ଶିଖରରେ ବୁଝିଗଲ ମୋର ରଜ୍ୟ ସିନା ।
 ଶରଣବତ୍ସଳ ତୁମ୍ଭେ ଆହୁ ମିତ୍ରବର
 ମହାଦାମା ବୋଲି ଖ୍ୟାତ ଅଟ ଚରତର
 ଜଗତ ସୁନ୍ଦର ତୋର କର୍ଣ୍ଣ ନାମ ଗୋଟି
 ଭାରତେ ଭାବିଲମଲ କଥା ଜଗତକୃତି ।
 କବଚ କୁଣ୍ଡଳ ଦାନଦେଇ ମହାବାନେ
 ମହାନଦ୍ରାରେ ଶୋଇଲ ଭବେ ରଣସ୍ଥାନେ ।
 ହେଁଲେକ୍ୟ ଜଣିବାପାଇଁ କାହାର ଛମଟା
 ଅନ୍ୟାୟ ସମରେ ମଲ ମୋ କପାଳ କଥା ।
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ମଲେ ଟିକେ ନୋହିଲ ମୋତେ
 ଜାଣଇ ମିତ୍ର ସ୍ୱାକର୍ଷ ଚାରବେ ଆଦର ।
 ହେ ମିତ୍ର କେତେ ଶାନ୍ତବି ତୁମ୍ଭର ସେ ଗୁଣ
 ରକ୍ତଦିନ ହେଲ ଏବେ ମୋର ଅଶରଣ ।
 ଭୀରୁମଣୀ ସୁପୁରୁଷ ଜାଲେ କି ନ କଲ
 ତନିଭଣ୍ଡା ଲକ୍ଷେରଜା ସମରେ ଜଣିଲ ।
 ଭୀରୁମଣୀ କନ୍ୟା ମୋତେ କରି ସମର୍ପଣ
 ପୁଣି ଜୀବତ କରିଲ ମୃତବଜରଣ ।
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଭକ୍ତି ଆଏ ସଦାକାଳେ
 ନିଧନ ହୋଇଲ ମିତ୍ର ମୋ ମନ୍ଦ କପାଳେ ।
 ଆହୁ ମିତ୍ର ଉଠ ଉଠ କଥା ଦେନାକର
 ଶୁଣିଯିବ ଦେଇ ମୋତେ ଥରେ ପାରିକର ।

ଏବେ ଦଶହର ଦଶେ ଅନ୍ଧାର କେବଳ
 ତୁମ୍ଭ ବିଦ୍ରବେ ବୁଝିଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୁଳ ।
 ହେ ମିତ୍ର ଟିକେ ନ ସହ ମୋର ଅପମାନ
 ଏବେ ଥରେ ଶୁଣୁନାହୁଁ କରଇ ସେଦନ ।
 ଉଠ ଉଠ ମିତ୍ରବର ଆଉ ସେ ନ ଶୁଅ
 ଶଙ୍କ ସାଜିଲେଣି ରଥ ରଣ କରିଯାଅ ।
 ଏହା କହି ମୃତପିଣ୍ଡ ଲଗାଇ ଶୁଭରେ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ ହୋଇ ଗଡ଼ିଲେ ମଞ୍ଚରେ ।
 ପରଦୁଃଖ ଦେଖି ମିତ୍ର ନ ପାର ସେ ସହ
 ମୁଁ ତୋର ଦୁଃଖେ ପଡ଼ିଛି ରହିଛ ନ ଚାହିଁ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଜଣି ଦଶେ ତୋ ବଦନ
 କପରି ମରଣ ବୁଝି ହୋଇଲୁ ନିଧନ ।
 ତିନି ଭୁବନ ଜଣାନ୍ତା କେ ନ ଥିଲେ ରଣେ
 ଦଇବ ବଳେ ସେ ମିତ୍ର ମୋର ଗଲ କେଣେ
 ଆହୁ ମିତ୍ର କହିଥିଲ ମୋତେ ସତ୍ୟକରି
 ନିଶ୍ଚଳଙ୍କ କରିଦେବ ପାଣ୍ଡବକୁ ମାରି ।
 ସେ ସତ୍ୟବାଣୀ କେବଣ ସ୍ଥାନରେ ରହିଲ
 ସେ କଥା ମୋତେ ସ୍ମରନ ପ୍ରାୟେ ଜଣାଗଲ ।
 ଆଜିଠାରୁ ଜାଣିଲି ମୁଁ ବିପଦେ ପଡ଼ିଲି
 ଯେକାଳେ ତୁମ୍ଭର ବାହୁ ଆଶ୍ରାକୁ ଉଠିଲି ।
 କଟକରେ ରଜା ହେବେ ଏବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଆଜିଠାରୁ ସର୍ବଦୁଃଖ ଯିବ ସେ ତାଙ୍କର ।
 ହେ ମିତ୍ର ବିପଦବନ୍ଧୁ ଆବର ଲଉଡ଼ି
 ରଣସମୁଦ୍ରେ ରସାର ଗଲ ମୋତେ ଛାଡ଼ି ।
 ନିରାଶ କରିବ ବୋଲି ଯେବେ ଜାଣିଥାନ୍ତୁ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କିଏ ବିବାଦ ଲଗାନ୍ତୁ ।
 ଏହିପରି ଶୋକକରି ଛାଡ଼ି ମୃତପିଣ୍ଡ
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ଯାଇ କୋଡ଼ିହୋଇ ମୁଣ୍ଡ
 ଏମନ୍ତ ସେ ଅନ୍ଧାର ମୋଇଲ ଯାପନ
 ଶଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ମାମୁଁ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ମୋର ପ୍ରାଣସଖା ଥିଲେ ତୁମ୍ଭର ରଥରେ
 ତୁମ୍ଭେପରି ବୀର ଆଉ ମଲେ କି ପ୍ରକାରେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ମୋର ବୁଝିଲ ସଂସାର
 କିଛି କରି ନ ପାରିଲ ତାର ପ୍ରତିକାର ।
 ଶଙ୍କ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ହେଉ କୁଣ୍ଡବସୁ
 ନିୟତି ଚନ୍ଦ୍ରକୁ କାର ଅକ୍ତିକ ଉପାୟ ।

ମୋହର କଥାକୁ ଭୁଲେ ଦୃଢ଼କର ଜାଣି
 ଯହିଁ କୃଷ୍ଣ ତହିଁ ଜୟ ଏଥେ ନାହିଁ ଆନ ।
 ଏଣେ ପାଣ୍ଡବ ସଜନୀ ହୁଏ ଦୃଷ୍ଟିଗତ
 ଉତ୍ସବ କଲେକ ଆଟେ ଧର୍ମର ସୁତ ।
 ଏହିଠାରେ କର୍ଣ୍ଣପଦ ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ସାଧୁଜନମାନେ ମୋର ନ ଘେନିବ ଦୋଷ ।
 ଜୟ ନୀଳାଚଳ ନାଥ ଅଗତିଚାରଣ
 ଜୟ ରମାପତି ପ୍ରଭୁ ମାନ ଉଦ୍ଧାରଣ ।
 ଆହେ କଳାକରମୁଖ ପାଣ୍ଡବ ରକ୍ଷକ
 ସେ ମୁଖ ଦର୍ଶନେ ପାପ ନ ରହଇ ପାଖ ।
 ବଡ଼ଦେଉଳେ ବସିଛ ହୋଇ ବଜ୍ରସେହା
 ପତିତପାବନ ବୋଲି ଉଡ଼ାଉଛ ବାନା ।
 ମୁଁ ପଡ଼ିତ ମୋ ଗୁହାରି ଶ୍ରବଣେ ଅକ୍ଷମ
 ଅଜାମିଳଠାରୁ ମୁଁ କି ଅଟଇ ଅଧମ ।

ଚାନ୍ଦ୍ରାକୁ ଚାରିଲ ପ୍ରଭୁ କଟାକ୍ଷ ମାନ୍ଦରେ
 ସେହପରି ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ୁ ମୋ ଉପରେ ଥରେ
 ବାଟ ଖରଚକୁ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ଧନ
 ଭୁଲେହିଁ ସମ୍ବଳ ମୋର ରଜ୍ଜର ରତନ ।
 ଅଶରୁଣ ବେଳକୁ ଭରସା କେହି ନାହିଁ
 ଭୁଲେ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ଅଟ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରବଣାସ୍ଥ ।
 କଳାମୟ ହରି ଭୁଲ ମହିମା ଅସୀମ
 ଦୁର୍ଗନ୍ଧ କରିପାର ଭୟଙ୍କର ଦ୍ରୁମ ।
 ଭୁଲୁର କୃପାରେ ପଳୁ ଲକ୍ଷ ପାରେ ଗିରି
 ଭୁଲୁର ବଳେ କପିଏ ଗଲେ ସିନ୍ଧୁ ତଟ ।
 ଭୁଲୁ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନେ ଅଛି କି ଶକତି
 ଶାରଳା ଦାସ ମାଗଇ ହେ ପ୍ରଭୁ ମୁକତି ।
 ଜଗତ ଜନନୀ ମାତ ଶାରଳା ଚରଣେ
 ଶରଣ ପଶି ଶାରଳା ଦାସ ମୁନି ଭଣେ ।

ଇତି ଶ୍ରୀମହାଭାରତ କର୍ଣ୍ଣପଦ

1898

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1898

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1898

1898

ବିକାସ

କମଳାକାନ୍ତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ପ୍ରକାର ବାବଦରେ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରସାଦ ହୋଇ ଦେଖି ନିମ୍ନ ଗୁଣିତ ପତ୍ର ।
ଅଗ୍ରମସ୍ତକ ଅର୍ଦ୍ଧ ଶାଲଲେ ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

କଳାବରତ	ସେଟ୍ ଟ ୧୩୫-୦୦	ବହୁ ପୁରଣ	ସେଟ୍ ଟ ୩୨-୦୦
କାଳୀକା ରାମ ପୁରାଣ	ଟ ୨୫-୦୦	ସ୍ୱପ୍ନ ପୁରଣ	ଟ ୨୨-୦୦
ହରିବଂଶ	ଟ ୨୦-୦୦	ବୈଦେହୀଣି କଳାସ	ଟ ୨୭-୦୦
ନନ୍ଦିନୀ ପୁରାଣ	ଟ ୨୦-୦୦	ଦାର୍ଦ୍ଦ୍ୟତାଉକ୍ତି	ଟ ୧୪-୦୦
ସଗରତ	ଟ ୨୦-୦୦	,, ବଳେଇ	ଟ ୧୭-୦୦
କହ୍ନୁ କେବରୀ ପୁରାଣ	ଟ ୫୨-୦୦	ବରାହବିଜୟ	ଟ ୩୦-୦୦
ଶିବ ପୁରାଣ	ଟ ୩୨-୦୦	ଅବୋଲକବ କାହାଣୀ	ଟ ୧୫-୦୦
ବାୟୁ ପୁରାଣ	ଟ ୩୫-୦୦	ପୋଲିସ ଆଇନ୍	ଟ ୧୫-୦୦

ନୂତନୀ ରାମାୟଣ : (ଶ୍ରୀନାଥ ମିଶ୍ରଙ୍କ କୃତ) ସେଟ୍ ଟ ୧୧୦-୦୦

ସବୁପୁରଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଭବିଷ୍ୟତ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦
କାମରୂପ ଗୀତା	ଟ ୧୦-୦୦	ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁରାଣ	ଟ ୮-୨୫
ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	କୃଷ୍ଣଲୀଳା	ଟ ୧୦-୫୦
ନଳିନୀ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଗୀତା ବଳେଇ	ଟ ୭-୫୦
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ	ଟ ୧୨-୦୦	,, ସାଧା	ଟ ୭-୫୦
ଲଜ୍ଜା ପୁରାଣ	ଟ ୧୭-୦୦	ଜାତକ ଦର୍ପଣ	ଟ ୩୫-୦୦
ନାରଦପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୫୦	ମାଧବକର ଲଢ଼ନ	ଟ ୧୨-୦୦
କାମନ ପୁରାଣ	ଟ ୧୨-୦୦	ଗଦାଧର ପଞ୍ଚବି	ଟ ୨୫-୦୦
ଶ୍ରୀରାମ ପ୍ରହରତ	ଟ ୧୨-୦୦	ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ରାମ ପୁରାଣ	ଟ ୧୨-୦୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ	ଟ ୧୨-୦୦	ଅମରକୋଷ (ବଳେଇ)	ଟ ୧୫-୦୦
ବଳରାମ ରାମାୟଣ ୧ ସେଟ୍	ଟ ୧୩-୦୦	ହରିମାଳ ବାହୁକ	ଟ ୨-୫୦

ଆଦି ପ୍ରାଚୀନ —

ବୋଲ : ୨୦୦୨୫

ଶ୍ରୀରାମାୟଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

କମଳାକାନ୍ତ, କଟକ-୭୫୩୦୦୨